

H. de Roos

de Kameleon knap't het op!

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

DE KAMELEON KNAPT HET OP!

door

H. DE ROOS

Geïllustreerd door GERARD VAN STRAATEN

Leeftijd tot 12 jaar

9e DRUK

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

HOOFDSTUK I

De nieuwe telefooncel. De jongens helpen Gerben

Slager Kramer had een aansluiting op het telefoonnet gekregen. Hij had daar reeds lang op gewacht, maar eindelijk was het dun zover. Een winkelier kan niet zonder telefoon en daarom was mijnheer Kramer er zo blij mee, dat hij die eerste dag iedereen ging bellen om het grote nieuws te vertellen. Zo rinkelde ook de telefoon in de smederij van Klinkhamer.

De smid had twee zoons, Hielke en Sietse. Zij waren een tweeling van veertien jaar oud en leken op elkaar als twee druppels water. De jongens wilden later ook, net als hun vader, smid worden en waren dan ook vaak in de werkplaats aan het knutselen.

Toen de telefoon ging nam Sietse de hoorn van de haak.

„Met smederij Klinkhamer,” zei hij.

„Ja, met Kramer!”

„Kramer?”

„Ja, de slager! Ik heb telefoon gekregen! Met wie spreek ik?”

„Met Sietse!”

„Is je vader er niet Sietse?“

„Jawel! Moet ik hem even roepen?“

„Nee, laat maar. Ik wou even mijn telefoonnummer opgeven. Dun kan je vader het gebruiken als hij mij nodig heeft voor de brandweer, begrijp je?“

„Ja, dat is best, mijnheer Kramer. Zegt u het nummer maar! Ik schrijf het op.“

„Het is twee-vier-vijf-acht.“

„Twee-vier-vijf-acht,” herhaalde Sietse. „Ik heb het genoteerd, mijnheer Kramer!“

„Bedankt, Sietse! En vergeet je niet het je vader te vertellen?“

„Natuurlijk niet, mijnheer Kramer. Het komt in orde!“

Het gesprek was afgelopen en Klinkhamer vroeg:

„Wie was dat, Sietse?“

„Slager Kramer, vader. Hij heeft telefoon gekregen. Het nummer is twee-vier-vijf-acht. Te bellen bij dag en bij nacht!“

„Jij kunt goed rijmen,” zei Klinkhamer. „Maar wie bestelt er vlees midden in de nacht?“

„U zou hem ’s nachts kunnen bellen voor de brandweer,” antwoordde Sietse.

„Inderdaad, jongen. Dat is niet gek! Schrijf het nummer maar op het lijstje.“

„Dat heb ik al gedaan, vader.“

„Geweldig!” zei Klinkhamer. „En willen jullie nu even deze brief naar het postkantoor brengen? Er is nogal haast mee!”

„Dan gaan we met onze raceboot,” opperde Sietse.

„Ja, dat doen we!” stemde Hielke mee in en gewapend met de brief verdwenen de jongens door de achterdeur van de smederij en liepen over een grasveldje naar het boothuis, dat aan de rand van de vaart was gebouwd. Daarin lag hun motorboot, die de naam Kameleon droeg.

Sietse noemde het een raceboot, maar de Kameleon was zo lomp en zwaar gebouwd dat niemand op het eerste gezicht zou willen geloven dat die boot veel snelheid kon ontwikkelen. Doch wanneer de sterke automotor, die in het midden van de boot onder een ijzeren kap was geplaatst, op volle kracht ging draaien, stond iedereen verbaasd te kijken hoe snel de Kameleon er vandoor ging. Op het grote meer, dat vlak bij het dorp lag, was de Kameleon een heel bekende verschijning geworden want de jongens hadden reeds vele reddingen met hun boot verricht.

De schippers van de Kameleon liepen dus naar hun boothuis en Sietse opende het zijdeurtje waardoor de jongens aan boord konden gaan.

Sietse startte de motor en Hielke opende de grote deur aan de vaartkant. Daarna schakelde Sietse de versnelling in.

Broederlijk naast elkaar gezeten op het achterbankje voeren onze schippers met hun boot de vaart in naar het centrum van het dorp. Bij het Raadhuisplein legden zij aan. Rond het plein stond de kerk, het Gemeentehuis, het hotel De Gouden Leeuw, allerlei winkels en ook het postkantoor. En verder stond er nog iets dat geheel nieuw was. Namelijk een telefooncel. Die was geplaatst op verzoek van de Vereniging voor Vreemdelingen Verkeer, want gedurende de zomer kwamen er veel kampeeders bij het meer en als 's avonds het postkantoor gesloten was konden de kampeeders alleen maar telefoneren in het hotel of bij een particulier. Dat was wel eens lastig en daarom kwam er een telefooncel.

Nauwelijks had Sietse de nieuwe aanwinst ontdekt of hij zei: „Ik ga even kijken of die telefoon al werkt.”

En terwijl Hielke de brief bij het postkantoor in de bus liet glijden ging Sietse in de telefooncel. Hielke kwam op een holletje bij hem en zag dat Sietse de hoorn reeds van de haak had genomen.

„Heb jij een kwartje?” vroeg Sietse. „Ik wil even bellen.”

„Wie wil jij bellen, Sietse?”

„De slager!”

„Waarom de slager?”

„Hij heeft mij ook opgebeld,” zei Sietse. „Hij zal het reuze

fijn vinden als iemand hem belt.”

„Ik weet het niet,” antwoordde Hielke argwanend. „Ik geloof dat jij weer een of andere grap wilt uithalen. Ik waarschuw je dal niet te doen want de slager laat zich niet voor de gek houden, het loopt vast verkeerd af, wat ik je brom!”

„Welnee jô,” lachte Sietse. „Ha! Daar heb ik een kwartje! Nu moet je goed naar de slagerij kijken, dan zie je zo dadelijk mijnheer Kramer naar de telefoon grijpen.”

Sietse deed het kwartje in de gleuf en draaide de nummers twee-vier-vijf-acht. Dat getal had hij goed onthouden want de slager had het hem immers tien minuten geleden opgegeven. In de slagerij rinkelde de telefoon en de jongens zagen vanuit de telefooncel hoe mijnheer Kramer een mes op het hakblok legde, dan naar het toestel liep en de hoorn van de haak nam.

„Met keurslager Kramer!” hoorde Sietse hem zeggen.

„Mijnheer Kramer, met de centrale!” antwoordde Sietse met verdraaide stem.

„Met de centrale???”

„Jawel, mijnheer Kramer. Met de telefooncentrale! Er klopt iets niet met uw toestel. Het geluid komt niet duidelijk door.”

„Moet ik dan luider praten?!” schreeuwde de slager.

Sietse schrok van het geluid en Hielke die probeerde mee te luisteren, proestte het uit.

Toen bromde Sietse onverstoorbaar:

„Nee, mijnheer Kramer, dat helpt niet. Er is iets niet in orde met de isolatie. Staat u misschien op een natte vloer?”

„Tja, dit is een tegelvloer. Die is meestal iets vochtig.”

„Wel, mijnheer Kramer, kunt u niet even op hout gaan staan? Op een plankje of zo iets? Dan kunnen wij controleren of het invloed heeft op het geluid.”

„Op een plankje? Waar haal ik zo gauw een plankje vandaan? Wacht, ik heb een kistje.”

De beide deugnieten in de telefooncel zagen hoe de slager een kistje naar het toestel trok en er bovenop ging staan.

Hij vroeg:

„Hoe klinkt het nu?”

„Jaaa, dat is al veel beter!” zei Sietse. „Zegt u eens even aaa.”

„Aaaaaa,” klonk het uit de hoorn en Hielke lag dubbel van het lachen.

Maar dan hoorde Sietse mijnheer Kramer roepen:

„Wilverdraaide apekoppen!!”

Sietse hing vlug de hoorn op en riep:

„Weg wezen! Hij heeft ons ontdekt!”

Zij gingen snel naar buiten en... liepen regelrecht in de armen van veldwachter Zwart.

„Wat gebeurt hier?!” vroeg Zwart bars. „Waarom hebben

jullie plotseling zo'n haast? Een telefoon is geen speelgoed! Met wie waren jullie in gesprek? Nou? Zeg op!! En een beetje gauw! Ik heb alles gezien vanuit het gemeentehuis."

„Ik heb de slager gebeld," bekende Sietse.

Mijnheer Kramer kwam uit zijn winkel en hoewel hij kwaad was omdat de jongens hem voor de gek hadden gehouden, bedacht hij plotseling dat het niet plezierig voor hem zou zijn als Hielke en Sietse alles aan de veldwachter vertelden. Hij zou een belachelijk figuur slaan als iedereen te horen kreeg hoe hij bij het telefoneren op een kistje ging staan. Daarom liep hij vlug naar Zwart en zei tegen de jongens:

„Jullie krijgen ieder een lekker stuk worst."

„Worst?" vroegen Hielke en Sietse verbaasd.

„Natuurlijk!" zei de slager. „Ik heb toch gezegd, wie het eerst bij mij is, krijgt het grootste stuk!"

„Dat heb ik niet gehoord," zei Sietse.

„Dan ben jij zeker een beetje doof, Sietse. Maar kom mee naar de slagerij," drong mijnheer Kramer aan.

Hielke en Sietse gingen aarzelend met hem mee.

„Ik weet het niet," riep Zwart, „maar mijn gevoel zegt mij dat hier iets niet klopt. En als ik merk dat de telefooncel gebruikt wordt voor kwajongensstreken zal de straf goed raak zijn.

Jullie zijn gewaarschuwd."

Hielke en Sietse liepen zwijgend met mijnheer Kramer mee tot aan de deur van de slagerij. Zij durfden niet naar binnen te gaan. Mijnheer Kramer sneed twee grote stukken van een worst af en zei joviaal:

„Alsjeblieft, jongens. Die grap van jullie was goed bedacht, maar vertel het niet verder, hè. Dat is voor mij niet plezierig!”

„Welnee mijnheer Kramer, wij vertellen het aan niemand,” beloofde Hielke, „want dan zou vader het ook te horen krijgen en zitten wij met de straf. Welbedankt voor de worst.”

„Goed zo, jongens,” zei mijnheer Kramer en hij ging gauw naar binnen want de telefoon rinkelde.

Smullend van de worst gingen Hielke en Sietse terug naar de Kameleon.

„Hebben wij even geluk gehad?” merkte Sietse glunderend op.

„Zeg dat wel,” antwoordde Hielke. „Meer geluk dan wijsheid, want jij was weer goed stom bezig.”

„Maar ik heb wel gelachen,” zei Sietse en nog lachend liet hij de Kameleon terug varen naar de smederij. In het boothuis bleef het tweetal een tijdje zitten tot de worst geheel was opgegeten. Toen gingen zij terug naar vader in de smederij. Daar was Gerben ook.

Gerben was knecht op de boerderij van Jellema en hij was

een eersteklas grappenmaker. De jongens hadden vaak veel plezier met hem en ze waren dan ook graag in zijn gezelschap.

„Ha!” riep Gerben, „daar zijn de schippers van de Kameleon! Kunnen jullie een klein karweitje voor mij doen?”

„Een klein karweitje?” vroeg Sietse. „Wat moet er gebeuren?”

„Ik ga een praam vol hooi naar boer Brandsma brengen,” vertelde Gerben. „Doordat de praam erg vol is, vaart zij nogal zwaar en daarom zou ik graag willen dat jullie kwamen helpen met de sterke Kameleon. Of hebben jullie geen tijd?”

„Geen tijd?” riep Klinkhamer. „Ze hebben een zee van tijd. Ze hebben vier weken vakantie! En als die belhamels niets te doen hebben broeden zij allerlei kattenkwaad uit. Neem ze dus maar gauw mee naar de boerderij en zet ze maar flink aan het werk!”

„Mijnheer Klinkhamer, uw voorstel is aangenomen!” riep Gerben en hij gaf een klap met een hamer op het aambeeld.

„Hee jô! Sla de steel niet stuk!” waarschuwde Sietse.

„Jij wilt mij toch niet vertellen hoe je met een hamer om moet gaan?” vroeg Gerben spottend. „Dat weet ik al jaren lang.

Weten jullie wie de eerste hamer heeft uitgevonden?”

„Een timmerman,” raadde Hielke.

„Misschien was die man wel een timmerman,” zei Gerben, „dat weet ik niet. Ik bedoel uit welk land kwam hij. Was het een Duitser, een Fransman of een Turk?”

„Het zal wel een Griek zijn geweest,” dacht Sietse, „want die waren al vroeg beschaafd.”

„De Egyptenaren waren nog eerder beschaafd!” riep Hielke.

„Jullie weten er alle twee niets van! De uitvinder van de hamer was een Chinees! En wie vond het jodelen uit?”

„Jodelen?” vroeg Sietse verwonderd.

„Ja! Je weet wel! Die bijzondere manier van zingen. Joedeloe-hoegee?!”

„Zo zingen de Zwitsers,” dacht Hielke, „dus heeft een Zwitser het jodelen uitgevonden!”

„Misgeraden, jochie!” zei Gerben. „Het was diezelfde Chinees toen hij zich met die hamer op zijn duim sloeg!” Hielke lachte. Hij vond het wel een leuk grapje, maar Sietse zei:

„Ik vind het flauw. Zullen wij maar niet liever gaan varen of moet het hooi vandaag niet vervoerd worden?”

„Jazeker!” riep Gerben. „De praam ligt al geladen en het hooi moet zo gauw mogelijk weggebracht worden, want als er vannacht regen komt, wordt het nat en dat mag niet!”

Dus gingen zij naar de Kameleon. Gerben zocht een plaatsje

op het bankje bij de boeg en Hielke en Sietse gingen weer broederlijk naast elkaar op het achterbankje zitten.

Zo voeren zij naar de brug die daar even verder over de vaart lag en gingen er onderdoor. Daar lag het grote meer voor de boeg dat glinsterde als een spiegel in de heldere zon. Er was bijna geen wind en de zeilbootjes dreven dan ook langzaam over het bijna rimpelloze water.

„Het is heel goed weer om hooi te vervoeren,” vertelde Gerben, „als het waait kan het verdraaid lastig zijn. Zo’n berg hooi op een open schuit vangt veel wind en dan kun je de praam moeilijk in bedwang houden. Het hooi moet dan afgedekt zijn met een groot zeil anders waait de helft weg. Dat is mij één keer overkomen. Het was in een zomer met veel slecht weer. Doch er kwam een week met volop zonneschijn en bijna geen wind. Boer Jellema wilde toen het hooi zo gauw mogelijk binnenhalen en daarvoor moesten wij heen en weer varen tussen het weiland voorbij de stenen brug en de boerderij. We begonnen ’s morgens heel vroeg en brachten drie volle schuiten naar de schuur en ’s middags om vier uur hadden we de laatste vracht in de praam. In het westen begon de lucht te betrekken en Jellema merkte op dat we ons moesten haasten. Ik stelde hem voor een dekzeil over het hooi te leggen. Dat vond Jellema een goed idee, maar het zeil

lag in de boerderij. We hadden het vergeten mee te nemen. Er zat niets anders op dan zo snel mogelijk naar huis te varen. Wij duwden met onze vaarbomen zo hard als wij konden, maar halverwege barstte de bui los. Het begon te waaien, jongens, verschrikkelijk!! Ik heb het nog nooit zo meegemaakt. In een ommezien werd al het hooi uit de praam geblazen en wij zochten gauw een veilig heenkomen tussen het riet. Gelukkig blies de wind onze praam tegen de wal aan, anders waren we misschien verloren geweest want op het meer stonden metershoge golven en het water was één kolkende massa. We hebben anderhalf uur moeten wachten tot de bui voorbij was en konden toen pas naar huis gaan. Intussen waren we doornat en het hooi was allemaal foetsie! We hebben het nooit weer terug gezien. Wel lazen we in de krant, dat er in de stad een hooiregen was geweest.”

„Een hooiregen?” vroeg Hielke.

„Ja, de straten werden tijdens een bui bedekt met hooi dat daar neerdwarrelde als sneeuw. Er lag een laag van vijf centimeter dik en de stadsreinigingsdienst is twee maanden bezig geweest om alles op te ruimen. Maar die lui hebben natuurlijk geen verstand van hooien!”

„Ik ben toch niet verplicht om dit verhaal te geloven, hè?” vroeg Sietse spottend.

„Jij hebt nog nooit een verhaal van mij geloofd,” zei Gerben.
„Het is wel een feit dat Jellema een brief kreeg waarin stond dat het stadsbestuur schadevergoeding eiste, omdat het hooi uit onze praam daar de straten had bedekt.”

„En moest Jellema toen het opruimen betalen?” vroeg Hielke.

„Welnee, want de wind woei vanuit de stad naar ons dorp en er is nog nooit iemand geweest die het hooi tegen de wind in zag vliegen. In de stad hebben ze ook geen kijk op het weer en zij wisten helemaal niet hoe de wind tijdens de bui had gewaaid. Veldwachter Zwart heeft hun toen alles goed duidelijk gemaakt en zo kreeg Jellema een brief met de verontschuldiging over de vergissing die het stadsbestuur had gemaakt.”

„En daar staat Kees!” riep Sietse, waarmee hij het gesprek een andere wending gaf. Als je Gerben liet doorgaan met fantaseren had hij dat verhaal nog wel een uur lang vervolgd en het was immers allemaal onzin?

Kees Dijkstra was een vriendje van Hielke en Sietse en hij woonde in de grote windmolen die daar aan de kant van het meer op de polder was gebouwd. Die molen heette de Woudaap en Dijkstra moest er voor zorgen om hem te laten malen wanneer het waterpeil in de polder te hoog werd. Dan

draaiden de grote wieken met de oranjekleurige zeilen in het rond. Dat was zo'n mooi gezicht dat vele voorbijgangers geboeid bleven staan kijken. Nu het hartje zomer was behoefde de molen geen dienst te doen en daarom stonden de wieken van 'De Woudaap' in de ruststand. Bij de molen stuurde Sietse naar de wal en riep:

„Ga je mee, Kees?”

Kees knikte instemmend en ging naast Gerben op het bankje zitten.

„Zo Kees, draait de maalderij nog?” vroeg Gerben.

„De maalderij?” vroeg Kees, nadat hij eerst een stuk brood had doorgeslikt. „Er is hier geen maalderij!”

„En die broodmaalderij van jou was net nog in volle werking,” lachte Gerben.

„O, bedoel je dat? Ik heb even een boterhammetje gegeten, want ik zat al een tijdje op jullie te wachten.”

„Aha, als jij je dus verveelt ga je maar zitten eten?” begreep Gerben. „Dat kan gevaarlijk zijn, Keesie! Ik heb een man gekend die steeds zat te eten en toen werd hij zo dik, dat hij zijn verjaardag twee maal moest vieren. Eerst aan de voorkant en dan aan de achterkant. En wanneer je een rondje om hem heen wou lopen, moest je wel brood meenemen voor onderweg.”

„Wat ben jij weer grappig,” vond Kees, „hé jongens, waar gaan wij heen?”

„We gaan de meesterleugenaar helpen een praam met hooi naar boer Brandsma te brengen,” zei Sietse.

„Dat is niet gek!” riep Kees en hij wreef zich vergenoegd in zijn handen. „Brandsma heeft lekkere appels in de tuin!”

„Ik sta verstomd,” merkte Gerben op, „die schrok denkt nooit aan iets anders dan eten.”

De Kameleon naderde de boerderij van Jellema waar een volgeladen praam met hooi voor de wal lag.

„Wat ligt de praam diep?” vond Hielke. „De rand steekt nauwelijks tien centimeter boven water uit.”

„Dat weet ik,” zei Gerben. „Ik had anders twee keer moeten varen, maar nu het water nogal rustig is, durf ik alles wel in één keer mee te nemen. We moeten echter wel voorzichtig varen, dus laat de motor niet te snel draaien, Sietse!”

„Het komt in orde, kapitein!” en hij stuurde de Kameleon achter de praam. Gerben maakte de touwen los en klom boven op het hooi. Met een lange vaarboom duwde hij de praam van de wal en toen begon de Kameleon te varen. Met een rustig gangetje gingen zij in de richting van de stenen brug. Gerben stond boven op het hooi uit te kijken want Sietse kon niet veel zien achter die hooiberg. Gerben gaf dan

ook telkens aanwijzingen als Sietse naar rechts of naar links moest sturen. Zo naderden zij de stenen brug die over de ingang van de poldervaart lag. Daar werd het passen en meten, want de praam was zo volgeladen, dat zij nauwelijks door de nauwe brugopening kon.

Langzaam dreef de praam naar de brug. Gerben krabde zich bedenkelijk op zijn hoofd en riep:

„Drommels! Dat weet ik niet! Het zal niet gaan, jongens!”

Sietse keek langs het hooi en gaf toen vol gas. Volgens hem kon de praam er precies door, maar dan wel met enige snelheid opdat zij niet zou blijven steken.

„Wat doe je nu?!” riep Gerben, maar het was al te laat. De sterke Kameleon duwde de praam met volle kracht onder de brug. Een gedeelte van het hooi raakte het brugdek en schoof naar achteren. Voor Gerben was er totaal geen ruimte meer om te blijven staan en hij zou zeker te water zijn geduwd als hij zich niet gauw aan de leuning van de brug had vastgegrepen. De jongens zagen niet wat er met hun vriend gebeurde want een grote hoeveelheid hooi viel in de Kameleon en bedekte onze schippers.

„Help!” riep Kees geschrokken en hij sloeg wild met zijn armen om zich uit het hooi te bevrijden. Hielke en Sietse deden hetzelfde en dan riep Sietse triomfantelijk:

„Het is gelukt! Wij zijn er door!”

„Maar vraag niet hoe!” mompde Hielke. „Kijk eens hoeveel hooi er op het water drijft!”

„En waar is Gerben?” vroeg Kees.

„Help! Help!” klonk het vanonder de brug en daar zagen de jongens twee benen aan de andere kant van het brugdek bengelen.

„Terug Sietse! Gerben valt te water!” riep Hielke.

Sietse liet de Kameleon snel achteruit varen totdat zij onder de spartelende benen van Gerben voeren. Met een plof liet Gerben zich in de Kameleon vallen.

„Apekop!” schold Gerben tegen Sietse. „Kijk eens wat je gedaan hebt. Al het hooi drijft op het water!”

„Dat is niet waar!” antwoordde Sietse, „het is maar een klein gedeelte. Dat halen wij meteen even op. Wees maar blij dat de boot door de brug is, anders had jij de halve vracht moeten lossen.”

„Goed! Ik maak geen ruzie!” zei Gerben. „Vaar jij maar even naar de praam. Ik moet een vork halen. Het hooi moet zo vlug mogelijk worden opgevist, want als veldwachter Zwart het ziet hebben wij de poppen aan het dansen.”

De vork werd gehaald en Sietse stuurde de Kameleon langs de drijvende hooihoopjes. Gerben prikte bij ieder hoopje de

vork precies boven water in het hooi, zodat hij alleen het droge deel aan boord kon tillen.

„Laat de rest maar zwemmen,” zei Gerben toen hij al het hooi had opgevist en voorin de Kameleon had geworpen. Zij voeren terug naar de praam en Gerben laadde het hooi over uit de Kameleon.

Op de brug stapte iemand van zijn fiets. Het was veldwachter Zwart.

„Ben jij weer bezig, Gerben Zonderland?” riep hij bars.

„Jazeker!” antwoordde Gerben opgewekt. „Het is hooitijd en dan zijn wij altijd druk bezig, nietwaar?”

„Jij weet drommels goed wat ik bedoel!” riep Zwart. „Jij was druk bezig het water te vervuilen! Ik zie nog overal hooi drijven!”

„Dat vervuult het water niet!” riep Gerben, „het is schoon hooi!”

„Of het wel of niet schoon is, zal ik wel beslissen!” antwoordde Zwart. „Jij zorgt dat het hooi netjes wordt opgevist! Versta je dat?!”

Er zat voor Gerben niets anders op dan het bevel van Zwart op te volgen en nogmaals voer de Kameleon langs de resten van de drijvende hooihoopjes. Gerben hield de vork in het water en Sietse gaf gas waardoor de Kameleon snel langs de

hoopjes voer. Dat veroorzaakte zoveel beroering, dat het grootste deel van het hooi door de sneldraaiende schroef werd weggemalen en Gerben slechts een klein gedeelte op de vork kreeg, Dat werd daarna netjes aan de wal gebracht. „Is het zo voldoende, mijnheer Zwart?” vroeg Gerben. „Laat ik het niet weer zien!” bromde Zwart, „want dan ga jij op de bon!”

Na die waarschuwing stapte Zwart op de fiets en reed verder langs het meer, zijn ronde vervolgend.

„Dus Gerben, je bent gewaarschuwd,” zei Kees lachend.

„En aan wie heb ik het allemaal te danken!?” riep Gerben.

„Aan die eigenwijze Sietse! Die doordouwer! Eerst probeert hij mij te water te schuiven en dan krijg ik bijna nog een procesverbaal. Van je vrienden moet je het maar hebben!”

„Als je wilt dat we niet verder meegaan,” zuchtte Sietse, „zeg je het maar, dan gaan we wel terug!”

„Dat is het toppunt!” riep Gerben, „mij eerst veel last bezorgen en mij dan in de steek laten?”

„Welnee, Gerben,” suste Hielke, „wij brengen je wel verder! Vooruit Sietse! Varen!”

De Kameleon begon de praam weer te duwen en Gerben klom weer boven op het hooi om de weg te wijzen door de smalle bochtige vaart. Een man in een kleine bestelauto, een

zogenaamde stationcar, kwam op de polderweg naast onze schippers rijden. Door het geopende portierraam begon hij een gesprek met Gerben.

„Hé, baas!” riep hij, „heb je hulp nodig om die schuit te lossen?”

„Welnee!” antwoordde Gerben, „dat doen wij met de stofzuiger!”

„Daar zul je toch een grote stofzuiger voor moeten hebben!” spotte de man.

„Die hebben wij ook!” zei Gerben. „Als die oude auto van u voor de zuigmond komt, wordt hij finaal uit elkaar gezogen!”

„Zo oud is deze auto niet,” riep de man en hij keek alsof hij zwaar beledigd was.

„Ha, ha,” lachte Gerben, „’t lijkt wel een reclame-auto voor een sloperij! Als je hard rijdt vallen de spatborden eraf!”

Toen riep hij naar Sietse:

„Stoppen! Wij zijn er bijna!”

Zij hadden de boerderij van Brandsma bereikt waar naast een grote schuur een klein haventje was. Daarin moest de praam aanleggen. Gerben duwde met de vaarboom de praam naar de wal, zodat het midden van de vracht hooi precies onder een grote ronde buis kwam te liggen, die boven naar het dak van de schuur liep. De man met de auto was gestopt en kwam

op het erf kijken.

„Wordt het hooi door die pijp gezogen?” vroeg hij Gerben.

„Inderdaad, dat heeft u goed geraden,” zei Gerben.

Boer Brandsma en zijn knecht kwamen uit de schuur en Gerben riep:

„Daar ben ik dan met een beetje hooi, Brandsma!”

„Een beetje?” vroeg Brandsma, „je hebt een dubbele vracht in je praam. De schuit had wel kunnen zinken!”

„Welnee, dan had ik er een helikopter bijgehaald,” lachte Gerben. „Met de schippers van de Kameleon als helpers, gaat het altijd goed. Wel heb ik onderweg nog even aan de rekstok gehangen, maar verder liep alles gesmeerd.”

Gerben vertelde hoe hij aan de brug had gehangen en Brandsma schudde zijn hoofd. De knecht Jan kreeg opdracht om de elevator aan te zetten en het lossen kon beginnen. Er klonk een zoemend geluid en de pijp begon boven de praam het hooi weg te zuigen. Boven in de schuur dwarrelde het hooi uit de pijp naar beneden op de hoop die steeds hoger werd. De jongens en de man uit de auto stonden in de deuropening van de schuur naar dat schouwspel te kijken.

„Het is inderdaad een grote stofzuiger!” zei de man.

Gerben zorgde ervoor dat er steeds hooi voor de zuigbuis lag en toen de bovenste helft was gelost werd er een verlengstuk

aan de buis gekoppeld. Zo werd de praam snel leeggezogen totdat plotseling de motor weigerde. Dat was pech, want de praam was reeds voor driekwart deel leeg.

Jan de knecht meldde dat de stoppen doorsloegen, waarop Brandsma besloot de elektricien te bellen.

„Daar kan ik niet op blijven wachten,” sprak Gerben, „over een half uurtje moet ik melken.”

Dat moest Brandsma ook en er werd afgesproken dat de praam de volgende dag teruggehaald zou worden.

„Varen jullie mij naar de boerderij, jongens?” vroeg Gerben.

„Natuurlijk,” beloofde Sietse, „maar waar is Kees?”

Zij begonnen luid ‚Kees! Kees!’ te roepen en daar kwam hun vriend vanachter de boerderij te voorschijn. Zijn overal van voren helemaal bol en hoe dat kwam was niet moeilijk te raden.

„Daar komt een appeldief!” riep Gerben. „Zullen wij hem naar de politie brengen, Brandsma?”

„Welnee,” lachte Brandsma, „van mij mag Kees net zoveel appels eten als hij maar wil, maar de gevolgen zijn voor eigen rekening. De appels zijn nog lang niet rijp!”

„Ik lust ze best,” zei Kees en hij ging gauw voor in de Kameleon zitten.

„Jij bent net als Japie de Eter,” zei Gerben, „als die naar

school ging had hij zijn boeken onder zijn kiel en de boekentas vol boterhammen!”

„Ik heb lang niet alle appels opgezocht,” zei Kees. „Die man uit de auto raapte er ook veel op.”

„Dan is die ook niet helemaal normaal,” zei Gerben. „Enfin, jullie krijgen wel berouw, zodra de pijn in je buik komt. En nu varen, Sietse!”

De Kameleon vertrok en zette koers naar de stenen brug.

„Hé!” riep Kees, „moeten wij de praam niet meenemen?”

„De praam is nog niet leeg,” zei Hielke, „de elevator is stuk.”

„Tja,” zuchtte Gerben, „was Jouke hier maar geweest. Hij had de praam wel leeg gemaakt. Want Jouke heeft handen als kolenschoppen. Hij was jarenlang stoker op een sleepboot en hij gebruikte nooit een schop. Hij schepte de kolen gewoon met zijn handen.”

„Jij bent ook niet normaal!” riep Kees en hij nam een fikse hap uit een appel. Hij kreeg meteen de tranen in zijn ogen.

„Waarom huil je?” vroeg Sietse, „of zijn de appels zuur?”

„Een beetje,” zei Kees en hoewel de appel wrangzuur was, at hij dapper door, zonder zich te laten kennen.

De stenen brug was spoedig bereikt en de Kameleon voer verder over het meer naar de boerderij van Jellema. Hier ging Gerben aan wal en riep:

„Nog wel bedankt, jongens! Willen jullie morgen de praam nog terughalen?”

„Oké, Gerben! Wij zullen er voor zorgen,” beloofde Hielke en dan voer de boot naar de Woudaap.

„Kan de boot niet wat sneller varen, Sietse?” vroeg Kees, „ik heb haast! Ik krijg buikpijn!”

„Ha, ha, zo komen de snoepers te pas!” riep Hielke lachend. Sietse gaf de motor vol gas en heel snel bereikten zij de Woudaap.

Kees sprong zo haastig op de wal dat de appels uit zijn overall rolden. Met een spoor van groene vruchten achter zich holde Kees de molen binnen. Hielke en Sietse keken hem lachend na. Uit het schuurtje naast de Woudaap kwam Dijkstra.

„Wat doet Kees?” vroeg hij, „strooit hij appels?”

Dijkstra raapte er een paar op en riep verwonderd:

„Nee maar, heeft hij die gegeten? Ze zijn bikkellhard! Die jongen heeft bepaald een paardegebit!”

„Ja, hij liep als een renpaard,” zei Sietse, „zo nodig moest hij naar de w.c.”

„Dat wil ik wel geloven,” bromde Dijkstra. „Als je zo iets eet kunnen de gevolgen niet uitblijven! Ik zal ze aan de kippen geven.”

„Dat is een goed idee!” vond Sietse. „De kippen krijgen dan

ook buikpijn en de eieren vliegen eruit!”

Daar moest Dijkstra om lachen. Die Sietse was me er eentje. Onze schippers voeren welgemoed naar huis waar moeder reeds met de broodtafel op hen wachtte. De jongens werkten ieder een flinke stapel boterhammen naar binnen, want een boterham met kaas of ham smaakte toch veel beter dan een onrijpe appel, nietwaar?

HOOFDSTUK II

Gerben dresseert kippen en vertelt sterke verhalen

Veldwachter Zwart had de gewoonte om 's avonds even een praatje te maken met Klinkhamer. Ook deze avond kwam hij in de smederij. Hielke en Sietse waren er ook.

„Het gaat niet zo best met boer Krol,” vertelde Zwart. „Als hij blijft werken, zal hij niet oud worden. Zijn bedrijf is te klein en ik heb gehoord dat hij weer een gedeelte van zijn weiland moet verkopen om zijn schulden af te lossen. Dat betekent dat hij nog minder koeien kan houden en zo wordt zijn inkomen weer lager. Er is volgens mij maar één oplossing, hij moet alles verkopen en als werknemer gaan werken in een bedrijf.”

„Maar dat zal Krol nooit doen,” meende Klinkhamer. „Hij is erg gehecht aan zijn boerderijtje. Hij zal liever dag en nacht blijven ploeteren dan zijn bezittingen aan een ander af te staan.”

„Tja, maar dat lost de zaak niet op!” zei Zwart. „Krol kan werken als een paard, maar zijn bedrijf is en blijft te klein. Hij zal beslist iets anders moeten zoeken!”

Gerben kwam binnen.

„Hallo allemaal!” riep hij luidruchtig, „als het zo doorgaat word ik een groot bedrijfsleider. Jellema heeft er weer een stuk weiland bijgekocht. Het is het weiland van Krol dat vlak naast het land van Jellema ligt. Wij kunnen nu wel tachtig koeien hebben. Onze boerderij wordt één van de grootste uit de omtrek. En Krol heeft een paard gekocht. Een heel groot dier, want hij wil een stuk land omploegen. Daar gaat hij dan aardappels en groente op verbouwen. Het paard is zo groot dat het niet onder de lage staldeur door kan. En wat doet Krol? Hij neemt het paard mee door de voordeur van zijn huis, door de gang en door de keuken en zo naar de stal. Ha, ha, is me dat een vertoning?”

„Daar mag jij nu om lachen, Gerben, maar voor Krol is het lang niet leuk dat hij tegenslag op tegenslag krijgt,” zei Klinkhamer.

„Daar heeft hij nog niet eens aan gedacht,” bromde Zwart. „Gerben leeft als een vlinder die danst in de zonneschijn.” „Dat is niet waar!” riep Gerben kwaad, „ik begrijp best dat Krol het niet te ruim heeft. Maar dat is niet mijn schuld. En als ik iets voor hem kan doen zal ik hem met alle plezier helpen. Want zo’n dansende vlinder ben ik dan ook nog eens een keer! O,zo!”

Gerben sprong op zijn fiets en driftig trappend ging hij naar huis.

„Mijnheer is zwaar beledigd,” spotte Zwart.

„Toch is Gerben wel altijd bereid om te helpen als dat nodig is,” antwoordde Klinkhamer.

„Dat weet ik,” stemde Zwart mee in, „maar al zou hij dag en nacht voor Krol gaan werken dan zou dat toch niet baten. Het bedrijf is te klein, er moet iets anders op gevonden worden!” Maar wat? Daar wist niemand een antwoord op.

De volgende morgen kwam Gerben samen met Louw in de smederij en vroeg aan Hielke en Sietse of zij de praam terug wilden halen die nog bij de boerderij van Brandsma lag.

„En dan zeker graag meteen?” vroeg Sietse.

„Dat zou wel prettig zijn,” meende Gerben, „want dan kan ik met jullie meevaren tot de boerderij van Jellema.”

„Dat kan toch,” zei Hielke, „zullen we dan nu maar gaan?”

„Maar we moeten nog wat benzine hebben,” herinnerde Sietse zich.

„Neem maar een blik,” zei Klinkhamer, „en verdwijn dan, want ik moet ruimte hebben!”

„Dat wilde de man ook, die de binnenmuren uit zijn huis ging slopen,” vertelde Gerben, „maar toen zakte de zolder naar beneden en was het huis onbewoonbaar!”

Toen ging Gerben met de jongens naar de Kameleon en zij voeren weldra weer op het meer.

„Moet je weer hooien, Gerben?” vroeg Louw.

„Gelukkig niet,” antwoordde Gerben. „Het hooi is binnen en nu kan ik weer verder gaan met het ontwikkelen van de veestapel.”

„Ontwikkelen van het vee? Hoe bedoel je dat?” vroeg Louw.

„Wel jongetje, ik geef de dieren les. Dan worden ze pienterder en kan ik er veel meer mee bereiken. Ik ben nu bezig de kippen het autorijden te leren. Als dat lukt kunnen zij voortaan zelf hun eieren naar de markt brengen!”

Hielke lachte en Sietse zei:

„Vraag hem maar niets meer, Louw. Het is toch allemaal onzin wat hij vertelt!”

„Onzin??!” riep Gerben verontwaardigd, „als jij het niet geloven wilt, ga dan maar mee naar de boerderij, dan kun je het met je eigen ogen zien!”

„Dat zullen wij doen!” zei Hielke. „Ik heb nog nooit een kip achter het stuur van een auto zien zitten.”

„Dan zul je het straks beleven!” beloofde Gerben en Louw wreef zich de handen van pret want het zou wel weer een verrassing worden, verwachtte hij.

Bij de Woudaap stond Kees te wachten en de Kameleon

legde aan.

„Hoe is het, Kees?” vroeg Hielke, „is alles in orde? Heb je geen buikpijn meer?”

„Natuurlijk niet!” zei Kees. „Ik ben geen papkindje.”

„Als Kees buikpijn heeft is dat binnen een kwartier over,” zei Gerben, „en jij kunt weer nieuwe appels zoeken, Kees, want de jongens gaan de praam terughalen.”

„Ik ben wel wijzer,” lachte Kees en hij ging naast Louw zitten.

„De appels zijn nog lang niet rijp, zelfs de kippen lusten ze niet.”

„Misschien zijn jullie kippen niet genoeg ontwikkeld,” zei Louw lachend. „De kippen van Jellema kunnen zelfs een auto besturen. Dat heeft Gerben hun geleerd.”

„Een kip zonder kop die dat gelooft!” riep Kees.

„Wacht maar? Jij zult het zo meteen wel zien,” zei Gerben.

Sietse liet de Kameleon sneller varen. Hij geloofde weliswaar geen woord van Gerbens kippendressuur, maar toch was hij wel nieuwsgierig naar wat de grote fantast nu weer had bedacht. Spoedig was de boerderij van Jellema bereikt en de jongens volgden Gerben meteen tot achter de grote schuur. En wat zagen zij daar?

In een afgedankt volkswagenbusje zaten de kippen. Het busje deed dienst als nachthok.

„En wat zeggen jullie daarvan?” vroeg Gerben glunderend.

„De haan zit op het stuur. Een kip op de versnellingspook en ééntje op de handrem. Ja, ja, ze weten hoe het hoort!”

„Zeur niet!” zei Kees, „ze kunnen er toch niet mee rijden?”

„Dat komt nog,” beweerde Gerben, „zolang zij nog geen rijbewijs hebben, mogen zij van Jellema niet het erf af. Maar het rijbewijs is reeds aangevraagd en zodra dat er is zullen jullie wat beleven!”

„O, o,” riep Sietse, „kom jongens, we gaan gauw verder. Ik laat me niet langer voor de gek houden!”

„Toch is het niet gek bekeken, zo’n busje als kippenhok,” zei Hielke.

„Juist, Hielke! Met jou kan ik praten,” zei Gerben. „Jij ziet de goede kant van de zaak. Tot ziens, broeders!”

De jongens gingen weer in de Kameleon en voeren naar de stenen brug. Louw zat nog te lachen om Gerben die hen voor de zoveelste keer er tussen had genomen.

Zij voeren onder de brug door en de poldervaart in. Sietse liet de Kameleon flink snel varen hoewel dat volgens Hielke onverantwoord was, want door de vele bochten kon een tegenligger onverwachts voor de boeg liggen. Sietse had geluk, er waren geen tegenliggers en zonder moeilijkheden kwamen zij bij de boerderij van Brandsma aan waar de lege praam

voor de wal lag. Brandsma stond in de deuropening van de keuken en vroeg:

„Komen jullie de praam halen? Dat is prachtig! Zeg Kees, de appels hebben zeker niet best gesmaakt hè? Ik zal vragen of mijn vrouw nog een stuk koek voor jullie heeft.”

Brandsma ging naar binnen. Sietse stuurde de Kameleon achter de praam en Hielke koppelde beide boten aan elkaar vast. Louw en Kees gingen de twee touwen losmaken waarmee de praam was vastgelegd. Louw was in een ommezien klaar, maar Kees kon het andere touw niet los krijgen. Hij probeerde van alles, totdat Louw ontdekte hoe Kees maar deed alsof.

„Doe niet zo gek, joh!” riep Louw, „trek die lus toch los!”
„Maar we moeten nog even op Brandsma wachten!” zei Kees.
„Aha, is het dat?” riep Louw. „Kees wacht op koek!”
„Ja! Ik kom al!” klonk het uit de deur van het woonhuis en daar kwam Brandsma met vier grote stukken koek op een bordje.

„Alsjeblieft, jongens! Dat is voor jullie hulp. Het zal goed smaken, want mijn vrouw heeft het zelf gebakken.”

Kees was natuurlijk de eerste die in de koek hapte en hij knikte uitbundig. De koek was heerlijk.

De jongens bedankten Brandsma en vertrokken dan weer

naar het meer.

Sietse moest nu langzamer varen, want de grote praam kon niet zo snel de bochten nemen. Er was echt wel stuurmanskunst voor nodig en tegelijkertijd zat Sietse van de koek te smullen, waarvoor hij meer aandacht had.

Bij de stenen brug wachtte hun een verrassing. De doorgang was versperd door een groot schip, dat dwars voor de brug lag. Sietse liet de hoorn klinken, maar er verscheen niemand aan boord van het schip, dat warempel met touwen aan de brugleuning was vastgelegd.

„Dat is toch het toppunt!” mompde Sietse. „Wie legt er nu een schuit voor de ingang van een vaart?”

Hij liet de hoorn nogmaals langdurig toeteren, maar zonder enig resultaat.

De jongens gingen aan wal en liepen naar het schip om de eigenaar te vragen zijn schuit wat te verleggen.

„Misschien is er niemand,” veronderstelde Hielke, „dan zullen wij zelf het schip moeten weghalen.”

Toen zij echter bij de schuit kwamen zagen zij op de luiken van het dek drie jongemannen liggen.

„Hee! Worden jullie eens wakker!” riep Sietse, „jullie versperren de doorgang!”

Hij kreeg geen antwoord, de jongemannen bleven slapen.

„Als jullie niet wakker willen worden!” riep Sietse kwaad, „gooien wij de touwen los. Wij moeten hier passeren!” Het was allemaal aan dovemansoren gezegd. Niet een van de jongemannen stond op.

„Kom, wij maken het schip los!” zei Sietse en hij liep naar het touw dat vooraan de boeg was bevestigd.

Kees en Louw maakten het touw bij de achterstevén los en dan trokken zij met zijn allen het schip terzijde van de brug. Omdat zij geen ijzeren pennen hadden waaraan de touwen vastgemaakt konden worden, stelde Sietse voor het schip maar te laten drijven.

„Dat kan niet!” riep Hielke, „daar komen ongelukken van! Ik ga aan boord kijken of er ook pennen liggen.”

Hij klom op het grote schip en liep door het gangboord naar het achterdek. Bij de stuurhut lag een ijzeren pijp en die wierp Hielke op de wal. Louw en Kees duwden de pijp zo diep mogelijk in de grond en maakten er het touw aan vast. Nu moest de voorstevén nog vastgemaakt worden. Hielke liep langs het gangboord naar voren en toen hij langs de slapende jongelui ging, viel het hem op dat zij erg bleek waren en sliepen als ossen.

„Zij zijn vast stomdronken!” riep Sietse.

Hielke haalde de schouders op en zocht dan op het voordek

naar een ijzeren pen of pijp. Maar hij vond slechts een zwabber en die wierp hij naar Sietse. Met opzet duwde Sietse de steel van de zwabber zo diep in de grond dat zij nauwelijks meer boven de grond uitstak. En dan maakte hij het touw er aan vast.

„Zo!” zei hij, „het schip ligt afgemeerd en laten die slampampers maar verder slapen!”

„Zij zijn toch niet ziek?” vroeg Louw.

„Welnee,” zei Sietse, „dan sliepen zij niet zo rustig.”

Gevolgd door de anderen ging hij terug naar de Kameleon die de praam verder ging duwen naar de boerderij van Jellema. Op de achtersteven van het schip las Kees de naam Wielewaal en hij rijmde:

„De slapers van de Wielewaal, slapen hun bedden kaal!”

„Dat klopt niet,” zei Louw, „ze liggen op houten luiken en die waren al kaal. Maar ik vind het wel vreemd dat zij zo vast blijven slapen zonder iets te horen!”

„Zij zijn misschien oververmoeid,” dacht Hielke, „en als zij wakker worden hoeven zij niet te mopperen dat hun schip niet goed is vastgelegd, want dat is dik in orde!”

Zij naderden de boerderij van Jellema en meerden de praam bij het aanlegsteigertje af. Gerben kwam kijken en knikte goedkeurend. Dan vroeg hij:

„Van wie is die oude tjalk die daar bij de brug ligt?”

„Van drie jongemannen,” zei Sietse.

„En die schuit heet de Wielewaal,” vertelde Kees.

„Die lui liggen op de dekluiken te slapen alsof zij nooit meer wakker zullen worden,” zei Hielke. „Wij hebben het schip tien meter verhaald, maar zij merkten niets.”

„Zij zijn zeker vermoeid,” dacht Gerben. „Het zullen wel stadsheertjes zijn. Vroeger waren alle schepen van hout, maar bemand met kerels van ijzer. Tegenwoordig zijn de schepen van ijzer en de kerels zijn houten Klazen!”

„Behalve de schippers van de Kameleon!” riep Louw lachend.

„Dat zijn kerels van staal!” zei Gerben, „en jullie hebben wel een kop koffie verdiend, dus kom mee, vrienden, naar mevrouw Jellema!”

De jongens lieten zich dat geen tweemaal zeggen en volgden Gerben naar de grote gezellige keuken waar Jellema reeds bij de tafel zat te wachten om ook een kopje mee te drinken.

„Kom er maar bij, jongens!” riep hij, „jullie hebben ons weer flink geholpen. Een kop koffie met koek gaat er zeker wel in, nietwaar?”

„Graag!” glunderde Kees, „want ik ben nog lang niet zo dik als Hielke en Sietse!”

„Dat word je ook niet van koffie en koek,” zei Gerben,
„daarvoor moet je bruine bonen met spek eten. Dat is pas
voedsel waar je van groeien kunt.”

„Jij zult het wel weer beter weten,” zei Kees en dan wees hij
naar een prachtig televisietoestel en vroeg:

„Is dat kleurentelevisie?”

„Jazeker!” bevestigde Jellema, „hebben jullie dat ook, Kees?”

„Wij hebben gewoon zwart-wit,” zei Kees, „zo’n
kleurentoestel is veel te duur!”

„Dat is niet waar!” riep Gerben, „voor een gulden kun je van
mij een kleurentelevisie krijgen.”

„Hoe wil je dat versieren?” vroeg Kees.

„Heel eenvoudig, Keesie. Ik sla je een blauw oog en dan zie
je alle kleuren van de regenboog!”

De jongens lachten en dan kwam mevrouw Jellema met de
koffie met voor ieder een flink stuk koek erbij.

„Ik vermoed,” zei Gerben, „dat Brandsma de jongens ook op
koek getrakteerd heeft. Dus kunt u deze koek wel
terugnemen, mevrouw.”

Gerben was nauwelijks uitgesproken of tot groot vermaak van
de anderen begon Kees meteen zijn koek op te eten.

„Blijf maar rustig, Kees,” zei mevrouw Jellema, „ik neem de
koek heus niet terug.”

„Keesie! Keesie!” spotte Gerben, „als jij zo doorgaat met zoveel tegelijk in je mond te stoppen, zal jouw mond nog eens zó groot worden dat jij jezelf iets in je oor kunt fluisteren.”

„Trek je niets van hem aan, Kees,” zei Jellema, „Gerben doet niets liever dan plagen. Maar het is mooi weer en jullie kunnen volop genieten van het varen op het meer.”

„Dat is waar,” zei Sietse, „maar het wordt wel steeds drukker op het meer.”

„Dat is wel gezellig,” vond Louw.

„Toch geniet je meer als je bij de spazzacamini bent,” beweerde Gerben. „Dan zit je hoog en droog met de mooiste uitzichten over de wereld.”

„Spazzacamini, zijn dat vliegeniers?” vroeg Hielke.

„Welnee!” zei Gerben, „dat zijn Italiaanse schoorsteenvegers en die hebben van de hoge daken de mooiste vergezichten die je je maar kunt wensen.”

„Als je hem hoort zou je denken dat hij in Italië is geweest,” zei Jellema spottend, „maar hij heeft nog nooit een reis buiten Friesland gemaakt.”

„Wel waar!” riep Gerben, „ik ben een keer naar Urk geweest. En lekkere vis dat ze daar hebben, geweldig! Die Urkers kunnen er wat van! Waar niemand meer een visje weet te

vangen, halen zij nog netten vol aan boord. Door hun jarenlange ervaring kunnen zij ruiken waar de vis zit. Als zij op zee varen, gaat de kapitein voor op de boeg staan te snuiven als een speurhond en hij kan dan precies de plaats aanwijzen waar een grote school vis zwemt. Laatst had een kapitein ook een grote school vis opgespoord toen hij naar de stuurman riep: „Zet de machine even stop, Arie! Ik hoor een vreemd getik!” De stuurman deed wat er van hem verlangd werd en het werd heel stil aan boord. De kapitein luisterde scherp en zei dan: „Ik hoor duidelijk het getik van een uurwerk. Er is bepaald een vis die een horloge draagt.”

„Laten wij dan gauw gaan vissen, kapitein!” riep de jongste matroos, „het kan best mijn horloge zijn, dat ik verleden week in zee heb laten vallen!”

De kapitein liet het net uitgooien en dat was in een ommezien vol vis. Toen het aan boord werd gehesen bleek inderdaad één van de vissen een polshorloge rond zijn buik te dragen.”

„En zo kreeg de matroos zijn horloge terug!” riep Sietse spottend. „O, o, wat een verhaal!”

„Misgeraden, jongetje!” zei Gerben, „in het horloge stond de naam van de burgemeester van Urk gegraveerd en die was natuurlijk reuze blij toen hij het terugkreeg. Hij benoemde de kapitein tot Oppersnuiver van de Urkervloot. Eén ding

begreep de burgemeester niet. Het horloge, dat nog steeds liep, wees een tijdsverschil van zes uren aan. Dat klopt precies, zei de kapitein, want de vis is niet ver van de Amerikaanse kust gevangen en daar is het tijdsverschil met hier precies zes uur. De vis heeft het horloge op Amerikaanse tijd gezet!”

„En dat is allemaal echt waar gebeurd, Gerben?” vroeg Louw lachend.

„Natuurlijk!” riep Gerben, „hoe zou ik het anders kunnen vertellen?”

„Jij hebt nog nooit iets verteld wat waar was,” zei Sietse.

„Wel waar!” antwoordde Gerben, „dat van die kippen in die auto klopte toch maar precies of niet?”

„Ja, jongens, Gerben heeft voor een mooi kippenhok gezorgd,” zei mevrouw Jellema. „Hij kwam op het idee om een oud volkswagenbusje als nachthok in te richten.”

Gerben keek glunderend de kring rond.

„Had hij anders een nieuw hok moeten timmeren?” vroeg Sietse.

„Inderdaad,” zei Jellema, „het oude hok was totaal af!”

„Dan was het luie gemakzucht die hem op het idee bracht een autobusje te nemen,” zei Sietse.

„Wil jij gauw naar de maan lopen?” riep Gerben kwaad, „jij

hebt altijd dwarse praatjes. Jij bent een ruziemaker, dat ben je!”

„Kalm, jongelui!” vermaande Jellema. „Hier wordt geen ruzie gemaakt, hier wordt alleen gesmuld van de koek, wat zeg jij Kees?”

„Dat vind ik ook,” zei Kees. „De koek smaakt best.”

Mevrouw gaf de jongens ieder nog een stuk en nadat de koffie was opgedronken moesten Jellema en Gerben weer aan het werk.

Onze vrienden bedankten mevrouw voor de traktatie en namen afscheid.

De Kameleon voer het meer op en Kees zei:

„Waar zullen wij nu eens koek gaan eten?”

„Maak het nou een beetje!” riep Louw, „jij hebt toch zeker wel genoeg gehad?”

Sietse liet de Kameleon langs het schip de Wielewaal varen waar de drie jongemannen nog steeds op het dek lagen te slapen.

„Die worden voorlopig niet lastig met hun grote schuit,” zei Hielke, „zij slapen een gezonde slaap!”

„In de frisse lucht slaap je beter dan in een klein kamertje,” zei Kees. „Ik zou best in een hooihoop willen liggen.”

„Hij denkt alleen maar aan eten en slapen,” zei Louw, „ik

geniet liever van het varen!”

„Het lijkt wel alsof er een slaapepidemie heerst,” dacht Sietse, „die mijnheer daar, ligt ook al met zijn neus omhoog.”

Op de dijk stond de oude stationcar en achterin lag de eigenaar op een matras te slapen.

„Nou ja, iedereen moet het zelf maar weten hoe hij zijn vakantie wil doorbrengen,” vond Kees.

„Maar als jij ook wilt slapen, moet je niet bij ons aan boord blijven,” zei Sietse, „want wij gaan op volle kracht de horizon tegemoet!”

Hij gaf de motor extra gas, zodat de Kameleon er als een raceboot vandoor ging. Op volle snelheid voeren de jongens langs het Paviljoen waar bij het restaurant vele gasten naar het meer zaten te kijken. De prachtige boten langs de steiger voor het terras dansten woest op en neer door de hoge golven die de Kameleon veroorzaakte.

„Een beetje minder mag ook wel,” waarschuwde Hielke.

Maar die waarschuwing had geen zin meer, want de Kameleon liet het Paviljoen reeds ver achter zich en zette koers naar het dorp aan de overkant.

Spoedig werd de ingang van een groot kanaal bereikt en langs dat vaarwater gingen de jongens naar het dorp waar volgens Kees een kermis was.

„Dat zullen wij dan treffen!” riep Louw, „ik vind een kermis wel gezellig.”

Maar toen zij in het dorp aanlegden en naar het plein gingen, bleek de kermis reeds voorbij te zijn. Ben half onttakelde draaimolen en nog meer van dergelijke attracties werden afgebroken en dat was dan alles wat de jongens van de kermis zagen.

„Wij zijn te laat,” zei Hielke, „de kermis was vorige week.” Kees zei niets maar liep over het plein en tuurde naar de grond.

„Wat doet hij?” vroeg Louw verwonderd.

„Die slome gaat kijken of er ook ergens een kwartje ligt,” zei Sietse, „maar daarvoor is het toch al te laat. De jongens uit het dorp hebben het plein al lang afgezocht.”

Toch vond Kees nog een cent. Het was niet veel, maar wel het begin van de honderdduizend en dus stak Kees het muntje in zijn zak.

„Zuinigheid met vlijt bouwt huizen als kastelen,” zei hij.

„Erg vlijtig ben jij nooit geweest,” zei Sietse. „Wat zuinigheid is heb jij nog nimmer geweten, want jij versnoept alles!”

„Dat is niet waar!” riep Kees kwaad, „ik heb een spaarbankboekje, dus...”

Hier werd hij onderbroken door de komst van een jonge

vrouw die keurig was gekleed. Het leek wel een filmster, zo chic zag zij er uit en vooral haar prachtig kapsel van hoog opgestoken haar maakte de jongedame tot een opvallende verschijning.

Onze vrienden keken haar verbluft aan toen zij hen groette en vroeg:

„Dag jongens! Komen jullie uit het dorp aan de overkant van het meer?”

Niet een van de vrienden gaf antwoord en glimlachend vroeg de jongedame nogmaals:

„Komen jullie uit het dorp aan de overkant van het meer?”
Tenslotte antwoordde Hielke:

„Jawel, juffrouw. Wij wonen daar!”

„Prachtig! En hebben jullie daar ook een mijnheer gezien met een oude stationcar die helblauw van kleur is?”

„Een oude Opel?” vroeg Sietse.

„Ja juist! Het is een Opel.”

„Die staat op de polderdijk voorbij het Paviljoen!” zei Sietse.

„En die mijnheer ligt in de auto te slapen,” vulde Kees aan.

„Dat klopt wel,” sprak de jongedame. „Die mijnheer slaapt graag.”

„Wij kunnen u er wel heen brengen met onze boot,” bood Hielke aan.

„Kan ik het dan niet met mijn auto bereiken?” vroeg de jongedame.

„O ja, dat kan best!” zei Kees. „U volgt de polderdijk die rondom het meer loopt en dan vindt u de auto halverwege het Paviljoen en de stenen brug.”

„Geweldig! Welbedankt voor de inlichtingen! Dag jongens!” De jongedame wandelde naar een fraaie sportwagen en reed naar de polderdijk, nagekeken door onze vrienden.

„Dat is vast een hele rijke juffrouw,” veronderstelde Louw, „zij is zo deftig gekleed en zij heeft een dure auto.”

„Ik heb haar auto liever dan die oude brik van de mijnheer bij wie zij op bezoek gaat,” zei Sietse.

Een grote vrachtauto beladen met kermismateriaal toeterde en onze vrienden moesten naar de kant.

„Laten wij maar weer gaan varen,” stelde Hielke voor, „hier is niets meer te beleven en het wordt levensgevaarlijk met die grote vrachtwagens.”

Dat vonden zij allemaal best. Zij gingen weer in de Kameleon en voeren terug naar het meer. In de verte bij het Paviljoen reed de sportwagen van de jongedame langs de polderdijk.

„Zij durft wel hard te rijden,” vond Kees. „Zo hard durft onze dokter het niet op die smalle dijk!”

De Kameleon voer heel wat minder snel langs de polderdijk

en toen de jongens een tijdje later langs de stationcar kwamen, die nog steeds op de zelfde plaats stond, zaten de jongedame en de mijnheer samen in het gras te praten. Sietse stak een hand op bij wijze van groet en het tweetal op de wal groette terug. Dan gaf Sietse de motor extra gas, zodat de Kameleon op volle snelheid langs het grote schip de Wielewaal voer met het gevolg dat het schip woest op en neer danste. Eén van de jongemannen die op het dek lag werd wakker en riep: „Zo mag je niet varen, woesteling!” „Slaapkop!” riep Sietse terug. En onze vrienden voeren lachend naar huis.

HOOFDSTUK III

De jongens doen een vondst en helpen de politie

Hoewel het prachtig zonnig weer was, merkte Klinkhamer onder het middageten op dat er wel eens regen kon komen.

„Regen?” riepen Hielke en Sietse verbaasd, „dat bestaat niet! U maakt zeker een grapje?”

„Nee, nee,” zei Klinkhamer. „De schoorsteen boven de smidse begint naar roet te ruiken en dat is meestal een teken dat er regen komt.”

„En komt die al gauw?” vroeg Hielke.

„Ik verwacht het niet meteen,” zei Klinkhamer, „maar komen doet het. Dat weet ik zeker!”

„Zoiets kan ik ook wel voorspellen!” riep Sietse, „er komt regen, maar ik weet niet wanneer. Het kan vanavond zijn maar het kan ook over twee weken komen of over drie of vier. Om het zo te voorspellen is geen kunst.”

„Wel, jongetje,” zei Klinkhamer, „binnen de vierentwintig uur zal het regenen! Onthoud dat maar!”

„Wel, vader,” riep Hielke lachend, „als u het weer kunt voorspellen door middel van de schoorsteen, kunnen wij van

de smederij wel een weerstation maken. Dan komt er bij het weerbericht op de televisie te staan: 'Volgens de schoorsteen van smid Klinkhamer komt er regen. Of de schoorsteen van Klinkhamer meldt mooi weer, want hij ruikt niet naar roet!'" „Drijf jij er de spot maar mee," zei Klinkhamer. „Het is een feit dat oude schippers en zeelui het weer dikwijls beter voorspellen dan het K.N.M.I. in De Bilt!"

Of Klinkhamer gelijk zou krijgen moest nog worden afgewacht; volgens Gerben was er voorlopig geen vuiltje aan de lucht. Want toen hij 's middags de smederij binnenkwam, riep hij luid: „Wat is het toch een schoon weder! Het kan niet mooier! Het is een lust om te leven. Had ik maar vakantie!" „Daar heb jij toch ook recht op?" vroeg Sietse. „Natuurlijk!" zei Gerben, „maar twee weekjes zijn zo gauw voorbij. Daar moet ik dus zuinig mee wezen. Want als ik slecht weer tref, zit ik alle dagen binnen. In welke café's weet ik nog niet."

„Jij zit nooit in een café," zei Klinkhamer.

„Ja, ik ben wel wijzer," zei Gerben, „ik moet frisse lucht hebben in de vrije natuur. Ik moet varen over het meer en dan gaan vissen en zwemmen en in de zon liggen of op het terras van het Paviljoen een kopje koffie drinken. Ja, ja, ik weet hoe je in de vakantie kunt genieten!"

En dan kwam mijnheer Zandstra, de hoofdonderwijzer van de school, de smederij binnen.

„Goedemiddag, Klinkhamer,” groette hij. „Dag, jongens. Zeg Gerben, zou jij mij een plezier willen doen?”

„Welja meester,” zei Gerben joviaal, „ik help u graag als dat mogelijk is. Zegt u maar wat ik doen moet, als u mij maar geen strafregels laat schrijven.”

„Voor strafregels ben jij al te groot geworden, Gerben. Zeg, ik heb van boer Terpstra een wagen gekocht. Die zou ik graag bij mij thuis op het erf willen hebben, want ik ga hem inrichten als kampeerwagen. Zou jij die wagen voor mij willen halen?”

„Dat zal best lukken, meester,” zei Gerben, „maar ik heb niet eerder tijd dan vanavond. Welk soort wagen is het?”

„Wel Gerben, het lijkt veel op een kleine verhuishwagen. Een broer van Terpstra heeft er vroeger een bodedienst mee onderhouden naar de stad.”

„Daar weet ik nog van,” zei Klinkhamer. „Er liep een wit paard voor en het ging allemaal heel gemoedelijk. Haast kende men toen nog niet. Het paard kende de weg zo goed, dat Terpstra vaak zat te slapen op de bok, terwijl de wagen verder reed. Bij elk café bleef het paard staan, want het was de gewoonte dat de te vervoeren pakjes bij de café's werden

gebracht. Daar dronken de koetsiers dan tevens een borreltje en wie de meeste borrels dronk kreeg de meeste pakjes mee. Maar dat is allemaal verleden tijd. De auto's hebben het paard en de wagen verdrongen en alles gaat nu veel sneller."

„En de chauffeurs kopen geen slokjes," zei Gerben, „want bij snelverkeer mag geen alcohol worden gebruikt."

„Juist," zei Klinkhamer, „en daardoor zijn er veel cafeetjes verdwenen. Vroeger telde je er van hier naar de stad twaalf stuks en nu zijn er nog maar twee van over. En mijnheer Zandstra, staat de wagen nog steeds op houten wielen met ijzeren banden er omheen?"

„Ja, alles is nog in de oorspronkelijke staat," zei mijnheer Zandstra.

„Maar dan kunt u er toch geen verre reizen mee maken?" zei Gerben. „Of laat u er autowielen onder monteren?"

„Dat is niet de bedoeling. Ik maak de wagen bewoonbaar en laat hem dan naar een camping brengen waar hij dan dienst doet als stacaravan."

„Geen gek idee," vond Gerben. „Wel meester, ik zal zorgen dat u de wagen vanavond thuis heeft. Maar nu moet ik er vandoor. Het werk wacht. Tot ziens, heren!"

Gerben verliet de smederij en mijnheer Zandstra ging naar huis. Louw kwam binnen.

„Wat zag ik?“ vroeg hij. „Was meester op bezoek?“

„Ja,” zei Sietse somber. „Wij moeten morgen weer naar school. Meester heeft zich in de datum vergist. Wij hebben pas volgende week vakantie.”

„Maak dat de kat maar wijs,” zei Louw. „Zullen we gaan varen?“

„Natuurlijk,” stemde Hielke toe, „dat doen we!”

Zij gingen naar de Kameleon en voeren over het meer naar de Woudaap. Daar zat Kees te wachten en hij vroeg meteen toen de Kameleon aanlegde:

„Hebben jullie haar gezien?“

„Wie?“ vroegen de vrienden nieuwsgierig.

„De juffrouw niet de sportwagen! Zij vloog hier met een vaart van ver over de honderd kilometer voorbij. Ik kwam juist naar buiten en ik schrok mij een ongeluk! Ik had wel dood kunnen zijn.”

„Wij hebben haar niet gezien,” zei Hielke.

„Dan was zij dus al op de weg naar de stad??!” riep Kees verbaasd. „En nog geen drie minuten geleden vloog zij hier voorbij. Dan reed zij vast wel over de tweehonderd kilometer!”

„Ik geloof dat jij weer erg aan het overdrijven bent, Keesje,” zei Sietse, „jij bent zeker nog een beetje in de war door de

schrik?”

„Jij zou ook schrikken als jij de deur uitkwam en er rijdt een auto bijna over je tenen!” riep Kees.

„Misschien wel,” gaf Sietse toe, „en kom nu maar gauw aan boord. Door het varen kom je wel weer tot rust!”

Kees ging naast Louw zitten en de Kameleon voer verder in de richting van het eiland dat midden in het meer lag.

Nauwelijks waren zij halverwege of Kees slaakte een luide gil en riep:

„Weg wezen! Een monster! Ik zag een monster!”

„Jij hebt het goed te pakken,” zei Sietse. „Dat jij zo gauw de kluts zou kwijtraken had ik niet gedacht. En dat allemaal omdat een auto rakelings langs je neus flitste?”

„Maar ik zag echt iets,” riep Kees verontwaardigd. „Het was lang, dik en rond!”

„Waar was het ongeveer?” vroeg Hielke.

Kees wees terzijde van de boot en Sietse liet de Kameleon keren.

„Niet doen!” jammerde Kees, „wie weet wat voor een sterk beest het is!”

Louw bleef staan en tuurde in de richting die Kees had aangewezen.

„Ja, jongens! Ik zie ook iets!” riep hij, „maar het beweegt niet.

Als het een dier is, is het zeker dood! Een beetje meer naar rechts, Sietse! Ja, zo gaan we er recht op af! Het is... Het is... Wel, het is een boomstam!”

„Een boomstam? Hoe komt die hier?” vroeg Kees.

„Die is van een andere planeet naar beneden getuimeld,” zei Sietse en hij stopte de motor. Langzaam liet hij de Kameleon naast de stam drijven die bijna geheel onder water lag.

„Dat is een grote boom geweest,” zei Hielke, „die stam is wel tien meter lang. Zulke dikke bomen heb ik hier nog nooit gezien!”

De Kameleon lag nu naast de stam. Sietse nam een ijzeren pen en sloeg die met een moersleutel in de boom,

„Ga je daar een touw aan vastbinden?” vroeg Hielke, „dat is toch niet nodig? Wij kunnen beter een lus rondom de stam binden!”

„Dat doe ik wel aan het andere eind van de stam,” zei Sietse.

„Aan deze pen komt een vlag! Anders zien de andere schepen niet dat wij een sleep hebben!”

„Goed bekeken, Sietse!” prees Louw.

Sietse zocht in het kastje een rood stuk doek en bond dat aan de pen, zodat het vlaggetje ongeveer dertig centimeter boven het water uitstak. Hielke had intussen een grote lus van een stuk touw gemaakt en die lus werd rondom het andere einde

van de stam geschoven en stevig aangetrokken. Het touw werd vervolgens aan de Kameleon vastgemaakt en dan begon de sterke motor te trekken. Hielke ging bij Louw en Kees voorin de boot zitten, want de Kameleon ging bij het trekken van achteren altijd erg diep in het water. Daarom kon Sietse de motor niet op volle kracht laten draaien want dan trok de boot zichzelf van achteren onder water. Met een kalm gangetje voeren zij naar de polderdijk.

„Zullen wij de stam naar de Woudaap brengen?” vroeg Kees.

„Mijn vader wil hem wel hebben. Hij zaagt er blokken van en verkoopt die voor open haarden.”

„Hoe krijgt je vader die zware stam op de wal?” vroeg Hielke.

„Dat doet Gerben wel met de tractor,” zei Kees.

„Het zal niet gaan, Kees,” dacht Sietse. „Veldwachter Zwart staat al op de dijk op ons te wachten! Hij heeft alles gezien door zijn kijker!”

Een klein bootje met een extra grote buitenboordmotor voer met grote snelheid rakelings langs de Kameleon. De opgezwiepte golven spatten de jongens om de oren.

„Kunnen jullie wel?” riep Sietse naar de twee jongelui die in de boot zaten. De heren keken lachend om en riepen iets terug.

„Wat zeggen ze?” vroeg Sietse.

„Ik verstond: de wraak is zoet!” riep Louw.

„Ah, weten jullie wie dat zijn?” riep Kees, „die twee waren vorige zomer met nog iemand bezig fuiken stuk te snijden om vis te stelen. Zij hadden hun tent aan de overkant van het meer staan!”

„Ja! Je hebt gelijk!” riep Hielke. „En wij kwamen hen toen storen! Drommels, zij komen terug!”

„Als zij vervelend worden, maak ik het touw los en vaar recht op hen in!” riep Sietse kwaad.

Met hoog opgeheven voorsteven kwam de kleine motorboot op onze vrienden af. Ditmaal wilde het tweetal rakelings langs de achterkant van de Kameleon varen.

„Hee! Niet doen, sufferds!!” riepen de jongens. „Kijk uit! Wij hebben een sleep!”

Of de twee jongelui nu niets hoorden of dat zij dachten dat die kwajongens het uit angst riepen was niet duidelijk, maar zij bleven met onverminderde snelheid naderen en hadden schijnbaar alleen maar oog voor de extra diep liggende achtersteven van de Kameleon, waarover zij prachtig een grote golf water konden stuwen.

„Wat een grote ezels!” riep Sietse en hij zette gauw de motor op stop, zodat de Kameleon niet meer trok. Daardoor rees de achtersteven meteen weer ver boven water.

En toen gebeurde het! Het racebootje botste boven op de boomstam en vloog met een luchtsprong van minstens een halve meter hoog er overheen. De jongemannen werden door de schok overboord geworpen en toen zij half versuft boven water kwamen zagen zij hun bootje er vandoor gaan naar de polderdijk.

„Maak het touw los, Sietse!” riep Hielke, „wij moeten hen helpen!”

„Welnee,” zei Sietse, „daar komt de politieboot al en die twee acrobaten kunnen daar rechtop staan, want het is er niet diep.”

„Laat ze alsjeblieft niet bij ons aan boord,” zei Kees, „want dan krijgen we nog een pak slaag.”

De politieboot voer regelrecht naar de twee drenkelingen en Sietse zei spottend:

„Dat zie je ook niet vaak dat de passagiers midden in een meer op de boot staan te wachten!”

„Veldwachter Zwart heeft het motorbootje reeds vastgelegd!” riep Louw.

„Dan gaan wij maar weer verder,” stelde Sietse voor en hij liet de Kameleon weer trekken.

„Wat maakte dat bootje een mooie luchtsprong,” zei Kees lachend. „Ik schrok wel, want ik had verwacht dat het aan

splinters zou vliegen. Maar het ging als een skispringer over een schans. Het was toch een prachtig gezicht! Dit vergeet ik nooit weer!”

De politieboot nam de twee drenkelingen aan boord en voer dan de Kameleon achterna. Sietse stuurde naar de plaats waar veldwachter Zwart stond te wachten.

„Misschien krijgen wij een beloning voor het vinden van deze stam,” fantaseerde Kees.

„Zoveel zal deze stam niet waard zijn,” dacht Hielke.

„Dan vraag ik of ik hem mag houden,” besloot Kees.

Gelijktijdig met de Kameleon legde de politieboot bij de polderdijk aan en Kees vroeg meteen aan Zwart:

„Mag ik deze boomstam hebben, mijnheer Zwart? Want ik zag hem het eerst!”

„Dat zal niet gaan, Kees. Dit is een hele dure houtsoort. De stam moet vervoerd worden naar een meubelfabriek in de stad. Willen jullie hem naar de scheepswerf van Gaastra brengen? Daar kan hij uit het water worden gehesen.”

„Goed,” zei Sietse, „dan varen wij verder.”

De brigadier van de politieboot kwam er ook bij.

„Wacht even, jongens,” zei hij, „wij zullen achter de stam gaan varen om verdere ongelukken te voorkomen. Hebben jullie ergens nog zo’n stam zien drijven? Er zijn er vannacht drie

van een dekschuit gerold. Dit is de tweede die wij terugvinden.”

„Wij hebben niets gezien, mijnheer,” zei Hielke, „maar wij willen straks wel gaan zoeken!”

De twee jongelui van het motorbootje kwamen klagen dat er in hun boot een grote deuk zat en vroegen of zij daar schadevergoeding voor konden krijgen.

„Het is jullie eigen schuld!” riep Sietse. „Er staat een vlaggetje achter op de stam en als jullie goed hadden opgelet hadden jullie kunnen weten dat wij een sleep trokken!”

„Wij hebben jullie zelfs gewaarschuwd!” riep Kees. „Maar jullie wilden niet luisteren!”

„Heren!” zei de brigadier, „de sleep achter de Kameleon was duidelijk aangegeven met een rood vlaggetje! Maar u voer rakelings achter de Kameleon langs. Dat was niet nodig en het is ook verboden! Ik zal er verder geen werk van maken en wees maar blij dat jullie boot niet meer schade heeft opgelopen. Wees gewaarschuwd en vaar voortaan voorzichtiger!”

Mopperend ging het tweetal in hun bootje en vertrok naar de overkant van het meer. Sietse liet de Kameleon weer trekken en de politieboot voer er achter. Zo gingen zij door de brug, de vaart in naar het dorp. Bij de scheepswerf van Gaastra werd

aangelegd naast de hijskraan die daar op de wal stond. De brigadier ging Gaastra en zijn knecht halen.

Er werden twee lussen dik touw rond de boomstam geschoven en vervolgens aan de haaklier van de hijskraan vastgemaakt. De lier die door een electromotor werd aangedreven begon te trekken en toen bleek dat de stam flink zwaar was. Sietse stuurde de Kameleon op een veilige afstand, want als de stam uit de touwen zou vallen, gaf dat een geweldige plons. Doch alles ging goed en de boomstam kwam netjes op de wal te liggen.

„Dat is weer een gevaar minder op het meer,” zei de brigadier. „Nu de volgende boomstam nog en alles is veilig. Tot zover bedankt, mijnheer Gaastra.”

De politieboot voer terug naar het meer en de Kameleon volgde haar. Bij de brug stopte het inspectievaartuig en de brigadier riep:

„Zeg jongens! Als jullie willen helpen zoeken, gaan jullie dan naar links, dan gaan wij naar rechts. Zo zoeken wij ieder een helft van het meer af. Zodra jullie iets vinden, geef dan signalen met de hoorn. Kan dat?”

„Met alle plezier, mijnheer,” zei Sietse, „en als u iets vindt laat u dan ook de hoorn klinken?”

„Natuurlijk!” beloofde de brigadier, „anders zouden jullie

voor niets blijven zoeken. Tot ziens!”

Speurend langs de oevers gingen beide boten nu ieder een kant uit.

„Nu zijn wij bij de politie,” riep Louw lachend. „Sietse is de brigadier en wij zijn de manschappen!”

„Ik ben de harpoenier,” zei Kees, „ik ga de walvis straks aan de haak slaan!”

Hij ging voor in de Kameleon staan en tuurde over het water. Sietse liet de boot niet snel varen want de boomstam, die waarschijnlijk geheel onder water dreef, kon onverwachts voor de boeg liggen en dan kregen ze een botsing. Hielke zag hoe in de verte de politieboot heen en weer voer en zei tegen Sietse:

„Je moet net als de politie, zig-zag varen. Dan kunnen wij een veel bredere strook water afzoeken!”

Daar was Sietse het wel mee eens en hij stuurde de Kameleon om beurten naar links of rechts. Maar hoe zij ook allemaal hun best deden om iets te ontdekken, de boomstam werd niet gevonden. Louw zag dat er jongelui bij het eiland aan het zwemmen waren en zij speelden daarbij een bijzonder spelletje.

„Hé, jongens! Kijk daar eens!” riep Louw.

Allen keken naar het eiland en zagen hoe drie jongemannen

ongeveer tien meter uit de wal zomaar op het water stonden. Zo leek het uit de verte, maar je kimt niet op het water staan zonder gebruik te maken van een drijvend voorwerp. En dat voorwerp kon in dit geval best de vermiste boomstam zijn. Daarom besloot Sietse om daar meteen even te gaan kijken. Hij liet de Kameleon naar het eiland varen en intussen zagen de jongens hoe de zwemmers balancerend heen en weer liepen op het drijvende voorwerp. Er kwamen nog meer zwemmers bij en zij probeerden elkaar van het voorwerp af te duwen. Temidden van deze stoeipartij verscheen de Kameleon en zagen onze vrienden dat daar inderdaad de gezochte boomstam dienst deed als speeltuig voor de zwemmers.

„Hallo!!” riep Sietse, „wij komen de stam halen!”

„Willen jullie gauw weg wezen!?” riepen de jongelui. „Wij hebben deze stam tussen het riet gevonden dus is hij van ons!”

Sietse begon zich kwaad te maken, maar Hielke drukte op de knop van de hoorn en liet haar luid toeteren. De politieboot gaf een signaal terug en kwam snel naar het eiland.

„Wat betekent dat?” riepen de zwemmers kwaad, „willen jullie ons plezier bederven?”

„Die stam is vannacht van een dekschuit gerold,” vertelde

Hielke. „Zij mag niet blijven rondrijven want dat is gevaarlijk voor de boten. Daar komt de politie al om hem weg te halen!” Tot teleurstelling van de zwemmers maakte een agent weldra met een touw de stam achter de politieboot vast. De brigadier riep naar onze vrienden:

„Wij gaan nu slepen! Willen jullie er vlak achter blijven varen om ongelukken te voorkomen?”

„Jawel, mijnheer!” riep Sietse, „gaat u uw gang maar!”

De politieboot voer terug naar het dorp en vlak achter de boomstam volgde de Kameleon.

„Jij kunt de Kameleon wel laten duwen, Sietse!” riep Kees.

„Welnee, dat kan niet!” zei Sietse. „De Kameleon zou de stam tegen de schroef van de politieboot duwen en dan hebben we brokken.”

Met een matige snelheid voeren zij naar de brug en dan weer door de vaart haar de helling. De stam werd weer op dezelfde manier uit het water gehesen en de jongens werden hartelijk bedankt voor hun hulp.

De torenklok sloeg vier uur en Kees vroeg:

„Zullen we nog gauw even gaan zwemmen? Dan zijn we om vijf uur weer thuis.”

Dat vonden ze allemaal best en snel voer de Kameleon naar liet meer en dan tot halverwege het Paviljoen. Daar werd bij

de polderdijk aangelegd.

De jongens doken weldra in het water; ze zwommen als echte waterratten. Na een half uur gingen ze zich weer aankleden en was het tijd om naar huis te gaan.

„Ik ben lekker opgefrist,” zei Kees, „en ik heb wel trek in veertig boterhammen.”

„Jouw vader moet het verbieden dat jij zo vlak voor het eten gaat zwemmen,” zei Louw, „anders eet jij je ouders arm.”

„Maar voordat hij de laatste steen van de Woudaap heeft opgegeten,” zei Hielke, „moet er heel wat gebeuren.”

„Zo is het,” zei Kees. „Ik maak het echt niet te bont. En kijk daar eens! Wat een groot paard is dat?”

Over de dijk naderde een boerenwagen met een groot wit paard ervoor dat met zijn lange benen in een snelle draf voorbij onze vrienden liep.

„Dat is het nieuwe paard van boer Krol,” riep Sietse. „In de boot, jongens! Wij gaan proberen of wij gelijk met het paard bij de boerderij kunnen zijn!”

Vlug ging ieder op z'n plaats zitten en dan liet Sietse de Kameleon op z'n snelst varen om het paard met de wagen in te halen. Boer Krol zag dat en hij spoorde het paard tot nog meer speed aan.

„Die halen wij nooit van z'n leven meer in,” riep Kees. Hij

kreeg gelijk, want met een voorsprong van ruim dertig meter bereikte boer Krol als eerste de boerderij. Hij bracht zijn paard tot staan en riep naar de jongens, die inmiddels aanlegden:

„Dat ging niet, hè? Het paard loopt harder dan jullie boot vaart!”

„Ik heb nog nooit zo’n groot paard gezien,” zei Sietse, „het is zeker reuze sterk?”

„Ja, dat is hij wel,” zei Krol trots, „hij trekt de ploeg net zo gemakkelijk als een tractor.”

„Gaaf u al uw land omploegen?” vroeg Kees.

„Dat weet ik nog niet, Kees.”

„Heeft u geen koeien meer?” vroeg Hielke.

„Ja, ja, nog acht! Maar dat is veel te weinig om van te leven! Tot ziens, jongens!”

De jongens wensten hem goedenavond en voeren naar huis. „Krol heeft een heel groot paard,” zei Sietse, „maar hij draaft er zijn ondergang mee tegemoet. Voor veel koeien heeft hij te weinig land en voor het maken van tuingrond heeft hij geen machines en ook geen knecht. Ik ben benieuwd hoe dat zal aflopen.”

Dat Sietse boer Krol nog eens aan een nieuw bestaan zou helpen, wist hij toen nog niet, maar dat zal in het vervolg van

dit verhaal nog wel blijken.

HOOFDSTUK IV

De spoken van Klinkhamer

's Avonds na het broodeten zat Klinkhamer, zoals gewoonlijk, de krant te lezen. De twee toekomstige smeden Hielke en Sietse volgden trouw dat voorbeeld en lazen de sportpagina. Moeder was in de keuken bezig en zo heerste er rust en harmonie in huize Klinkhamer, totdat de telefoon ging.

„Wat krijgen wij nu weer,” mopperde Klinkhamer, maar Hielke zei:

„Blijft u maar zitten, vader! Ik ga wel even!”

Hielke ging naar de gang waar de telefoon aan de wand hing. Hij nam de hoorn van de haak en zei:

„Met smederij Klinkhamer!”

„Met Sijtsema, Polderweg 32. Spreek ik met één van de zoons?”

„Ja, mijnheer Sijtsema! Met Hielke!”

„Wel Hielke, vraag even aan je vader waar het kettinkje van de melkmachine blijft. Wij hebben vanavond de koeien met de hand gemolken, maar dat doen wij liever morgenvroeg niet weer, begrijp je?”

„Ik zal het even vragen. Een momentje, mijnheer Sijtsema!”

Hielke ging naar de kamer en riep:

„Vader! Boer Sijtsema vraagt waar het kettinkje blijft van de melkmachine.”

„Drommels!” riep vader Klinkhamer en hij wierp verstoord de krant op tafel, „dat heb ik totaal vergeten te maken! Wacht! Ik neem zelf de telefoon wel!”

Klinkhamer ging zijn verontschuldiging aan bieden en beloofde dat het kettinkje nog dezelfde avond door zijn zoons zou worden bezorgd. Dan ging hij terug naar de kamer en zei:

„Er is werk aan de winkel, jongens! Ik ga een ketting repareren en die moeten jullie dan nog naar boer Sijtsema brengen!”

„Sijtsema?” vroeg Sietse, „woont die niet achter in de polder?”

„Ja! Hij woont aan de Polderweg nummer 32.”

„Maar daar kunnen wij niet met onze boot komen,” zei Sietse.

„Dan gaan jullie maar op de fiets,” antwoordde Klinkhamer, „dat gaat ook vlugger, want jullie moeten niet te lang wegblijven, er komt regen!”

Klinkhamer ging naar de smederij en zocht op de werkbank het kettinkje waarvan een schakel vernieuwd moest worden.

Er moest een pennetje worden verwijderd zodat er een nieuwe schakel tussen gevoegd kon worden. Maar dat pennetje zat nog vast en terwijl Sietse het kettinkje vasthield probeerde Klinkhamer met een drevel en hamer het pennetje weg te tikken. Klinkhamer moest flink hard slaan en toen spatte de drevel uit zijn vingers en vloog gelijk een projectiel door een ruit naar buiten. De rinkelende scherven deden een juist passerende fietser verschrikt stoppen. Het was Gerben, die met een kwaad gezicht naar de smederij kwam en riep:

„Wat zijn dat voor flauwe streken?! Moest ik weer aan het schrikken worden gemaakt?! En vindt u het maar goed, Klinkhamer, dat die kwajongens een ruit vernielen?”

„Natuurlijk niet, Gerben! Het zou toch te gek worden als zij alle ruiten gingen vernielen?! Maar in dit geval hebben de jongens totaal geen schuld. Ik sloeg op een drevel en die vloog uit mijn handen door de ruit. Dat was alles!”

„Het valt je tegen, hè?” riep Sietse plagend, „jij had graag gezien hoe wij ervan langs kregen, nietwaar? Dat gaat lekker niet door!”

„Hm,” bromde Gerben en dan fietste hij meteen weer verder in de richting van de polderdijk.

„Gerben is niet goed te spreken,” zei Hielke, „hij moet zeker

nog werken.”

Sietse ging buiten onder het raam naar de drevel zoeken en toen hij hem gevonden had, bleek Klinkhamer reeds met een andere drevel het pennetje losgetikt te hebben. Toen was de reparatie gauw klaar.

„Zo jongens!” zei Klinkhamer, „breng het nu maar gauw naar de polder, des te vlugger zijn jullie weer thuis.”

Sietse nam een oude herenfiets en stopte het kettinkje in de fietstas. Tegen Hielke zei hij:

„Ga jij achter op de bagagedrager zitten trappen, dan doe ik dat op de terugweg!”

„Goed,” zei Hielke, „dan ben ik dus de motor! Daar gaat-ie dan!”

Sietse zat op het zadel, Hielke gaf de fiets een duw en sprong toen op de bagagedrager en begon de trappers rond te duwen. Zo reed het tweetal over de polderdijk langs het meer tot de stenen brug en dan de polder in. Het was een lange, rechte weg, waaraan hier en daar een boerderij stond. Soms liep een waakhond zo ver het erf reikte, luid blaffend met de jongens mee. En als er op het erf iemand naar de jongens stond te kijken werd er een hand opgestoken bij wijze van groet, want de Klinkhamertjes kende iedereen. Verder was het erg rustig in de polder en ongestoord konden onze

vrienden hun weg vervolgen, totdat Hielke vroeg:

„Zijn we er gauw? Ik begin best moe te worden!”

„Fiets wat langzamer,” zei Sietse, „we hebben geen haast.”

„Geen haast? Kijk maar eens achter je!” riep Hielke. „De regen zit ons op de hielen! Zo meteen breekt er een dikke bui los!”

Sietse keek om en stuurde toen bijna een sloot in.

„Sufferd!” riep Hielke geschrokken, „let op je stuur!”

„Nou ja,” zei Sietse, „of wij nu nat worden van slootwater of van regenwater, nat worden wij toch!”

„Wij hadden regenjassen mee moeten nemen,” zei Hielke.

„Ik ben niet bang voor een beetje water,” stelde Sietse vast.

„Thuis trek ik droge kleren aan en ’t leed is weer geleden.”

„Weet jij nog op welk nummer Sijtsema woont?” vroeg Hielke.

„Op tweeëndertig. Dat is nog drie boerderijen verder.” „Oei,” zei Hielke met een zucht, „dat is nog ver weg.”

„Even volhouden, broertje,” moedigde Sietse aan, „op de terugweg trap ik en kun jij fijn uitrusten!”

„Gelukkig wel,” lachte Hielke, „want dan gaan wij tegen de wind in!”

„Verroest! Daar heb ik helemaal niet aan gedacht,” riep Sietse en hij zei het zó onnozel dat Hielke luid lachte en opgewekt

verder fietste. Zij passeerden nog twee boerderijen en bereikten dan de boerderij van Sijtsema. Sietse stuurde het erf op en stopte voor het woonhuis. Boer Sijtsema kwam naar buiten.

„Alstublieft Sijtsema,” zei Sietse, „hier is de ketting.”

Sijtsema telde het aantal schakels en zei goedkeurend:

„Het is in orde, jongens! Willen jullie een glas melk?”

„Ikke wel!” zei Hielke. „Ik heb reuze dorst gekregen van het trappen.”

„Moest jij dan steeds trappen?” vroeg Sijtsema.

„Ja, maar ik doe het nu op de terugweg!” zei Sietse.

„Aha, jullie doen het om beurten? Kom dan maar gauw even tanken!”

De jongens gingen mee in de keuken en kregen ieder een groot glas heerlijke koele melk.

„Met melk meer mans!” zei Sietse toen hij zijn glas had leeggedronken. „Nu kan ik de fiets laten rijden totdat de assen roodgloeiend worden. Ga je mee, Hielke?”

De jongens bedankten voor de melk en begonnen op hun oude fiets aan de terugtocht. Hielke zat nu op het zadel en Sietse achterop de bagagedrager waar hij dienst deed als motor door de trappers rond te duwen. Nauwelijks waren zij op de weg of Hielke zei:

„Het begint al te regenen. Ik voel een druppel!”

„Ik voel niets!” riep Sietse lachend, „want ik zit lekker beschut achter jouw rug!”

„Geloof maar niet dat het droog blijft,” zei Hielke, „zo meteen begint het te gieten.”

De buien naderden snel. Het werd donkerder en er viel steeds meer regen. Sietse deed zijn best om zo hard mogelijk te trappen, maar de aanwakkerende wind maakte het hem wel moeilijk. Halfweg de polder riep Hielke:

„Wij gaan schuilen bij boer Terpstra!”

„Dat is best!” riep Sietse, „dan kan ik even rusten!”

De boerderij was niet ver meer en weldra stuurde Hielke het erf op. Er stond naast de grote schuur een paard voor een soort verhuiswagen te wachten op zijn baas. Het paard had de wagen naast de muur getrokken, zodat het in de luwte van de schuur kon schuilen.

Ook Hielke en Sietse zochten beschutting naast de schuur. Hielke droogde met de zakdoek zijn natte gezicht af en mopperde:

„Bah, wat een hondeweer!”

„Jij bent natter dan ik,” merkte Sietse op, „maar ik ben erg moe. Het trapt zwaar tegen de wind in. Zeg, zie je dat? Dit is Bles van boer Jellema. Maar dan is Gerben hier om deze

wagen te halen. Boffen wij even? Wij kunnen fijn mee terugrijden.”

„Warempel!” zei Hielke, „dit is dus de kampeerwagen voor meester Zandstra. Gerben brengt hem dus naar het dorp!”

„Laten wij alvast onze fiets erin laden,” zei Sietse en hij klom in de wagen die van achteren open was.

„Geef hem even aan, Hielke!”

Hielke tilde de fiets omhoog en Sietse trok hem de wagen in. Hielke klom ook naar binnen want daar was het lekker droog. Zo bleven onze vrienden geduldig wachten tot de koetsier Gerben zou komen. Het duurde nogal even en Sietse mopperde dat Gerben altijd uren zat te praten als hij ergens op bezoek was. Maar eindelijk ging er een deur open en kwam Gerben met de zoon van Terpstra naar buiten. De jongens hoorden hen praten en Sietse kon hen in de deuropening zien staan door een smal kijkgat voor in de wagen, vlak achter de koetsiersplaats.

„Ik had de wagen graag willen houden,” hoorden de jongens de zoon van Terpstra zeggen, „maar mijn vader wil hem kwijt. Hij zegt, dat hij nog steeds de stem van zijn broer hoort als hij bij de wagen komt.”

„Tja, Jan,” zei Gerben, „zo gaat het. Die oom van jou heeft jarenlang met deze wagen gereden en dan kan ik mij wel

voorstellen dat je vader dat beeld nog steeds voor ogen heeft.”
„Het is toch bespottelijk dat vader nog steeds de stem van oom hoort?” riep Jan. „Net alsof er spoken bestaan.”
„Spoken? Ha, ha, ha, laat me niet lachen!” riep Gerben, „dat is te gek om los te lopen! Stel je voor dat jouw oom nog steeds in deze wagen komt spoken. Wat zal meester Zandstra schrikken als er bij het kamperen ’s nachts een spook voor zijn bed staat. Want spoken komen altijd in het donker, nietwaar? Daarom ga ik er nu maar gauw vandoor, voordat het helemaal nacht wordt. Tot ziens, Jan!”

Gerben ging op het bankje zitten dat tegen het voorschot van de wagen onder een afdakje was getimmerd en riep:
„Vort Bles!”

Het paard begon te trekken en de wagen rolde het erf af.
„Moeten wij Gerben niet waarschuwen dat wij meerijden?” vroeg Hielke.

„Ja, dat zal ik doen,” zei Sietse en hij ging voor het luikje achter Gerbens hoofd staan. Doordat de wagen tegen de wind in reed sloeg de regen Gerben af en toe in het gezicht. Sietse hoorde hem mopperend zeggen:

„Bah! Wat een akelig weer!”

„Zeg dat wel,” zei Sietse vlak achter hem. „Het is...”

Verder kon hij de zin niet afmaken want Gerben slaakte een

luide gil van schrik en gaf Bles een behoorlijke tik met de zweep. Dat was Bles helemaal niet van zijn baas gewend. Het paard schrok zó, dat het bijna op hol sloeg. Woest rende het de weg langs, de wagen slingerde en botste zó dat Hielke en Sietse nauwelijks op de been konden blijven. Hun fiets viel om en daarbij klingelde de bel. Gerben hoorde duidelijk een fietser en hij keek langs de wagen naar achteren, maar er was niemand te bekennen. Weer gaf hij Bles een tik. „Als die idioot zo doorgaat!” zei Sietse, „zijn wij gauw thuis!”

„Maar waarom moet het zo hard?” vroeg Hielke. „Hij beult het paard onnodig af. Zoiets heb ik van Gerben nog nooit gezien!”

Gerben hoorde duidelijk stemmen achter zich, doch hij kon er niets van verstaan door het lawaai dat de wielen maakten op het wegdek. Hij vond dat lang niet prettig. Hoewel hij om het verhaal van Jan had gelachen, die beweerde dat zijn vader nog steeds een stem in de wagen hoorde, begon hij er nu van te zweten, want ook hij hoorde duidelijk een stem.

„Zou Gerben misschien dronken zijn?” vroeg Hielke plotseling onrustig.

„Hij is zo lang bij boer Terpstra in huis geweest, wie weet wat hij daar allemaal gedronken heeft?”

„Weet je wat ik denk?” zei Sietse, „die slome gelooft in spoken. Hij denkt dat wij spoken zijn!”

Gerben hoorde weer stemmen en spoorde Bles nog eens extra aan. Of er nu wel of geen spoken bestonden maakte

voor hem niet veel meer uit, het belangrijkste was dat hij die geheimzinnige wagen zo gauw mogelijk kwijt moest raken.

„Wij zullen ons een tijdje heel stil houden,” stelde Sietse voor.

„Ja, dat is goed,” beaamde Hielke, „dan gaat hij tenminste wat kalmer rijden.”

Gerben naderde de stenen brug en moest nu tegen de helling van de dijk rondom het meer oprijden. Op die helling begon het paard stapvoets te lopen.

„Het helpt al,” fluisterde Hielke, „Gerben wordt rustiger,”

„Ja, zolang het duurt,” fluisterde Sietse lachend.

Bles had de wagen nu bovenop de dijk getrokken en bleef stapvoets verder gaan. Gerben begreep dat het paard vermoeid was en liet hem zelf de snelheid bepalen. Ook hoorde hij nu geen stemmen en had daarom geen haast meer.

„Wedden dat Gerben het paard weer laat hollen als ik boe roep?” fluisterde Sietse.

„Niet doen, jô! Hij is al genoeg geplaagd,” fluisterde Hielke.

„Maar ik wil graag weten of hij nu bang was of niet,” zei Sietse en vlak achter Gerbens hoofd riep hij:

„Boeoeoe!!”

En warempel! Weer schrok Gerben en gaf hij het paard zo’n

tik dat het in galop over de dijk holde.

„Wij zijn nog vlugger thuis dan ik had verwacht!” zei Sietse glunderend.

„Het arme paard wordt de dupe,” zei Hielke.

Gerben hoorde weer duidelijk stemmen en hij begreep er niets van. Eén ding wist hij zeker, die behekste wagen moest hij zo vlug mogelijk kwijt want die begon op zijn zenuwen te werken. In volle vaart reed hij langs de Woudaap waar Dijkstra hem kwaad uitschold voor woesteling. Dat verstond Gerben echter niet en hij zwaaide met de zweep bij wijze van groet. Dijkstra balde zijn vuist. Bles draafde snel verder tot het einde van de polderdijk was bereikt en de weg naar het dorp werd ingeslagen.

„Moeten wij Gerben vragen of hij bij de smederij wil stoppen?” vroeg Hielke.

„Natuurlijk niet!” zei Sietse, „wij gaan mee naar het huis van meester Zandstra. Daar proberen wij ongemerkt te verdwijnen, want als Gerben ons in de wagen ziet, wordt hij vast kwaad en krijgen wij een pak slaag!”

Daar had Hielke niet aan gedacht en omdat hij niets voelde voor een pak slaag hield hij zich evenals Sietse verder muisstil. De wagen rolde het dorp binnen en Gerben stuurde hem naast de woning op het erf van meester Zandstra. Mijnheer

Zandstra kwam meteen naar buiten en vroeg of Gerben de wagen nog even wilde keren, zodat de achterkant bij het schuurtje kwam te staan. Want daarin knutselde meester vaak en had hij zijn gereedschap. Gerben vond het best. Hij nam Bles bij het hoofdstel vast en liet hem een cirkel lopen totdat de wagen gekeerd was.

„Zo staat hij precies goed, Gerben!” zei mijnheer Zandstra.
„Kom je even binnen? Ik heb iets voor je!”

Gerben maakte de leidsels vast en volgde meester in huis.
„En nu weg wezen,” fluisterde Sietse en hij sprong uit de wagen. „Geef gauw de fiets!”

Hielke reikte de fiets aan waarmee Sietse achter het schuurtje verdween. Hielke volgde hem snel en vroeg:

„Waar ga je heen?”

„Over de schutting natuurlijk!” zei Sietse. „Wij kunnen toch niet langs de ramen van het huis gaan? Dan worden wij gezien!”

Achter het erf was een smal weggetje dat vanaf het dorp door de weilanden naar de Woudaap liep. Daarlangs gingen de boeren vroeger naar de kerk. Het weggetje heette dan ook het Kerkpad. Bij het dorp liep het pad achter de tuinen van de huizen langs. Die tuinen waren afgesloten met schuttingen, ook de tuin van meester Zandstra. Over die schutting klom

Sietse nu snel heen. Hielke tilde de fiets omhoog en Sietse trok hem verder. Dan kwam Hielke gauw bij hem en zei lachend:

„Zo! Nu kan niemand ons meer iets maken!”

„Ja, wij fietsen rustig naar huis, want het regent bijna niet meer,” zei Sietse.

Hielke ging weer op het zadel zitten te sturen en Sietse sprong op de bagagedrager om te trappen. Zo reden zij langs de tuinen naar de kerk. Daar kwamen zij op het dorpsplein en sloegen de straat in naar huis. Zij moesten ook weer langs de woning van mijnheer Zandstra en toen zij die naderden kwam Gerben juist van het erf met Bles achter zich aan een lijn.

„Hallo, Gerben!” riep Sietse vrolijk.

„Hallo!” zei Gerben.

Hielke knikte alleen maar even met zijn hoofd, want hij kon z'n lachen bijna niet verbergen. De jongens gingen snel verder naar de smederij, waar Klinkhamer verwonderd uitriep:

„Zijn jullie al weer terug? En jullie zijn bijna niet natgeregend? Dat noem ik een prestatie!”

„Wij hebben geschuild,” zei Hielke.

„En heel hard gefietst,” zei Sietse.

„Jullie kunnen er wat van,” vond Klinkhamer. „Maar waarom

kwamen jullie vanaf het dorp?”

„Wij zijn langs het Kerkpad gegaan,” zei Sietse.

„Is dat dan korter?” vroeg Klinkhamer.

„Het lijkt wel zo,” zei Sietse.

Er klonk hoeftgetrappel op de straat en daar kwam Gerben. Hij bleef in de deuropening van de smederij staan, omdat hij Bles niet wilde loslaten. Hij keek Hielke en Sietse vorsend aan en vroeg:

„Waar kwamen jullie vandaan, zo laat nog op de fiets?”

„Uit het dorp!” zei Sietse.

„De jongens hebben een ketting naar boer Sijtsema gebracht,” vertelde Klinkhamer, „zij zijn langs het Kerkpad teruggefietst.”

„Langs het Kerkpad?” riep Gerben verbaasd, „dat is een reuze omweg! En dat met dit regenweer? Ik geloof er niets van! Zaten jullie misschien achter in de wagen?”

„Ja!” bekende Sietse lachend, „maar wij niet alleen!”

„Wie zaten er dan nog meer in?” vroeg Gerben kwaad.

„Een spook!” riep Sietse, „eentje maar!”

„Welderdraaide apekoppen!” riep Gerben woest, „ik zal jullie!”

Hij liet het paard los en stoof de smederij in. De jongens holden al door de keuken in huis en dan de trap op naar

boven. Gerben kwam niet verder dan de keuken, want daar was moeder Klinkhamer, die verwonderd vroeg wat dat allemaal te betekenen had.

„Die apekoppen met hun rare streken!” riep Gerben en toen hoorde hij Klinkhamer roepen dat het paard er vandoor ging. „Ook dat nog!” riep Gerben woedend en snel ging hij achter Bles aan die reeds naar de polderdijk liep op weg naar huis. Juist toen Gerben Bles had ingehaald was veldwachter Zwart daar op de fiets.

„Ik waarschuw je Gerben Zonderland!” zei Zwart bars, „dat jij je paard niet zonder geleide langs de weg mag laten lopen!”

„Dat weet ik ook wel!” mopperde Gerben.

„Waarom deed je het dan?” vroeg Zwart.

„Omdat ik twee spoken achterna heb gezeten!” riep Gerben kwaad. „De spoken van Klinkhamer!”

Zwart vond dat een vreemd antwoord en ging naar Klinkhamer om te vragen of de jongens het misschien weer met Gerben aan de stok hadden gehad.

„Dat kunnen zij zelf het beste vertellen,” zei Klinkhamer. Hij riep luid:

„Hielke en Sietse! Kom eens even hier!”

De beide belhamels verschenen weer in de smederij en moesten toen alles vertellen wat zij beleefd hadden. Zwart

vond het heel vermakelijk toen hij hoorde hoe Gerben nog in spoken had geloofd en hij zei lachend:

„Gerben is nog net een kind! Een groot kind!”

Dat laatste herhaalde hij nog eens, terwijl hij lachend de smederij verliet. Klinkhamer schudde zijn hoofd en zei tegen zijn zoons:

„Het is toch wonderbaarlijk, maar zodra jullie langs de weg gaan gebeuren er altijd bijzondere dingen. Hoe komt dat toch?”

„Dat komt vanzelf!” zei Sietse.

Van die verklaring werd Klinkhamer niet veel wijzer.

HOOFDSTUK V

Louw wint een prijs. Hielke en Sietse zijn mensenredders

De volgende morgen kwam Louw in de smederij met een draagbare radio bij zich.

„Kijk jongens!” riep hij glunderend, „die heb ik gewonnen met een prijsvraag in de krant. Hoe vinden jullie hem?”

„Wel mooi,” zei Hielke, „er komt een goed geluid uit.”

„Hij kan nog veel harder,” zei Louw en hij liet de radio op het luidst klinken.

Klinkhamer schudde zijn hoofd en Louw draaide de knop weer terug.

„Met welke prijsvraag heb jij dat ding gewonnen?” vroeg Sietse.

„Weet je wat mijn opoe zei? Tarrabrood dat hoort er bij!”

„Wat is dat voor onzin?” vroeg Sietse.

„Wel, daarmee won ik deze radio,” zei Louw. „Het ging om een slagzin voor Tarrabrood. Nou en toen heb ik geschreven: Weet je wat mijn opoe zei? Tarrabrood dat hoort er bij!”

„Jij hebt wel geboft Louw,” zei Hielke, „wel gefeliciteerd!”

„Hij wordt nog eens een groot dichter,” zei Sietse. „Als er

weer een prijsvraag in de krant komt, ga ik ook meedoen. Ik wil wel een radio aan boord hebben. Dat is gezellig.”

„Wij hebben nu toch muziek aan boord,” zei Louw.

„Ja jongens. Laten wij gaan varen!” riep Hielke, „wij gaan Kees verrassen met muziek!”

Ze gingen in de Kameleon en voeren het meer op.

„Kijk,” zei Louw, „als ik deze antenne uittrek klinkt de muziek nog luider.”

„Ja laat hem zo spelen!” riep Sietse, „dan is Kees meteen klaar wakker als hij het hoort.”

En zo kwam de Kameleon met volop muziek aan boord bij de Woudaap aan.

Kees was inderdaad verrast en keek meteen waar die muziek vandaan kwam.

„Is dat jouw radio, Louw?” vroeg hij. „Hoe kom je er aan? Ben je jarig?”

„Die heeft hij van zijn opoe!” riep Sietse. „Weet je wat zijn opoe zei? Tarrabrood dat hoort erbij!”

„Verdraaid, dat was een mooie slagzin geweest voor Tarrabrood!” riep Kees, „had ik die maar eerder gehoord!”

„Maar jô, die heb ik gemaakt! En ik heb er deze radio mee gewonnen!” zei Louw.

„Hm, ik heb niets gewonnen,” zei Kees, „ik had ook een

slagzin ingestuurd!”

„Welke zin?” vroeg Hielke.

„Tarrabrood is niet duur en wordt nooit zuur!” zei Kees.

„Dat is onzin!” riep Sietse. „Brood wordt altijd zuur als het een paar weken oud is. Geen wonder dat jij geen prijs kreeg!”

„Nou ja, dan heb ik pech gehad,” zei Kees en hij ging naast Louw zitten, waarna de Kameleon verder voer.

Omdat Kees het vroeg probeerde Louw alle stations te zoeken die er te vinden waren. En dan hoorden zij stemmen die heel zwak doorkwamen, maar toch wel te verstaan waren.

„Wat voor drugs heb je?” vroeg iemand.

„Hasjiesj en heroïne,” was het antwoord.

„Er moet flink wat voor op tafel komen want het is moeilijk om het spul te versieren. De politie heeft alweer een grote partij in beslag genomen.”

„Hé, wat is dat?” vroeg Kees, „welke zender heb je?”

„Ik weet het niet,” zei Louw, „de pijl staat precies tussen twee stations in.”

„Wat horen jullie?” vroeg Sietse.

„Het gaat over hasjiesj en heroïne,” zei Louw. „Iemand vroeg erom en de andere antwoordde dat de politie een grote partij van deze verdovende middelen in beslag had genomen.”

„Het is zeker een hoorspel over verdovende middelen,” zei

Hielke.

„Misschien wel,” antwoordde Louw. „Wacht! Ik hoor nog iets.”

„Werkt jullie ontvanger goed?” vroeg iemand.

„Ja! Prima!” was het antwoord, „maar als er een motorboot nadert klinkt er nogal wat geruis. Als het stil is op het meer horen wij alles heel duidelijk.”

„Goed zo! Dan ga ik nu sluiten. En je weet het, hè? Zorg voor genoeg geld, dan zorg ik voor drugs.”

„Oké. Wij doen ons best! Tot ziens!”

Daarmee was het gesprek afgelopen en Louw en Kees keken elkaar verwonderd aan.

„Dat was hier aan het meer!” zei Kees.

„Ik geloof het ook,” zei Louw, „wie zou dat doen?”

„Hoe weten jullie dat het hier aan het meer was?” vroeg Sietse.

Louw en Kees vertelden wat zij gehoord hadden en dat zij er van overtuigd waren dat dit geen hoorspel was.

„Kan het misschien door een luxe motorjacht zijn uitgezonden?” vroeg Kees, „die hebben misschien wel een zender aan boord.”

„Dat zullen wij eens gaan bekijken,” zei Sietse en zij voeren naar de ligplaats van drie grote luxe motorjachten, die voorbij

de stenen brug aan de polderdijk lagen. Zij kwamen ook langs de Wielewaal waar de drie jongemannen op het dek zaten.

Eén van hen riep:

„Zeg jongens? Bij welke boer kunnen wij wat verdienen?”

„Dat weet ik niet!” riep Sietse.

„Bij de rijkste boer!” riep Kees.

„Wie is dat?” vroegen de jongemannen.

„Misschien Brandsma wel of Jellema,” riep Kees. „Maar wij hebben nog nooit in hun portemonnaie gekeken. Wie de meeste koeien heeft, is de rijkste, denk ik.”

De Kameleon voer verder en Sietse zei:

„Dat zijn geen beste knechten. Ze kijken uit hun ogen alsof zij in geen maanden hebben geslapen!”

De Kameleon naderde nu één van de luxe motorboten en de jongens keken door de ramen naar binnen. Er werd vooral op de stuurhut gelet en op de antennes.

„Ik ontdek niets,” zei Kees, „trouwens ik weet ook niet hoe een antenne eruit ziet waarmee je kunt zenden.”

„Die zie je in allerlei vormen,” zei Hielke, „het kan zelfs met een antenne zoals er aan de radio van Louw zit.”

Op het voordek van het volgende motorjacht was een mijnheer bezig met het oprollen van een touw.

„Mijnheer?” vroeg Kees, „heeft u een radio aan boord

waarmee u berichten kunt uitzenden?”

„Dat heb ik niet, jonge vriend. Wij hebben een gewone draagbare radio. En wat voor berichten zou ik moeten uitzenden? Of moet er om hulp worden gevraagd?”

„Gelukkig niet, mijnheer,” zei Hielke, „wij dachten dat zo’n grote boot wel een zendertje aan boord zou hebben.”

„Die zouden wij wel nodig hebben wanneer wij op zee gingen varen,” zei de mijnheer, „maar wij blijven liever op de meren. Daar is het rustiger en prettiger.”

„Dat weten wij dan ook weer,” zei Sietse en hij het de Kameleon snel verder varen.

„Wij weten nog niets,” zei Louw, „vanwaar kwam die zender die wij hoorden?”

„Wij zullen verder gaan speuren,” zei Sietse.

Het begon harder te waaien en de zeilbootjes gingen flink overhellen, zodat de stuurliu terdege op hun hoede moesten zijn om hun boten in bedwang te houden. Het was een prachtig schouwspel de boten als vogels over het water te zien scheren. Maar er was één zeilbootje dat het lang niet fraai deed. Het koerste onbesuisd heen en weer en de jongens zagen met verontwaardiging hoe die boot de anderen tot last was.

„Dat is geen sportieve zeiler,” zei Louw, „hij denkt zeker dat

het hele meer van hem is.”

„Wij gaan er heen,” zei Sietse. „En als hij recht op ons af durft te sturen zal ik hem torpederen!”

„Misschien is het iemand die niet kan zeilen,” dacht Hielke, „en dan mag je het hem niet kwalijk nemen. Maak dus geen brokken en denk erom, als vader het hoort krijgen wij de kous op de kop!”

„Wij zullen wel zien,” zei Sietse en hij stuurde tussen twee zeilboten door in de richting van de zondagsschipper. Het bootje zeilde voor de wind onze vrienden tegemoet.

Dan zwenkte het plotseling naar links en Sietse moest snel liet roer omgooien om een aanvaring te voorkomen.

„Er zit niemand aan het stuur!” riep Louw, „de boot is zeker losgeslagen!”

„Ik zie het!” riep Sietse en hij begon het zeilbootje meteen te achtervolgen. Door op volle snelheid te varen haalde de Kameleon het weldra in en Sietse stuurde langszij. Louw, Hielke en Kees grepen het bootje vast en koppelden het met twee touwen naast de Kameleon. Op de vloer van de boot lag een hoopje kleren en een paar schoenen. Dat was alles wat er van de eigenaar aan boord was. Sietse keek om zich heen en zag in de verte iemand zwemmen.

„Daar moeten wij heen,” riep hij, „de zeiler is aan het

zwemmen.”

„Doet hij dat midden in het meer?” riep Kees verbaasd „dat vind ik gevaarlijk. Als hij vermoeid wordt kan hij nergens gaan staan omdat het daar nogal diep is.”

„Voordat hij te vermoeid wordt, gaan wij hem redden,” zei Sietse en hij stuurde de Kameleon met de zeilboot naar de zwemmer, die af en toe een hand omhoog stak en naar onze vrienden wenkte. Sietse liet de hoorn even toeteren en Kees zwaaide met beide handen ten teken dat zij de zwemmer reeds ontdekt hadden. Omdat het zeil van de zeilboot gedurig heen en weer sloeg, liet Hielke het zakken. De sterke Kameleon voer snel naar de zwemmer. Sietse stopte de motor en stuurde voorzichtig naast de jongeman, die zich weldra aan de zeilboot vastklampte en daarna met moeite aan boord klom. Hijgend ging hij op een bankje zitten en zei: „Als het langer geduurd had, was ik uitgeput geweest. Oei oei, jullie kwamen net op tijd! Hè, hè, was me dat even zwemmen? Het touw was losgegaan!”

„Welk touw?” vroeg Sietse.

„Dat ligt nu op de bodem van het meer,” zei de jongeman.

„Ik had het naast de boot vastgemaakt en hield het vast tijdens het zwemmen. Er kwam een windvlaag en voor ik het besepte was het touw los en ging de boot er vandoor. Ik heb toen heel

hard gezwommen, maar ik kon haar niet inhalen. Ik stak mijn hand op en riep om hulp, maar de mensen begrepen het niet. Zij wuifden vrolijk terug en voeren verder. Zij dachten dat ik hen groette.”

„U kunt in ’t vervolg uw boot beter aan de wal vastleggen en niet meer midden in het meer gaan zwemmen,” vond Hielke.

„Ja, want het is hier levensgevaarlijk,” zei Sietse. „U kunt door een snelle motorboot overvaren worden, omdat een zwemmer bijna niet opvalt.”

„Daarom bleef ik juist naast mijn boot zwemmen,” zei de jongeman. „Ik doe het niet weer, het is inderdaad gevaarlijk. En omdat jullie mij nu zo goed geholpen hebben ga ik jullie trakteren op ijs bij het Paviljoen.”

„Graag!” riep Kees gretig.

„Dat hoeft niet, mijnheer,” zei Hielke, „het was voor ons een kleine moeite om u te helpen.”

„Nee, nee, jullie hebben mij reuze geholpen!” zei de jongeman. „Ik had wel kunnen verdrinken en mijn boot had best een aanvaring kunnen veroorzaken. Daarom ga ik voor de schrik een ijsje eten en jullie gaan mee!”

„Goed! Dan gaan we!” zei Sietse en hij liet de boten naar het Paviljoen varen. De jongeman, die Jaap heette, kleedde zich intussen aan en stapte toen over op zijn eigen zeilboot. Bij de

aanlegsteiger voor het Paviljoen was nauwelijks plaats om aan te leggen, zoveel bezoekers hadden daar hun boten gemeerd. Maar Sietse zag twee heren aan boord gaan van een zeilboot en hij bleef in hun nabijheid wachten tot de heren vertrokken.

„Willen jullie hier liggen?” vroeg een van de heren.

„Ja, graag mijnheer!” riep Sietse.

„Oké!” riep de mijnheer. Hij maakte de touwen los en duwde de boot van de wal. Het hijsen van het zeil kon al varende worden gedaan. Daar hoefden onze vrienden niet op te wachten en Sietse stuurde naar de vrijgekomen plaats. Doch toen was daar plotseling een bootje met twee jongelui, die daar ook wilden aanleggen. Zij voeren heel snel, veel te snel zelfs en daardoor was een botsing met de Kameleon, die al bijna voor de wal lag, niet meer te vermijden. Het bootje vloog met een klap tegen de stevige ijzeren wand van de Kameleon met het gevolg dat het bootje een grote deuk kreeg, terwijl de Kameleon slechts een paar krasjes vertoonde. En dan zagen onze vrienden wie die twee waren die zo brutaal probeerden aan te leggen. Het waren dezelfde jongemannen die met hun bootje over de boomstam voeren. Dreigend kwamen zij op de jongens af en riepen:

„Dat zullen wij jullie betaald zetten! Jullie proberen onze boot helemaal te vernielen!”

„Scheep niet op!” riep de jongeman in het zeilbootje. „Het is jullie eigen schuld! Wij waren hier het eerst, maar jullie probeerden ons te verdringen! Iedereen die hier op het terras zit kan dat getuigen!”

„Waar bemoei jij je mee?” riep het tweetal en doordat hun boot juist tegen het zeilbootje dreef, konden zij gemakkelijk overstappen, maar dat bekwam hun slecht. Nauwelijks hadden zij een voet aan boord van het jachtje gezet of zij tuimelden aan de andere kant reeds in het water. De jongeman bleek heel sterk te zijn.

Dat was geen wonder, want iemand riep vanaf het terras: „Goed gedaan, Jaap! Zo kunnen wij zien dat je niet voor niets kampioen worstelaar bent!”

Toen de twee boosdoeners dat hoorden klommen zij weer gauw in hun eigen bootje en voeren het meer op. Daar werden zij weldra aangehouden door de politieboot. Want als de politie een zwaar gehavende boot ziet wil zij graag weten hoe dat komt. Dan gaan zij voor controle een onderzoek instellen. Dus kwam de grijze patrouilleboot naar het Paviljoen waar de bemanning aandachtig naar de aanlegsteiger keek. Sietse stak een hand op en wenkte de brigadier.

„Hallo, jongens!” zei de brigadier, „weten jullie waar het motorbootje tegen de steiger is gevaren?”

„Ja mijnheer. Hier!” zei Sietse en hij wees naar de twee krasjes op het zijboord van de Kameleon. Jaap vertelde wat er gebeurd was.

„Dan hebben zij hun verdiende loon gehad,” zei de brigadier. „Hun boot is lek en het varen zal voor hen voorlopig niet meer mogelijk zijn. Tot ziens, jongens!”

De politieboot vertrok en de jongens gingen met Jaap mee om een ijsje te eten. Zo zaten zij weldra in een kring op het gras, want er was geen tafeltje meer vrij, en smulden van het ijs. Sietse vroeg hoe hij ook worstelaar kon worden, want hij had het geweldig mooi gevonden toen Jaap zonder moeite zijn beide aanvallers over boord wierp.

„Dan moet je lid worden van een worstelaarsvereniging,” zei Jaap. „Als die niet in jullie dorp is, moet je je spieren gaan ontwikkelen door gewichtheffen en gymnastiek!”

„Goed,” zei Sietse, „dan zal ik beginnen met gewichtheffen.” Hij probeerde Louw op te tillen, maar die riep:

„Ga weg jô! Ik moet mijn ijsje nog opeten!”

„Dan word je nog zwaarder,” zei Sietse.

„Niet vechten, jongens!” waarschuwde Jaap, „anders gooi ik jullie ook in het water!”

Gezellig zaten zij nog een kwartier op het terras en toen zei Jaap dat hij terug moest naar de stad. Hij ging zijn boot weer

optuigen en vertrok dan naar de ingang van het kanaal. De Kameleon voer een eindje met hem mee en zwenkte daarna terug in de richting van de Woudaap.

Door de aangewakkerde wind rolden er flinke golven over het meer die de Kameleon gezellig op en neer deden deinen.

Toen onze schippers weer langs het schip de Wielewaal voeren waren de drie jongemannen bezig een groot dekzeil over de luiken van het laadruim te leggen. Dat deden zij echter helemaal verkeerd. In plaats van het zeil aan de windkant vast te maken begonnen zij het van de andere kant uit te rollen. Zij werkten dus tegen de wind in in plaats van met de wind mee. Sietse zag die fout meteen en zei:

„Dat zijn nog lang geen goede schippers. Kijk eens hoe ze klungelen met dat dekzeil. Straks komen er nog ongelukken van!”

Hij had het nauwelijks voorspeld of het gebeurde reeds. De wind blies het zeil omhoog en dat sloeg toen overboord. De twee jongemannen die aan de luwe kant stonden werden mee in het water getrokken. Dat was heel gevaarlijk, want zij zaten onder het zeil gevangen. Sietse stopte meteen de motor en dook samen met Hielke in het water om de jongemannen te helpen. Onze vrienden konden zwemmen als ratten. Zij wisten onder water ieder een punt van het zeil te grijpen en

trokken het terug in de richting van het schip. Daardoor kwamen de twee jongemannen vrij en konden zij naar boven komen. Nu bleek dat zij nauwelijks konden zwemmen. Hielke en Sietse moesten hen naar de wal brengen, waar hun vriend hen op het droge trok.

„Jullie zijn ezels!” riep Sietse kwaad. „Het is heel dom om een zeil tegen de wind in uit te rollen!”

„Dat regelen wij zelf wel!” zei de jongeman, die nog droog was, „jullie worden bedankt voor de hulp en verder geen commentaar. Daar zijn wij niet van gediend!”

Sietse keek hem verbluft aan. Was die man niet normaal? Begreep hij dan helemaal niet uit welke gevaarlijke situatie zijn vrienden waren gered? Als Hielke en Sietse niet geholpen hadden waren de jongens vast en zeker verdronken, want zij konden nauwelijks zwemmen. Zij lagen dan ook versuft in het gras en moesten overgeven door het water dat zij hadden binnengekregen.

Louw had de Kameleon met de peddel naar de wal geroeid en Hielke en Sietse kwamen weer aan boord. Sietse startte meteen de motor en voer snel weg.

„Wat dat voor lui zijn weet ik niet,” momperde hij. „Als zij weer in het water vallen zullen zij heel luid om hulp moeten roepen voor ik ze weer kom helpen. Die ene deed net alsof

het een gunst was dat wij zijn vrienden mochten redden.”

„Ja! Het zijn vreemde lui,” stemde Hielke mee in, „die ene zei ook nog: En verder geen commentaar!”

„Jullie zijn kletsnat,” zei Kees, „daarvoor hadden zij minstens een gulden beloning moeten geven!”

„Misschien vinden zij hun leven geen gulden waard!” zei Louw. „Wat zien zij er allemaal slecht uit! Zij zijn zo bleek alsof zij een klap met een meelzak hebben gehad.”

De Kameleon naderde snel de Woudaap en daar stonden Gerben en Dijkstra. De beide mannen hadden alles gezien wat daarginds bij de Wielewaal was gebeurd.

„Daar zijn onze kranige redders!” riep Gerben. „Jullie hebben weer goed werk verricht, jongens!”

„Geen commentaar!” zei Sietse en de vrienden lachten.

„Geen commentaar?!” riep Gerben verontwaardigd, „wat waar is mag gezegd worden. Voor zover ik het kon bekijken hebben jullie twee mensenlevens gered!”

De jongens vertelden hoe zij bedankt werden voor die hulp en dat vonden Dijkstra en Gerben toch wel beneden peil.

„Sommige mensen weten niet wat dankbaarheid is,” zei Dijkstra. „Daarom moet je nooit op een beloning rekenen al doe je nog zo je best. Je doet je plicht en de rest is bijzaak!”

„Zo is het!” zei Gerben. „Ik vaar met jullie mee naar huis om

Klinkhamer te vertellen hoe het komt dat jullie zo nat zijn geworden.”

Gerben ging op de plaats zitten die Kees had verlaten en de Kameleon voer verder naar het dorp.

„Ik heb ook eens een vreemd geval meegemaakt,” vertelde Gerben, „dat gebeurde toen ik nog in dienst was. Wij maakten een grote mars langs een kanaal en kwamen toen onverwachts voor een klein riviertje dat in het kanaal uitmondde. Er was geen brug en daarom probeerde de generaal, die op een paard zat, de ondiepste plaats in het riviertje te vinden, zodat wij er doorheen konden waden. Hoe het precies gebeurde heb ik niet gezien, maar plotseling lag de generaal in het water en dreef met de stroom mee tot midden in de vaart. Hij riep luid om hulp, want hij dreigde te zinken. Of dat nu kwam omdat hij niet kon zwemmen of door het gewicht van de vele ridderorden die hij droeg, weet ik niet, maar ik bedacht mij geen moment en sprong te water. Met een zwaar beladen ransel op de rug en een geweer over de schouder, kun je natuurlijk niet zo snel zwemmen. Toch kwam ik net op tijd bij de generaal en bracht hem veilig naar de wal. Weten jullie wat voor een beloning ik kreeg?”

„Een ridderorde,” raadde Louw.

„Welnee, ik kreeg twee dagen celstraf! Want ik had niet

gegroet toen ik midden in de vaart bij de generaal kwam. Ook had ik vergeten te zeggen: Soldaat Zonderland meldt zich, generaal! Daarna pas had ik hem mogen redden. Door de emotie was ik alles vergeten en omdat een soldaat nooit iets vergeten mag, werd ik gestraft!”

„Het spijt me, Gerben,” zei Louw lachend, „maar ik geloof geen woord van dit verhaal!”

„Word jij net zoals Sietse die ook nooit iets wil geloven?” riep Gerben verwijtend. „Als jullie allemaal zo ongelovig worden, aan wie moet ik dan mijn verhalen vertellen?”

„Vertel ze maar aan veldwachter Zwart!” zei Sietse. „Kijk, daar staat hij op de dijk te turen door zijn verre kijker!”

„Zwart denkt dat hij de snuggerste man van het dorp is,” zei Gerben. „Ik zou hem best een verhaal kunnen vertellen zonder dat hij begreep dat het fantasie was.”

„Dat zou ik dan wel eens willen meemaken,” zei Sietse. „Het zal je niet lukken, Gerben Zonderland!”

Zij hadden de ingang van de vaart bereikt en voeren onder de brug door. Sietse stuurde de Kameleon het boothuis in en allen stapten uit. Met Gerben en Louw voorop liepen de drijfnapte Hielke en Sietse naar de smederij. Daar riep Gerben:

„Hier zijn twee mensenredders, Klinkhamer! Als zij niet zo

kordaat hadden ingegrepen waren er nu twee jongemannen minder op de wereld geweest!”

„Wat is er dan gebeurd?” vroeg Klinkhamer hoogst nieuwsgierig. De jongens vertelden hem het hele verhaal.

„Goed gedaan!” prees Klinkhamer. „Weer vraag ik mij af, hoe het toch mogelijk is, dat jullie altijd daar zijn, waar iets bijzonders gebeurt.”

„Zij hebben speciale neuzen,” zei Gerben. „Zij ruiken het als er iets te beleven valt!”

„Ja!” riep Sietse, „en binnenkort worden wij benoemd tot oppersnuivers van de Urker vloot!”

Wat dat er mee te maken had begreep Klinkhamer niet.

HOOFDSTUK VI

Dijkstra geeft Kees een pluimpje

's Middags kwam de vrouw van boer Brandsma bij de smederij en vroeg of zij haar fiets daar mocht stallen. Zij moest met de bus mee naar de stad.

„Natuurlijk, mevrouw Brandsma, met alle plezier!” zei Klinkhamer.

Hielke bracht het rijwiel achter de smederij onder een afdakje. Mevrouw Brandsma ging op de weg staan wachten tot de bus zou komen, toen een man in een stationcar naast haar stopte en vroeg of mevrouw wilde meerijden naar de polder.

„Dank u wel,” zei mevrouw, „ik ga naar de stad.”

„Goeie reis, mevrouw,” wenste de man en hij reed verder.

„Wie was dat?” vroeg mevrouw Brandsma aan Hielke en Sietse.

„Die mijnheer kampeert hier in die oude auto,” wist Sietse.

„O ja, nu herinner ik het mij,” zei mevrouw, „hij is een paar maal op de boerderij geweest om melk en eieren.”

Toen kwam de bus en vertrok mevrouw Brandsma naar de stad.

„Daar komt onze volgende klant,” zei Sietse.

„Ik hoor al dat het Louw is,” lachte Hielke. Louw marcheerde op de tonen van een mars die zijn radio speelde.

„Ik heb een ontdekking gedaan, jongens!” riep Louw. „Als de radio een mars speelt valt het lopen mij veel lichter!”

„Het kan waar zijn,” zei Sietse nuchter. „Jij maakt mij niet wijs dat je met muziek zonder moeite naar de stad kunt lopen.”

„Dat is me veel te ver,” zuchtte Louw, „en toch loop ik lichter met muziek!”

„Misschien vaart de Kameleon ook wel harder als jij aan boord de radio een mars laat spelen,” zei Hielke lachend.

Dat was natuurlijk onzin en Sietse merkte op:

„Met of zonder muziek, de Kameleon vaart mij snel genoeg. Wie mee wil zal hard moeten lopen!”

Sietse holde langs de smederij naar het boothuis; Hielke en Louw volgden hem natuurlijk. Zoals gewoonlijk voer het drietal het meer op in de richting van de Woudaap. Daar zagen zij hoe Kees druk aan het werk was bij de stoep voor de ingang van de molen. Hij groef met een schop een gat.

Omdat je Kees bijna nooit zag werken keken zijn vrienden wel verbaasd naar hem. Kees was immers liever lui dan moe. Sietse legde vlug aan en de jongens sprongen op de wal.

„Wat doe je nou, Kees?” vroeg Hielke.

„Ik ga onze uitgang beveiligen,” zei Kees. „Ik wil niet platgereden worden door een raceauto! Vandaag kwam weer die juffrouw in de sportwagen voorbij en het leek wel een raket zoals zij langs de molen vloog. Ik zet nu een hek voor de stoep, dan lopen wij niet meer rechtuit de weg op en is er minder kans om door een auto te worden gegrepen.”

„Dat is goed bedacht, Kees!” vond Sietse, „heb je al hout voor een hek?”

„Ik heb iets veel beters,” zei Kees, „ik heb een stuk van een ijzeren brugleuning. Kijk, daar staat het. Twee staande buizen met een dwarsbuis! Het kan niet mooier, hè?”

„Het kan wèl mooier,” zei Louw, „die buizen zijn helemaal roestig. Zij moeten geverfd worden!”

„Natuurlijk!” beaamde Kees, „dat is ook de bedoeling! Jullie kunnen mij wel een handje helpen.”

Dat wilden de vrienden met alle plezier doen en Kees gaf de schop aan Hielke en zei:

„Graaf jij dat gat nog wat dieper, dan haal ik een staalborstel en verf.”

Kees verdween in het schuurtje naast de molen.

„Maar er moet nóg een gat gegraven worden,” zei Louw. „Dit is pas het eerste en dat is nog maar half klaar!?”

„Keesie is weer goed uitgekookt,” bromde Sietse. „Hij laat

ons het werk doen en gaat zichzelf verstoppen. Ik wed dat hij pas te voorschijn komt als de gaten gegraven zijn!”

„Och, wat geeft het,” zei Hielke, „dat beetje graafwerk is zo klaar!”

Hij groef het gat tot een diepte van ongeveer zeventig centimeter en dan hield Sietse het hek ernaast om te bepalen waar het andere gat gegraven moest worden. Ook dat groef Hielke tot dezelfde diepte. Toen was het wachten op Kees, maar die bleef nog steeds in het schuurtje. De jongens gingen stiekem naar een raampje en gluurden naar binnen. Daar zagen zij hoe Kees in een potje met verf stond te roeren. Hij deed het heel traag om er tijd mee te rekken.

Geërgerd nam Sietse een baksteen en gaf daarmee zo’n mep tegen de houten wand dat de ruiten ervan rinkelden. Kees schrok geweldig en wierp de verfpot bijna omver. De verf spatte over de rand en besmeurde zijn broek.

„Ezels!” schold Kees kwaad, „kijk eens wat jullie gedaan hebben. Een grote verfvlek op mijn kleren!”

„Die moet je meteen wassen met terpentijn,” raadde Louw aan.

„Dat weet ik ook wel!” mopperde Kees en hij begon zijn kleren te reinigen. Louw nam de staalborstel en schuurde daarmee de roest van het hek. Sietse veegde het ijzer schoon

met een lap en verfde daarna alles met menie. Deze menie droogde zeer snel, zodat het hek spoedig naar de stoep gedragen kon worden waar de staande buizen in de gegraven gaten werden geplant. De grond rondom de buizen werd met een paaltje stevig aangestampt en daarmee was het karwei klaar. Aan de dwarsbuis, die bijna een meter boven de grond liep, ging Sietse gymnastische oefeningen maken als aan een rekstok.

En dan kwam vader Dijkstra thuis. Hij keek verbaasd naar Sietse aan de rekstok en vroeg:

„Moet dat nu juist hier voor de deur gebeuren? Waarom hebben jullie de rekstok niet achter de molen gemaakt? Daar is ruimte genoeg!”

„Dit is geen rekstok, vader!” riep Kees, „dit is een veiligheidshekje. Nu kan niemand vanuit de deur rechtuit de weg op gaan, want dat is levensgevaarlijk. Kijkt u maar! Daar komt ze weer! Weg wezen!”

Er klonk een autohoorn en daar stoof de jongedame in de snelle sportwagen voorbij en verdween in de richting van het dorp.

„Wilverdraaid!” riep Dijkstra kwaad, „dat is niet normaal meer! Als er van de dijk een racebaan gemaakt wordt, wil ik hier niet langer wonen!”

„Daar kunt u toch wel iets tegen doen, mijnheer Dijkstra,” zei Sietse.

„Ikke?” riep Dijkstra. „Veldwachter Zwart moet er iets tegen doen! Hij moet die juffrouw bekeuren als zij hier zo hard voorbij rijdt!”

„Maar hier mag iedereen zo hard rijden als hij zelf wil,” zei Hielke, „want hier staan geen borden.”

„Dat is wel waar,” wist Dijkstra, „het is onverantwoordelijk om zo hard te rijden.”

„Toch kunt u er wel iets tegen doen!” beweerde Sietse. „U moet dit gedeelte van de weg onderhouden, nietwaar? Wanneer u er nu enige flinke kuilen in laat zitten, dan gaan ze wel langzamer rijden!”

„Dat is een goed idee!” riep Kees, „wij gaan nog wat extra kuilen maken, dan is het uit met dat racen!”

„Ik waarschuw je als je dat doet,” zei Dijkstra, „daar komen ongelukken van. Dit hekje is trouwens niet kwaad bedacht. Dat heb je goed gedaan, Kees!”

Kees glunderde van trots en dan kwam Gerben op de fiets. „Wat is dat?” vroeg hij nieuwsgierig, „moeten daar paarden aan worden vastgebonden?”

„Dit hekje moet ons beschermen als wij de deur uitkomen,” zei Dijkstra. „Er passeren tegenwoordig hele woeste ridders! Jij

ging hier op een avond ook veel te hard langs met die oude vrachtwagen van boer Terpstra. Jij leek wel niet goed wijs, zoals jij dat arme paard liet draven!”

„Er staat hier nergens aangegeven hoe hard je mag rijden!” verdedigde Gerben zich. „Wie dus haast heeft, rijdt zo snel hij kan! Maar dit hekje is helemaal fout. Het had van hout moeten zijn!”

„Waarom van hout?” vroeg Kees.

„Dat is veiliger,” zei Gerben, „het ijzer trekt de bliksem aan! En wat gebeurt er als de bliksem op het hek slaat? Dan ontstaat er een grote kuil en dan komen jullie verschrikt de deur uitrennen en tjoep, allemaal in de kuil!”

„Jij bent niet goed wijs!” riep Dijkstra. „Jij maakt altijd op alles aanmerkingen, maar jij deugt zelf niet, woeste karrijder!”

„En weten jullie, wat jullie zijn?” riep Gerben, terwijl hij weer op zijn fiets stapte, „jullie zijn hekkespringers! Ha, ha, ha! Magere hekkespringers!”

Lachend fietste hij naar de boerderij van Jellema. Wat Dijkstra en Kees hem nariepen zullen wij maar niet vertellen. Het was een hele reeks beledigingen, doch het scheen alleen maar op Gerbens lachspieren te werken. Dan verdween Dijkstra nog mopperend in huis en gingen de jongens weer varen. Sietse stuurde in de richting van de stenen brug en

toen zij die dicht waren genaderd hoorde Louw weer een gesprek op de radio.

„Stil even, jongens!” verzocht hij, „ik hoor weer wat! Luister! Er wordt gepraat op dezelfde golflengte!”

Sietse stopte de motor en de vrienden luisterden aandachtig naar de radio die Louw op de motorkap had gezet.

„Meer bukken, jongens,” hoorden zij iemand zeggen, „en niet zo vlak achter elkaar!”

„Oké! Is de richting goed?”

„Ja! En niet kijken! Gewoon doorgaan!”

De radio werd onduidelijker en Hielke zei:

„Wij varen van die zender weg! Wij moeten terug, Sietse!”

De Kameleon, die intussen voorbij de stenen brug was gedreven, werd gekeerd en voer terug. Toen de boot weer bij de stenen brug kwam werd de radio weer verstaanbaar.

„Ik zal blijven tellen,” hoorden onze vrienden dezelfde stem van enige minuten geleden zeggen. „Zolang ik tel is alles goed! Eén-twee-drie...”

„Dat is een leuke uitzending,” merkte Kees spottend op. „Die man zit een beetje tot tien te tellen en begint dan weer opnieuw!”

„Ik wil er meer van weten,” zei Sietse. „Dit is geen normale uitzending!” Hij stuurde de Kameleon onder de brug door

de poldervaart in. Het geluid van de zender werd nu steeds duidelijker.

„Wij zitten op het goede spoor,” zei Louw. „Misschien ontdekken wij in een oude schuur een geheime zender!”

Uit de radio klonk nog steeds de stem van de man die aan het tellen was, totdat hij onderbroken werd door een andere stem, die zei:

„Wij zijn er. Wat nu?”

„Even wachten. Ik ga naar een ander punt!” was het antwoord. Het bleef een tijdje stil in de radio. Sietse liet de Kameleon weer stoppen, zodat de jongens op hetzelfde punt bleven waar zij de zender het duidelijkst hadden ontvangen. Toen klonk er weer een stem uit de luidspreker.

„Hallo! Ontvang je mij?”

„Ja! Oké!”

„Goed! De kust is veilig, maar laat je niet zien! Blijf kruipen en ga naar de groene deur!”

„Met z’n allen?”

„Natuurlijk niet! Jij alleen! De anderen blijven opletten!”

„Oké. Dan ga ik!”

„Veel succes! Ik blijf met je in contact! Ja, nu kan ik je zien! Goed zo, jij houdt je goed gedekt! Ga vlug in de schaduw van de muur. Heel goed! Niemand ziet je! En nu naar rechts!

Wacht! Blijf waar je bent! Ik hoor een motor naderen!”

Sietse had de Kameleon weer gestart om de vaart verder in te varen, maar nu de radio op hetzelfde moment te horen gaf dat er een motor naderde, begonnen de jongens te geloven dat het hun motor was die gehoord werd. Daarom zette Sietse de motor weer stop en hoorden zij de stem in de radio zeggen:

„Het is weer rustig. Ik hoor niets meer en ik zie ook niets verdachts. Ga je gang maar weer!”

„Dus het was onze motor die gehoord werd,” zei Sietse. „Dan gaan wij nu met de peddel roeien!”

Doch het roeien van die zware Kameleon ging niet vlug genoeg, daarom werd de boot naar de kant gestuurd en konden de jongens door aan het riet te trekken meer snelheid aan de Kameleon geven. Het gesprek in de radio ging verder en de jongens konden het steeds beter verstaan.

„De deur is los,” werd er gezegd, „kan ik naar binnen gaan?”

„Even geduld! Ik zie iets verdachts. Maar blijf rustig! Het heeft misschien niets te betekenen. Aha, daar komt een boot! Ga terug en verdwij!”

De jongens keken elkaar verwonderd aan toen de radio plotseling zweeg. Zij waren juist om een bocht gegaan en nu lag een recht stuk vaart voor de boeg.

Op de weg langs de vaart verdween in de verte een auto en de jongens vroegen zich af of die auto misschien iets te maken had met die radiozender.

„Als die chauffeur met iemand zat te praten, waar is dan die andere man?” vroeg Louw.

„Dat gaan we onderzoeken,” zei Sietse. „Wij blijven langs het riet varen, zodat wij niet gezien worden.”

Geruisloos voer de Kameleon door de vaart en Louw zat nog steeds voor de radio te luisteren, maar er kwam geen geluid meer uit.

„Dat bewijst dat die man in de auto ons heeft gezien,” zei Hielke. „Daarom ging hij er gauw vandoor!”

„Wat ligt daar tussen het riet, jongens?” vroeg Kees, „het lijkt wel een groot pak, het heeft een oranje kleur!”

Sietse stuurde de Kameleon er heen en dan riep Louw:

„Het is een rubberboot!”

Hij duwde het riet aan de kant en toen kwamen er drie jongemannen hardlopend naar het bootje. Het was het drietal dat in het schip de Wielewaal kampeerde.

„Wat moet dat?” riepen zij dreigend, „willen jullie onze boot stelen?”

„Wie dat denkt is zelf een dief,” zei Sietse.

„Wat?!“ riep de grootste van het drietal, „ben ik een dief? Kun je dat bewijzen? Ik zal jullie de oren wassen, brutale vlegels!”

Hij sprong in het rubberbootje, maar Sietse had de motor van

de Kameleon reeds gestart en voer verder.

De jongeman begon hard te roeien om de Kameleon in te halen.

Hij hield het niet lang vol.

Hijgend van vermoeidheid liet hij het bootje weldra naar de wal drijven.

„Dat is geen sportman,” zei Louw. „Van zo’n klein stukje roeien is hij al doodop. Ik zou het langer kunnen volhouden.”

„Hij had ons toch nooit kunnen inhalen,” veronderstelde Sietse. „Dat weet zelfs een kind wel!”

„Zij zijn te lui om iets te presteren,” zei Kees, „dat is duidelijk te zien!”

„Zijn zij dan familie van jou, Kees?” spotte Sietse.

„Wou jij daarmee zeggen dat ik ook lui ben?” vroeg Kees, „want dan heb je het helemaal mis. Ik heb met mijn roeiboot de hele polder rondgevaren en dat is geen klein afstandje!”

„Ik maakte maar een grapje,” zei Sietse.

Zij naderden de boerderij van Brandsma en Kees vroeg om even aan te leggen.

Hij had dorst en wilde wat water drinken.

„Mevrouw Brandsma is niet thuis,” wist Hielke, „zij is met de bus naar de stad.”

„Dat geeft niet,” zei Kees, „er is een kraan aan de buitenmuur. Ik heb daar wel vaker gedronken.”

Sietse stuurde naar de wal en de jongens volgden Kees naar de achterkant van de boerderij.

Daar was naast een deur een kraan en Kees ging er gauw drinken.

„Hé,” zei Louw, „deze deur is open.”

„En zij is groen geverfd!” zei Sietse.

„Drommels,” riep Hielke, „die man in de radio sprak ook over een groene deur die open was. Wilden zij hier gaan inbreken?”

„Brandsma is hier achter in het weiland,” zei Sietse, „ik ga hem waarschuwen.”

Sietse begon luid te roepen en zwaaide met zijn handen. Dat zag Brandsma en met de tractor reed hij snel naar de boerderij.

„Wat is er, jongens?” vroeg hij.

„Wij denken dat er inbrekers bij uw boerderij zijn geweest!” zei Sietse. „De achterdeur van de schuur stond open.”

Brandsma duwde de deur helemaal open en ging naar binnen. Hij liep door de schuur naar de deur die toegang tot het woonhuis gaf en zag dat deze deur nog op slot was. Ook kon hij geen sporen van geweld vinden en dan zei Louw:

„Ik geloof dat de inbreker niet binnen is geweest, want wij hoorden hem op de radio zeggen: „De deur is los. Kan ik naar binnengaan’?”

„Wat zeg je?” vroeg Brandsma verbaasd, „heb jij een radio die de stemmen van de mensen zo maar opvangt? En wat hoorden jullie dan wel?”

De jongens vertelden hem alles en dat er een auto snel vandoor ging toen zij met hun boot naderden.

„Juist,” zei Brandsma, „dan zat er dus iemand in de auto op de uitkijk en stond hij met een walkie-talkie in verbinding met iemand die zou gaan inbreken. Maar wie was die ander? Hebben jullie verder niemand gezien?”

„Alleen drie jongemannen met een rubberboot,” zei Hielke.

„Ja, dat drietal is hier geweest om werk,” zei Brandsma. „Dat had ik niet voor hen. Was er verder niemand?”

„Nee, niemand,” zei Sietse.

„Wel, jongens. Jullie worden bedankt voor het waarschuwen. Ik zal de boerderij goed in het oog houden.”

Brandsma trok de deur dicht en ging weer met de tractor naar het weiland waar het hooi bijeengebracht moest worden. De jongens voeren terug naar het meer.

„De man in die auto wist zeker dat mevrouw Brandsma niet thuis was,” zei Kees.

„Maar dan was het misschien de man die in die stationcar kampeert,” zei Hielke. „Hij was bij de bushalte toen mevrouw Brandsma op reis ging. Hij bood haar aan om haar naar huis te brengen en toen vertelde mevrouw hem dat zij naar de stad moest.”

„Dat bewijst natuurlijk niets,” zei Sietse, „toch kunnen wij het wel aan Zwart vertellen. Hij kan dan de auto controleren en kijken of er een radiozender is ingebouwd.”

Dat vonden zij allemaal wel het beste en dus voer de Kameleon snel naar de stenen brug. Maar daar bleken de drie jongemannen de doorgang te hebben geblokkeerd met hun rubberboot.

„Wij kunnen er niet door!” zei Kees.

„Ik vaar die boot naar de kelder!” zei Sietse en hij liet de hoorn toeteren. Als antwoord stond een van de jongemannen dreigend met een peddel te zwaaien.

„Stop Sietse!” zei Hielke, „jij mag die boot niet stuk varen. Vader zou reuze kwaad zijn!”

„Moeten wij hier dan blijven?” vroeg Sietse kwaad.

„Laat de hoorn net zo lang toeteren tot er hulp komt,” zei Hielke.

Sietse had geen hulp nodig, want de sterke Kameleon zou zich best zelf kunnen helpen door op volle kracht op dat

bootje in te varen. Dat zou inderdaad wel ruzie geven met vader en daarom beheerste Sietse zich en liet de hoorn luid klinken.

Toet!-toet-toet! Toet!-toet-toet!

Met telkens een lange toon gevolgd door twee korte probeerden onze vrienden de aandacht te trekken. En dat ging vlugger dan zij verwacht hadden, want op het meer was toevallig de politieboot in de nabijheid. Het getoeter klonk de brigadier bekend in de oren en hij zei tegen de roerganger:

„Ik geloof dat de jongens van Klinkhamer hulp nodig hebben. Ga maar naar de stenen brug!”

Hij tuurde door de kijker en zag hoe een rubberboot de doorgang van de brug versperde. Hij begreep dat de schippers van de Kameleon daar niet konden passeren.

Spoedig was de patrouilleboot bij de brug en de brigadier vroeg wat die versperring te betekenen had.

„Het is maar een grapje,” zei de jongeman die met de peddel had gedreigd en hij roeide de boot naar de Wielewaal. De Kameleon voer onder de brug door naar de politieboot en de jongens vertelden de brigadier wat zij allemaal beleefd hadden.

„Dus jullie zagen een auto en deze drie jongelui?” zei de brigadier. „Dan gaan wij even bij die heren aan boord kijken.”

De politieboot legde aan en vergezeld van een van zijn manschappen ging de brigadier op bezoek bij de Wielewaal. Het hele schip werd doorzocht, maar er werd niets verdachts gevonden. Wel noteerde de brigadier de namen van het drietal en daarmee was het onderzoek afgelopen. Onze vrienden, die op enige afstand met de Kameleon lagen te wachten, waren enigszins teleurgesteld toen de politieboot weer vertrok.

„Van mij hadden zij die drie mogen meenemen,” zei Sietse, „want zij deugen niet!”

„Kun je dat bewijzen?” vroeg Hielke.

„Bewijzen? Dat zie je toch zeker zo!” riep Sietse, maar dat vond Hielke grote onzin.

En dan zagen de jongens hoe Gerben het gras ging maaien langs de polderdijk. Hij had een kleine motormaaier waarmee hij over de schuine helling van de dijk reed. Om te voorkomen dat de grasmaaier op die steile helling zou omvallen, had hij hem met staaldraad aan de zware tractor gekoppeld die boven op de dijk stond. Omdat de tractor op de zelfde plaats bleef staan kon Gerben niet verder maaien dan de staaldraad het toeliet. Hij beschreef dan ook telkens een halve cirkel waarbij de maaimachine een strook van een meter breedte schoonmaaide. Daarna werd de staaldraad

weer een meter gevierd en kon Gerben de volgende halve cirkel maaien. De jongens vonden dat een leuk karwei, maar toen zij bij Gerben kwamen kijken riep hij:

„Jullie kunnen mij wel helpen! Aan kijkers heb ik niets!”

„Helpen?” vroeg Kees, „wat kunnen wij dan doen?”

„Ik weet het!” riep Sietse, „moet ik de tractor gaan rijden?”

„Juist! Heel goed geraden, Sietse!” riep Gerben, „dan kan ik lange stroken maaien in plaats van halve cirkels!”

Sietse holde naar de tractor. Hij wist precies hoe hij de zware machine moest starten en hoe de versnellingen werkten.

Gerben rolde eerst de staaldraad weer op, zodat hij de eerste meter boven langs de dijk kon maaien en zei dan tegen Sietse:

„Denk erom, je mag alleen in de eerste versnelling rijden, want je mag niet harder gaan dan de maaimachine!”

„Ja, dat begrijp ik,” zei Sietse, „ik zal zorgen dat ik precies naast jou blijf.”

Nu begon Gerben weer te maaien en reed Sietse op de tractor met hem mee. Zo gingen zij tot de stenen brug, daar werd de staaldraad een meter gevierd en reden zij terug. De volgende twee banen mocht Hielke op de tractor rijden en daarna ook Louw en Kees. De jongens vonden het machtig werk en tenslotte zaten alle vier op de tractor. Gerben was reuze in zijn nopjes, want het werk ging nu veel sneller. Toen

de klok vier uur sloeg was al het gras gemaaid en riep Gerben: „Hoera! Het karwei ligt plat! Jullie worden geweldig bedankt, jongens! Jellema zal er van opkijken dat alles al gemaaid is. En het is prima gras! Veel beter dan dat wat er langs de autowegen groeit, want dat gras zit vol met roet van alle uitlaatgassen. Een paar jaar geleden had een boer dat onfrisse gras gemaaid en ging daarmee zijn geiten voeren. Maar toen gaven de dieren zwarte melk door al het roet dat zij met dat gras hadden binnengekregen. Als zij gingen mekkeren en hun bekjes open deden kwamen er giftige benzinedampen uit. Toen heeft de politie de geiten in beslag genomen!”

„Een mooi verhaal,” zei Louw lachend. „Waarom nam de politie de geiten mee? Daar hadden zij toch niet het recht toe?”

„Dat hadden zij wel!” antwoordde Gerben. „Die geiten veroorzaakten een te hoge graad van luchtvervuiling. Er hing zelfs een giftige wolk boven de boerderij. En als er toen iemand een brandende lucifer bij had gehouden...”

„Kom jongens! Wij gaan in de boot!” riep Sietse. „Laat die luchtvervuiler maar in z’n eenje verder fantaseren, ik ga naar huis!”

Lachend gingen de vrienden in de Kameleon en Gerben gaf de tractor zoveel gas dat de motor luid brullend een grote

gaswolk uitstootte waarna hij zo snel wegreed, dat de aangekoppelde grasmaaier gevaarlijk op en neer danste. „Hij rijdt ook veel te hard,” zei Kees, „daar moet toch iets tegen gedaan worden. Het wordt levensgevaarlijk om op de dijk te lopen met al die snelheidsmaniakken!”

„Dan moet je autowrakken langs de dijk zetten,” zei Sietse, „daar schrikken de bestuurders van en gaan zij automatisch langzamer rijden.”

„Maar hoe kom ik aan autowrakken?” vroeg Kees.

Dat wisten de anderen ook niet.

„Maar er moet wel iets tegen gedaan worden!” vond Kees. De Kameleon was nu bij de Woudaap en Kees ging aan wal. Onze schippers voeren verder en Louw zei:

„Het zal mij benieuwen wat Kees gaat bedenken tegen het te snelle rijden op de dijk. Want dat hij er iets tegen wil doen, weet ik wel zeker!”

„Dan zal het wel weer fout aflopen!” zei Hielke, „want de ideeën van Kees zitten meestal goed scheef!”

„Behalve dat hekje voor de stoep,” zei Sietse, „daar gaf zijn vader hem zelfs een pluimpje voor!”

„Ja!” riep Louw, „dat was voor het eerst dat ik zoiets van Dijkstra hoorde!”

De Kameleon voer onder de brug door in de richting van het

boothuis. Daar stapten de jongens uit en Louw wandelde verder naar het dorp. Ditmaal kon hij op de radio geen marsmuziek vinden, daarom marcheerde hij nu op de tonen van een wals. Het was een mooie wals, maar met marsmuziek loop je toch veel lichter, vond hij.

HOOFDSTUK VII

Kees plaatst borden. De jongens helpen boer Krol

's Avonds kwam Gerben luid lachend de smederij binnen. Tegen Klinkhamer en veldwachter Zwart, die daar ook was, zei hij:

„Keesie Dijkstra is weer bezig geweest! Je lacht je krom als je ziet welke borden hij allemaal langs de polderdijk heeft geplaatst! Hoe komt die knaap toch altijd op zulke gekke ideeën?”

„Borden langs de dijk geplaatst?” vroeg Zwart ontstemd, „maar dat mag niet! Daarvoor moet je toestemming van rijkswaterstaat hebben. Die heeft Kees natuurlijk niet en daarom is hij strafbaar! Ik ga er meteen heen!”

„Wat staat er op die borden, Gerben?” vroegen Hielke en Sietse.

„Ga zelf maar kijken,” zei Gerben, „het is te veel om op te noemen. Maar het is wel grappig!”

Sietse nam meteen de oude herenfiets en met Hielke op de bagagedrager reed hij snel veldwachter Zwart achterna. Reeds bij het begin van de polderdijk stond een bord, gemaakt van

een stuk triplex, gespijkerd aan een lat die in de berm was geduwd. Daar stond op te lezen:

— Pas op! — Schoolkinderen! —

Hielke en Sietse vonden dat heel vermakelijk, maar Zwart rukte het bord uit de grond en zei tegen de jongens:

„Breng dat maar weer naar de Woudaap!”

Er kwam een mijnheer met een fototoestel en die ging fotograferen.

„Dat is een verslaggever van de krant,” wist Hielke.

„Heeft die goocheme Kees zelfs de krant gewaarschuwd?” vroeg Sietse verbaasd.

Dat bleek echter niet zo te zijn, want de verslaggever kwam aan Hielke en Sietse vragen wie er op het idee was gekomen om al die borden te plaatsen.

„Kees Dijkstra, mijnheer. Hij woont in de Woudaap,” zei Hielke.

„Aha! Ik vind het geen gek idee om hier een snelheidsbeperking in te voeren,” zei de verslaggever. Hij stapte weer in zijn auto en reed verder naar de Woudaap. Veldwachter Zwart rukte een volgend bord uit de grond.

Daarop stond te lezen: — Pas op! Overstekend wild! —

Hielke en Sietse vonden het prachtig en volgden Zwart naar bord nummer drie. Daar stond op: — Pas op! Slipgevaar! —

Tot groot vermaak van de jongens en tot zeer grote ergernis van Zwart werden daarna nog de volgende borden weggehaald: — Pas op! Koeien op de dijk! — Pas op! Slecht wegdek! — Pas op! Eenden met kuikens! — Pas op! Loslopend vee! — Pas op! Gladde weg! — Pas op! Laagvliegende vogels! — „Kees heeft er wel veel werk van gemaakt!” zei Sietse tegen veldwachter Zwart toen het laatste bord was weggenomen.

„Voor verkeerde dingen is hij nooit te lui!” mopperde Zwart. „Breng die rommel maar terug naar Dijkstra. Ik zal even een hartig woordje met Kees spreken!”

Hoewel Hielke en Sietse een heleboel borden moesten meetorsen probeerden zij Zwart bij te houden toen hij naar de Woudaap fietste. Daar stond de verslaggever met Dijkstra en Kees te praten. Hij zei dat het een goed idee was om actie te voeren tegen het veel te snelle verkeer op de dijk, want op die manier kon niemand meer genieten van het fraaie uitzicht over het meer. „Inderdaad, mijnheer,” vond Dijkstra. „Het is een schandaal zoals de auto's hier langs vliegen. Het moet spoedig verboden worden!”

„Heeft u die borden samen met uw zoon gemaakt?” vroeg de verslaggever, „of is het een actie die geheel alleen door Kees wordt gevoerd?”

„Dat heeft die jongen van mij helemaal alleen bedacht!” zei

Dijkstra trots. „Zet u dat vooral in de krant. Het wordt tijd dat de aandacht op deze toestand wordt gevestigd en dat de gemeente eindelijk eens borden gaat plaatsen waarop een snelheid van hoogstens vijftig kilometer staat aangegeven!”

Daar kwam veldwachter Zwart gevolgd door Hielke en Sietse. „Kees Dijkstra!” riep Zwart bars, „als je nog één keer de moed hebt om hier de natuur te ontsieren met die onzinnige borden, zal ik jou een proces-verbaal geven! Wat denk jij wel? Als iedereen hier borden zou plaatsen zou dat toch een grote Janboel worden, nietwaar? Daarom is het bij de wet verboden en dus ben jij strafbaar! Omdat je nog minderjarig bent zal ik het deze keer nog door de vingers zien. Als je het weer doet krijg je een dubbele boete, begrepen?!”

„Maar mijnheer de veldwachter!” riep de verslaggever, „vindt u dan ook niet dat er iets gedaan moet worden tegen het veel te snelle rijden over deze smalle dijk?”

„Dat heb ik niet te beslissen,” zei Zwart, „daarvoor moet u bij het gemeentebestuur zijn. Het is beslist geen taak voor kwajongens om hier het verkeer te gaan regelen!”

„Toch vind ik het een heel goed idee,” zei de verslaggever. „Ik ga deze actie steunen met een artikel in de krant. Dan zal spoedig blijken welke invloed dat heeft op de openbare mening. Misschien zal het gemeentebestuur hier wel gauw

een snelheidsbeperking invoeren!"

„Wat u in uw krant wilt zetten is voor uw verantwoordelijkheid,” zei Zwart, „als u mij er maar buiten laat! Goedenavond!”

Zwart fietste terug naar het dorp en de verslaggever maakte een foto van Kees temidden van zijn zelfgemaakte borden. Daarna vertrok hij naar de stad om een artikel over Kees te schrijven.

„Jij wordt nog beroemd, Kees!” zei Sietse.

„Ja, ja,” zei Dijkstra. „Onze Kees is niet van gisteren. Hij heeft mooie borden gemaakt. Hoe kwam je aan dat triplex? Je hebt toch zeker niet die kist uit het schuurtje gesloopt? Drommels nog aan toe, nu zie ik het duidelijk. Dat was een zijkant!

Lelijke sufferd die je bent, wie gaf jou het recht om mijn kist te slopen? Ik zal je leren ongevraagd hout weg te nemen!”

Dijkstra wilde Kees grijpen, maar die verdween vlug in de molen. Dijkstra hem achterna! Hielke en Sietse stonden te lachen en Sietse zei:

„’t Is weer zover! Vader en zoon hollen voor de zoveelste keer om het hardst!”

Onze tweeling wilde door de ramen kijken naar wat daar binnen gebeurde, maar daar kwam Kees reeds weer naar buiten hollen. Hij sprong vlug over het hekje bij de stoep en

verdween achter de molen. Dijkstra kwam ook naar buiten hollen, maar hij was vergeten dat er een hekje stond en vloog er pardoes tegenaan. Bijna dubbel gevouwen hing hij er overheen en keek zo verbaasd, dat Hielke en Sietse het uitproestten.

„Hoepelen jullie gauw op!” riep Dijkstra toen kwaad, „jullie hebben natuurlijk Kees opgestookt om die borden te maken, hè? Dat neem ik niet! Ik zal jullie straffen in plaats van Kees!” Voordat Dijkstra zijn dreigement kon uitvoeren zaten Hielke en Sietse reeds op de fiets en reden snel naar huis.

„En jongens? Hoe was het met de borden van Kees?” vroeg Klinkhamer.

„Wij kregen weer de schuld,” zei Sietse, „en wij wisten van niets! Dijkstra was eerst reuze trots op Kees, omdat een verslaggever van de krant er een stukje over gaat schrijven. Toen Dijkstra ontdekte dat Kees een kist had gesloopt om er de borden van te maken, werd hij erg kwaad en zei dat wij Kees hadden opgestookt om dat te doen!”

„Zo, zo. Wat stond er op die borden?” wilde Klinkhamer graag weten.

„Allerlei waarschuwingen voor het verkeer,” vertelde Hielke, „zoals loslopend vee, slecht wegdek en nog veel meer om de auto's te dwingen langzamer te rijden!”

„Dat vind ik nog niet zo gek van Kees,” zei Klinkhamer, „er wordt daar vaak veel te hard gereden!”

„Morgen leest u alles in de krant,” zei Sietse, „met foto’s van Kees en de borden erbij!”

De volgende dag vertelden Hielke en Sietse aan Louw wat zij de vorige avond beleefd hadden.

„Heb ik het niet gezegd?” riep Louw, „ik wist dat Kees iets van plan was. Jammer dat ik het niet gezien heb!”

„Vanavond zie je het wel in de krant,” zei Sietse. „Een verslaggever heeft er foto’s van genomen. Zullen wij nu eens gaan kijken hoe het met Kees is?”

Dat vonden Louw en Hielke best en zij voeren weer met de Kameleon naar de Woudaap. Maar toen zij aanlegden was Kees er niet. Sietse liet de hoorn toeteren en daar kwam Kees uit het schuurtje en riep:

„Wacht even! Ik kom zo, ik moet vaders kist weer in elkaar timmeren!”

Hielke en Sietse bleven voor de zekerheid maar in de boot zitten, want als Dijkstra nog kwaad op hen was, konden zij beter uit zijn buurt blijven. Louw ging even in het schuurtje kijken. Kees was juist klaar en ging mee in de Kameleon.

„Heb jij gisteravond nog een pak slaag gehad, Kees?” vroeg Hielke.

„Welnee,” zei Kees, „ik beloofde dat ik de kist weer in elkaar zou timmeren en dat heb ik nu gedaan. Daarmee is alles weer in orde. En vanavond als de krant komt is vader natuurlijk trots als hij mijn foto ziet!”

„Het is toch jammer dat Zwart de borden wegnam,” zei Sietse, „ik vond het reuze vermakelijk. Je had mooie opschriften bedacht, Kees!”

„Toch heeft Zwart niet alle borden weggehaald,” zei Hielke, „ik zie er verderop nog ééntje staan.”

Voorbij de Woudaap stond inderdaad nog een bord en Kees riep verbaasd:

„Maar dat heb ik daar niet neergezet!”

„Wij gaan gauw kijken wat er op staat,” zei Sietse en hij liet de Kameleon snel verder varen. Nauwelijks legde de boot bij het bord aan of de jongens holden de dijk op en lazen op een stuk karton dat aan een afgedankte bezemsteel was gespijkerd:

— Pas op voor Kees! —

Louw lachte luid, maar Kees trok de stok uit de grond en scheurde het karton doormidden.

„Dat heeft die vervelende Gerben natuurlijk gedaan!” riep hij kwaad. „Hij drijft altijd overal de spot mee, zelfs al doe je iets goeds!”

Kees wilde de stok en het karton in het water gooien, maar

Sietse hield hem tegen.

„Dat mag niet jô!” waarschuwde Sietse, „denk aan de watervervuiling! Geef het maar hier. Ik zal het thuis wel verbranden.”

Sietse legde de restanten van het fraaie bord in de Kameleon en de jongens voeren verder.

„Waar is je radio, Louw?” vroeg Kees.

„Ik heb hem vergeten mee te nemen,” zei Louw. „Hij staat nog in de smederij. Dat komt doordat Hielke en Sietse het verhaal van die borden vertelden.”

„Dan gaan wij terug,” besloot Sietse en hij liet de Kameleon keren. Door op volle snelheid te varen waren zij weldra weer bij het erf van Klinkhamer. Louw holde naar de smederij en kwam spoedig terug met de radio, waarna de jongens weer naar het meer voeren. Bij het begin van de polderdijk stond een mijnheer met een luxe auto en daarachter een caravan. Hij wenkte naar onze vrienden en Sietse stuurde naar de wal.

„Jongelui?” vroeg de mijnheer, „is hier ergens ook een camping waar ik met mijn caravan kan staan?”

„Nee mijnheer,” zei Kees, „er is hier geen camping.

Misschien mag de caravan wel op het schoolplein staan. Wij hebben toch vakantie!”

„Maar dat is de bedoeling niet,” zei de mijnheer, „ik wil juist

graag bij het meer staan.”

„Misschien weet ik wat,” zei Sietse. „Boer Krol heeft wel een stuk land over, waarop caravans kunnen staan.”

„Waar woont boer Krol?” vroeg de mijnheer.

„Het is de eerste boerderij voorbij de grote molen die u daar op de dijk ziet staan,” zei Sietse. „Wij zullen erheen varen en Krol vragen of hij een plaatsje voor u heeft!”

En dan gaf Sietse de motor meteen vol gas, zodat de Kameleon er als een raceboot vandoor ging. De mijnheer keek er vol verbazing naar. Hij stapte in zijn auto en begon langs de dijk te rijden. Met de caravan achter zich kon de mijnheer niet zo snel over die smalle dijk rijden en zo kwamen de Kameleon en de auto gelijktijdig bij de boerderij van Krol aan. Onze vrienden liepen meteen het erf op en zagen Krol bezig met het grote paard voor een wagen te spannen.

„Goedemorgen, mijnheer Krol,” zei Sietse, „mogen er bij u op het erf ook caravans staan? Er is een mijnheer die een plaatsje zoekt.”

„Maar het is hier geen camping,” zei Krol, „dit is een boerderij!”

„Natuurlijk,” zei Sietse, „maar voor veel stadsmensen is het leven op een boerderij iets bijzonders. Ik wed dat veel

mensen hier graag hun caravan zouden neerzetten als dat mocht!”

„En wat moet ik dan met al die pottekijkers? Dat wordt mij veel te lastig!” vond Krol.

„U zou er toch een mooi centje mee kunnen verdienen,” zei Hielke.

„O, wacht even!” riep Krol verrast, „willen zij er voor betalen? Dat verandert de zaak. Ik dacht dat zij hier gratis wilden overnachten. En hoeveel betalen zij?”

„Vraagt u dat maar aan de mijnheer die daar op de dijk staat te wachten,” zei Sietse.

Krol ging met de jongens mee naar de auto waarin de mijnheer met een kijker over het meer zat te turen. Toen hij Krol zag stapte hij uit en gaf hem een hand.

„Mijn naam is Elzinga,” zei hij, „kunt u mij voor een paar weekjes een standplaats verhuren voor mijn caravan?”

„Tja,” zei Krol, „hoeveel huur denkt u te willen betalen? Ik heb dit nog nooit eerder gedaan en weet dus niet hoeveel ik u moet vragen.”

„Wel, ik betaal u vijfenzeventig gulden per week,” zei mijnheer Elzinga, „en ik betaal vooruit!”

Daarbij trok hij een portefeuille uit zijn binnenzak en gaf mijnheer Krol honderdvijftig gulden.

„Dat is niet gek!” riep Krol verheugd, „ik wou dat er nog meer caravans kwamen. Mijn boerderij brengt niet genoeg op, begrijpt u? Ik kan best een bijverdienste gebruiken. Komt u maar mee, mijnheer Elzinga!”

De auto met de caravan werd naar het weiland achter de boerderij gereden en mijnheer Elzinga mocht zelf bepalen waar hij zijn huisje op wielen wilde neerzetten. Hij koos een plaatsje vanwaar hij langs de boerderij naar het meer kon kijken en zei tegen boer Krol:

„Als u dit stuk land in z’n geheel beschikbaar stelt, kunt u er wel vijftig caravans laten bivakkeren. Als u dan aan de gasten ook nog melk en eieren gaat verkopen brengt dat allemaal een flinke verdienste voor u mee!”

„Tja! Als dat eens waar was,” riep Krol glunderend, „dan was ik uit de zorgen! Maarre... hoe krijg ik vijftig caravans?”

„Plaats een advertentie!” zei Sietse, „en zet een vlag bij de ingang van uw erf en een bord met erop: — Caravan / Camping / Krol —”

„Juist jongeman!” riep mijnheer Elzinga lachend, „jij bent een geboren zakenman! Zo moet u het doen, mijnheer Krol!”

„Wij willen wel helpen!” zei Hielke.

„Ik ga meteen de vlag zoeken!” riep Krol nu enthousiast. Hij begon te geloven dat er inderdaad iets mee te verdienen viel.

„Daar staat een stuk board,” zei Kees en hij wees in de schuur. „Zullen wij daar een reclamebord van maken?”

„Kunnen jullie dat?” vroeg Krol.

„Welja,” zei Hielke, „als u een kwast en verf heeft kunnen wij dat best doen!”

„Ik heb alleen groene verf,” zei Krol. Dat vonden de jongens best en toen zij ook een kwast en een stukje blauw krijt kregen begonnen zij ijverig letters op het witte stuk board te tekenen.

Op voorstel van Sietse werd er met drie grote hoofdletters Caravan Camping Krol op het bord getekend. Daarna mocht Kees de getekende letters schilderen. Intussen kwam boer Krol met een rood-wit-blauwe vlag die hij met een lange stok aan de paal van het hek spijkerde bij de ingang van het erf.

Veldwachter Zwart, die juist voorbij kwam, vroeg:

„Heeft u feest vandaag, mijnheer Krol?”

„Dat nu direct niet,” antwoordde Krol, „maar het kan wel een feestdag worden!”

Dat vond Zwart zo’n raadselachtig antwoord dat hij er graag wat meer van wilde weten en hij kwam op het erf. Daar zag hij nu ook de caravan achter de boerderij en vroeg:

„Heeft u familie op bezoek?”

„Welnee,” zei Krol, „dat is de caravan van mijnheer Elzinga, die hier een staanplaats heeft gehuurd!”

Op dat moment kwamen de jongens uit de schuur met het grote reclamebord van — Caravan / Camping / Krol — „Aha!” riep Zwart verrast, „doet u het zo?” Waarop Sietse nogal kwaad vroeg:

„Mag het misschien weer niet?!”

„Van mij wel!” zei Zwart, „ik vind het een heel goed idee! Er is in ons dorp helemaal geen camping. U voorziet hiermee in een grote behoefte, mijnheer Krol! Maar als u hier meerdere caravans krijgt, zult u wel enige voorzieningen moeten treffen. Bovendien moet u een vergunning bij het gemeentebestuur aanvragen.”

„Als dat niet te veel kosten met zich meebrengt, zal ik doen wat nodig is,” zei Krol.

„Wel, de helft van uw stal is toch niet meer in gebruik,” zei Zwart. „Daar kunt u vrij gemakkelijk een paar w.c.’s en een douche maken. Dan voldoet u reeds aan de belangrijkste eisen.”

Gerben kwam ook een kijkje nemen.

„Wat is hier voor een feest, Krol?” vroeg hij, „een bruiloft?”

„Ja! Dan ben jij er wel als de kippen bij, hè?” zei Zwart, „maar je zit deze keer helemaal fout, broer. Mijnheer Krol opent vandaag een camping.”

„Dat is niet gek, Krol!” riep Gerben, „waarom heeft u dat niet

eerder gedaan? U heeft terrein genoeg!”

„Er moeten in de stal nog een paar w.c.’s en een douche gemaakt worden,” zei Sietse, „kan jij dat doen, Gerben?”

„Ik kan alles!” pochte Gerben, „een paar muurtjes metselen, deurtjes ervoor en klaar is Kees!”

„Jij praat er makkelijk over,” zei Krol, „dat is niet zomaar klaar!”

„Als u voor stenen en cement zorgt, kom ik vanavond helemaal gratis bij u metselen!” bood Gerben aan.

„En wij komen ook helpen!” riep Sietse.

„Dan zal het wel in orde komen,” dacht Zwart. De mannen gingen in de stal kijken op welke plaats een paar w.c.’s gemaakt konden worden en Krol besloot om meteen bij de timmerman de benodigde materialen te gaan halen.

„Waar moet het reclamebord opgehangen worden?” vroeg Kees.

„Zo hoog mogelijk,” zei Gerben, „zodat iedereen het reeds van verre kan lezen. Daar aan de dakgoot, vinden jullie dat een goed plaatsje?”

Krol zei dat hij dan even een ladder zou halen. En zo werd het bord hoog aan de schuur bevestigd.

„Nu moet de verslaggever van de krant nog gewaarschuwd worden,” zei Sietse. „Als hij een stukje over deze camping

schrijft is dat een goede reclame!”

„Wil ik de krant even bellen?” bood Zwart aan. „U heeft toch telefoon in huis, mijnheer Krol?”

„Jazeker! Als u dat doen wilt, heel graag,” zei Krol. Zwart ging naar binnen met mijnheer Krol mee.

„Kijk daar eens!” riep Louw, „er komen twee auto’s met caravans. ’t Is bijna niet te geloven!”

„Dat noem ik sterk!” riep Gerben, „hoe hebben die lui dat zo gauw in de gaten?”

Sietse holde naar de ingang van het erf waar de auto’s weldra stopten.

„Is hier nog plaats?” vroeg de mijnheer in de voorste auto.

„Nog plaats?” riep Sietse verwonderd, „deze camping is pas een uur geleden geopend! Er kunnen wel vijftig caravans staan!”

„Dan boffen wij,” zei de mijnheer verheugd. „Aan de overkant van het meer was alles reeds bezet!”

Hij stuurde zijn wagen het erf op en Sietse wees hem de weg naar het weiland achter de boerderij. De jongens glunderden, zij waren zo blij met de nieuwe gasten alsof het hun eigen zaak gold.

„Wij hebben het toch maar goed bedacht om hier een camping te beginnen,” zei Kees.

„Wij?!” riep Louw, „jij wou die eerste mijnheer naar het schoolplein sturen. Sietse heeft het bedacht om hier een camping te maken! Die eer is alleen voor Sietse!”

„Ik ben helemaal niet op eer gesteld,” zei Sietse lachend.

„Geef mijn portie maar aan de kat!”

De jongens keken hoe de heren met hun auto’s manoeuvreerden om de caravans netjes op een rij te zetten naast die van mijnheer Elzinga. De vrouwen gingen daarna alles in de caravans op orde brengen. Er waren ook een jongetje en een meisje bij die meteen naar een hek holden waarachter enige varkens liepen. Het waren stadskinderen, die nog nooit van zo dichtbij varkens hadden bekeken. Zo was de boerderij voor hen een extra attractie.

Eén van de heren vroeg de jongens of er in het dorp ook bootjes te huur waren. Die vraag bracht Sietse meteen op een nieuw idee. Hij ging naar de woning van boer Krol die daar met Zwart en Gerben stond te praten en zei:

„Mijnheer Krol? De heren willen graag bootjes huren. Als u het Gaastra de hellingbaas vraagt, willen wij wel enige bootjes hierheen varen!”

„Bootjes hierheen varen?” vroeg Krol.

„Natuurlijk!” riep Gerben, „u maakt een afspraak met Gaastra dat u hier bootjes voor hem wilt verhuren. U kunt dan ook

een deel van de huur ontvangen!”

„Drommels ja!” riep Krol, „zo word ik in plaats van boer een zakenman.”

En hij ging meteen naar de telefoon en belde de hellingbaas.

„Er is hier maar één zakenman!” zei Zwart, „dat is Sietse!”

„Dat is een zakenjongen!” zei Gerben, „maar met al die gekheid kan Krol een lekker centje verdienen. Hij kan ook nog voor de bakker brood verkopen en limonade en nog veel meer.”

„Dan mag hij er wel een winkel bij maken,” zei Sietse.

„Dat zal er ook wel van komen,” zei Zwart. „Jij hebt hier iets aan het rollen gebracht dat voor Krol de beste gevolgen kan hebben, jongetje!”

Krol kwam weer buiten en zei glunderend:

„Gaastra wil met alle plezier vier bootjes geven. Komt er veel vraag naar dan kan hij nog vier erbij geven.”

„Zullen wij ze dan maar meteen gaan halen?” vroeg Sietse.

Dat vond Krol een geweldig aanbod. De jongens gingen in de Kameleon en voeren naar het dorp waar voorbij de boterfabriek de scheepshelling van Gaastra was. Toen de jongens daar aanlegden moesten zij Gaastra helpen de roeiriemen en de masten met de eromheen gerolde zeilen naar de bootjes te brengen. Ieder bootje had een nummer en

datzelfde nummer stond ook op de riemen en onderaan op de masten. Zo kreeg elk bootje zijn eigen riemen en zeil. De jongens mochten nu vier bootjes meenemen. Op voorstel van Sietse werden de bootjes twee aan twee gekoppeld. Dan maakte hij er twee voor en twee achter de Kameleon vast. Gaastra stond te kijken hoe de jongens gingen varen. Hij knikte goedkeurend, want Sietse stuurde de sleep kaarsrecht door de vaart. Het was duidelijk te zien dat hij vaardigheid genoeg bezat om de boten veilig naar hun bestemming te brengen.

Bij de brug voor het meer zagen de jongens een automobilist met een caravan die iets aan de brugwachter vroeg. Kees ging meteen in de boot staan en met zijn handen als een trechter voor zijn mond, riep hij zo luid hij kon:

„Bij boer Krol is een camping voor caravans! Bij boer Krol!” De brugwachter wendde zich nu naar de vaart en stak een hand omhoog ten teken dat de jongens even moesten stoppen. Sietse zette de motor af en langzaam dreven de boten door de brug.

„Wat hoor ik?” riep de brugwachter, „kan deze mijnheer een staanplaats voor zijn caravan krijgen bij boer Krol? Sedert wanneer is dat zo? Ik heb er nooit iets van gehoord!”

„Dat klopt!” riep Sietse, „de camping is vanmorgen pas

geopend!”

„Er staan er al drie!” riep Kees.

„Goed dat ik het weet!” riep de brugwachter. „Er komen geregeld bezoekers om een staanplaats vragen!”

„Stuurt u ze allemaal maar naar boer Krol!” riep Hielke. „Er kunnen daar wel vijftig caravans staan!”

Daarna voeren de jongens verder, terwijl de brugwachter aan de mijnheer vertelde hoe hij moest rijden om bij de boerderij van Krol te komen.

„Ik ga aan Zwart vragen of wij bij het begin van de polderdijk een klein bordje mogen plaatsen met erop ‚Camping’ en een pijl eronder,” zei Kees, „dan vinden de kampeerders het terrein veel gauwer!”

„Dat is geen gek plan,” vond Hielke, „de mensen met caravans rijden nu de polderdijk voorbij zonder te weten dat daar een kampeerterrein is.”

„Het zal van Zwart wel weer niet mogen,” voorspelde Sietse, maar ditmaal vergiste hij zich. Want toen de jongens bij de boerderij aanlegden was Zwart daar nog en Kees ging meteen naar hem toe. Hij vroeg Zwart beleefd om toestemming voor het plaatsen van een bordje.

„Dat mag!” zei Zwart, „maar het moet smal zijn met een punt eraan die naar de boerderij wijst en alleen het woord

„Camping’ erop!”

„Goed, mijnheer Zwart!” zei Kees en hij ging meteen naar de Woudaap.

„Waar ga jij naar toe?” riep Louw.

„Ik ga alvast een bordje maken!” riep Kees, „het mag van mijnheer Zwart!”

„Die Kees toch!” zei Hielke lachend, „hij doet alsof het voor zijn eigen zaak is!”

„Kees mocht die andere borden niet plaatsens,” zei Sietse, „nu het wel mag is hij zó blij dat hij geen minuut wil verliezen!”

Onze vrienden gingen de zeilen en de riemen in de schuur brengen en boer Krol reed met zijn paard en wagen naar het dorp om materialen te halen voor het bouwen van w.c.’s. Hij begreep dat daar nu wel haast mee gemaakt moest worden.

„Blijven jullie hier nog een tijdje?” vroeg hij de jongens.

„Wijzen jullie de mensen de weg als er weer nieuwe gasten komen?”

„Ja, dat is goed,” zei Sietse, „maar om twaalf uur gaan wij naar huis om te eten.”

„Dan ben ik wel terug!” riep Krol en hij zette het paard in draf. Met zijn lange benen ging het paard zeer snel de dijk langs en Dijkstra, die juist uit de Woudaap kwam, mopperde: „Het is maar goed dat wij hier een hekje hebben. Zelfs boer

Krol wordt een gevaar op de weg, die snelheidsmaniak!” De mijnheer die aan de brugwachter had gevraagd om een kampeerplaats had nu ook de boerderij bereikt en op aanwijzing van de jongens stalde hij zijn caravan naast de anderen. Er stonden er nu vier en hoe de jongens ook langs de dijk tuurden er kwamen voor twaalf uur niet meer caravans bij. Wel bracht Kees een keurig pijlvormig bordje met ,Camping’ erop geschilderd. Hij vroeg of de jongens het bij het naar huis gaan op de dijk wilden plaatsen. Er zat een paaltje aan met een punt, zodat het gemakkelijk in de grond geduwd kon worden.

Boer Krol kwam terug met een wagen vol stenen, zand, cement en enige kozijnen met deuren. Het was een flinke vracht waaraan het grote paard met alle kracht had moeten trekken. Het was bijna twaalf uur en de jongens moesten terug naar huis. Kees voer mee tot de Woudaap en toen hij aan wal ging, zei hij:

„Vergeten jullie niet het bordje te plaatsen?”

„Daar zal ik wel voor zorgen, Kees!” beloofde Louw en dan vervolgde de Kameleon zijn weg. Bij het punt waar de polderdijk de weg naar de stad bereikte, werd aangelegd en ging Louw de pijl met ,Camping’ erop in de berm van de dijk plaatsen. Daarna voeren de jongens voldaan naar huis. Zij

hadden een welbestede morgen gehad, vond Hielke en daarmee was Klinkhamer het volkomen eens toen de jongens hem over de nieuwe camping vertelden.

„Een camping kunnen wij hier best gebruiken!” zei Klinkhamer. „En voor boer Krol is het de redder uit de nood! Jullie hebben goed werk verricht!”

HOOFDSTUK VIII

Zwart grijpt in en het eindigt met een feest

Het werk bij de camping van Krol was nog lang niet klaar. Intussen was wel de vergunning van het gemeentebestuur gekomen. Bij wijze van uitzondering was dat allemaal even vlug voor elkaar gemaakt. Zwart had ook een goed woordje gedaan bij de burgemeester. Er moest nu nog gemetseld en getimmerd worden. De jongens droegen 's middags de stenen naar de stal en terwijl zij daar druk mee bezig waren, naderde over de dijk een hele karavaan van auto's met caravans.

„Kijk daar eens!” riep Louw, „daar komen er zes tegelijk!”
„Verderop komen nog meer!” riep Hielke, „de pijl met ,Camping’ erop doet zijn werk goed!”

Tegen de avond stonden reeds tweeëntwintig caravans op het weiland en Gerben was nauwelijks klaar met zijn werk of hij haastte zich naar Krol om er toiletten en een douche te helpen metselen. De jongens mochten zand en cement door elkaar scheppen en er water bij doen. De specie die daardoor ontstond droegen zij in emmers naar een oude wasteil die

dienst deed als speciekuip. Daaruit schepte Gerben met een troffel de specie en metselde er de stenen mee op elkaar. De heren uit de caravan kwamen belangstellend naar het werk kijken en een van hen zei tegen Gerben:

„U doet het niet goed. U schept specie, legt dat op de muur en dan neemt u de volgende steen en legt die erop.”

„Natuurlijk,” zei Gerben, „zo moet het toch? Eerst de specie en dan de steen!”

„Je begrijpt mij niet, vriend,” zei de mijnheer, „geef mij maar even de troffel. Kijk! Ik schep specie met mijn rechterhand en neem tegelijkertijd met mijn linkerhand een steen.

Daardoor hoef ik maar één keer te bukken en u bukt steeds twee keer. Eerst voor de specie en dan voor de steen. Kijk maar, het gaat zo veel vlugger!”

Tot grote verbazing van Gerben en tot vreugde van Krol metselde de mijnheer het muurtje in een ommezien op de gewenste hoogte.

„U bent metselaar!” riep Gerben, „tja, daar kan ik niet tegenop! Ik ben maar een doodgewone melk-, boter- en kaasproducent!”

„Helpt u nog verder mee, mijnheer?” vroeg Sietse.

„Goed! Ik wil nog één muurtje metselen, maar dan moet mijn vriend, dat is deze mijnheer, de andere twee muurtjes voor

zijn rekening nemen!”

„Oké Jan! Dat doe ik!” stemde de mijnheer toe. Het gevolg was dat de jongens extra hard moesten werken om voor stenen en specie te zorgen. Maar dat deden zij met plezier. Gerben en Krol gingen nu een sleuf graven waarin de rioolbuis gelegd moest worden. Terwijl zo iedereen druk bezig was, kwam Dijkstra op bezoek. Hij had de krant bij zich en riep:

„Kees! Jij staat erin! Van top tot teen! Je lijkt wel een modeplaat! Ik heb nooit geweten dat jij zo’n keurige en beste jongen was!”

Allemaal verdrongen zij zich rondom Dijkstra om in de krant te kijken. Kees stond inderdaad heel duidelijk afgebeeld tussen zijn fraaie borden en eronder stond:

„Kees Dijkstra. Een jongen met een goed initiatief!”

„Initiatief?” riep Gerben, „dat is een scheldwoord, maar trek het je niet aan, Kees! Die krantenlui schrijven toch maar raak!”

„Het is geen scheldwoord!” riep Kees kwaad.

„Wat is het dan?” riep Gerben.

Dat wist Kees ook niet en hij vroeg het aan een mijnheer, die veel plezier had in dit twistgesprek.

„Wel jongetje, als iemand een goed initiatief heeft, betekent

dat, dat hij de eerste is die met een bepaald plan of voorstel komt. Ik lees hier dat jij borden plaatste om te zorgen voor langzamer verkeer op de dijk. Er was dus tot nu toe niemand die een dergelijk plan naar voren bracht. Jij was de eerste en als dat plan van jou doorgang vindt is dat wel een eer voor je!” „Hoor je dat, Gerben?” riep Kees trots, „je weet helemaal niet wat initiatief betekent!”

„Ik weet meer dan jij vermoedt!” riep Gerben, „alleen laat ik het niet blijken. Ik ben geen opschepper die graag in de krant wil!”

En dan groef Gerben weer vlijtig verder aan de sleuf. Die avond was het werk zover gevorderd dat de loodgieter de volgende dag reeds de toiletten en de douche kon gaan installeren. Toen Hielke en Sietse dat ’s avonds thuis vertelden, kon Klinkhamer het nauwelijks geloven, maar ja, vele handen maken licht werk en daar hadden in dit geval de kampeerders voor gezorgd.

„Iedereen wilde helpen,” zei Sietse. „Behalve mijnheer Elzinga.”

„Wie is mijnheer Elzinga?” vroeg moeder.

„Dat is de mijnheer die het eerst met een caravan kwam,” zei Hielke. „Hij zit langdurig met zijn kijker over het meer te turen!”

„Ik geloof dat hij de drie jongemannen van de Wielewaal in de gaten houdt,” veronderstelde Sietse.

„Waarom zou hij dat doen?” vroeg Klinkhamer. „Er kamperen hier toch wel meer jongelui met een boot?”

„Ik weet het niet,” zei Sietse, „maar die drie vertrouw ik niet’ Zij zijn zo bleek alsof zij een tijd in de gevangenis hebben gezeten!”

„Als iemand bleek om zijn neus is, is dat toch geen bewijs dat hij uit de gevangenis komt?” zei moeder. „Misschien zijn ze wel ziek geweest en verblijven zij hier nu voor hun gezondheid.”

„Welja,” zei Klinkhamer, „een weekje vakantie op het meer maakt elke bleekneus weer gezond en lekker bruin!”

’s Avonds laat kwam veldwachter Zwart nog even een praatje maken in de smederij toen ook de mijnheer met de stationcar daar stopte. Hij kwam vragen of Klinkhamer een accu voor hem kon opladen.

„Zeker wel, mijnheer,” zei Klinkhamer. „Geeft u de accu maar dan sluit ik hem meteen aan op de transformator. U kunt hem morgenvroeg terug krijgen. Of moet u er nog mee rijden?”

„Nee, nee, het kan nu meteen wel,” zei de mijnheer, „ik heb twee accu’s, begrijpt u?”

„Twee accu's?” vroeg Zwart, „en dat voor zo'n gewone auto?”
„Maar ik kampeer er in,” zei de mijnheer, „ik heb 's avonds vaak het licht aan.”

„Juist!” zei Zwart en hij ging mee naar de auto, en keek toe hoe de mijnheer een luik in de vloer opende en de kabels van een accu losschroefde. Hij droeg de accu naar de werkbank in de smederij en zei: „Tot morgen,” waarna hij buiten nog even stond te praten met mijnheer Zwart.

Klinkhamer schroefde een dop van de accu open en keek naar het inwendige.

„Er moet water bij, jongens!” riep hij.

Sietse kwam met een limonadefles waarin gedestilleerd water zat en daaruit goot Klinkhamer net zoveel in de accu tot de ingebouwde cellen voldoende onder water stonden. Dan droegen de jongens de accu naar een hoek van de werkplaats waar een transformator aan de muur hing die de stroom van het lichtnet, dat tweehonderdtwintig volt bedroeg, omvormde tot twaalf volt, hetgeen de spanning van de accu was. Hielke en Sietse koppelden twee kabels aan de accu en door een knop om te draaien werd de accu nu van nieuwe stroom voorzien. Gerben kwam ook in de smederij.

„Wat ben ik dorstig geworden van al dat werken!” riep hij en hij nam de limonadefles en dronk er gretig uit. Dan zette hij

de fles weer op de werkbank en zei:

„Hm! Daar zit ook niet veel smaak aan!”

„Sufferd, dat is accuwater!” riep Sietse.

„Wat?! Accuzuur?! Help!! Ik verbrand!” schreeuwde Gerben.

Hij keek erg geschrokken en maakte de wildste sprongen.

„Stel je niet zo aan!” riep Klinkhamer, „het is geen zuur! Het is gewoon gedestilleerd zuiver water!”

„Gewoon water?” riep Gerben nog hijgend van de schrik.

„Wat een gemene streek, Sietse, om te zeggen van accuwater. Ik schrok bij de gedachte dat het accuzuur was!”

„Blijf er dan ook af!” zei Sietse. „Jij hebt niet het recht om zo maar uit andermans fles te drinken!”

„Wacht maar!” riep Gerben, „ik neem jou er ook nog wel eens tussen!”

En kwaad vertrok hij naar huis.

Veldwachter Zwart kwam vragen wat er met Gerben aan de hand was.

„Hij dronk gedestilleerd water,” zei Klinkhamer. „Hij dacht dat het limonade was. Hij vond het niet lekker en toen Sietse zei dat het accuwater was, schreeuwde hij moord en brand omdat hij dacht dat het accuzuur was!”

„Die Gerben ook!” lachte Zwart, „het is en blijft een groot kind. En jongens, jullie meenden een inbraak te ontdekken,

nietwaar? Daarbij zagen jullie een auto die er snel vandoor ging. Was dat net zo'n wagen als de stationcar van mijnheer Wiegman die hier de accu bracht?"

„Dat konden wij niet goed zien,” zei Sietse, „het was te ver af en de auto verdween heel snel!”

„Tja,” zei Zwart, „daar word ik ook al niet wijzer van. Goedenavond!”

Zwart vertrok en Klinkhamer sloot de smederij.

De volgende morgen, heel vroeg, het was precies vier uur, ging Gerben reeds gewapend met een hengel naar het meer. Voor melkenstijd wilde hij nog een paar visjes vangen en daarvoor leek hem deze morgen zeer geschikt. Het was de vorige dag erg warm geweest. Door de koelte van de nacht zou de vis wel hongerig zijn. Gerben wilde zijn geluk gaan beproeven bij de stenen brug en daarvoor had hij tot half zes de tijd. Dan moest hij naar de boerderij om te melken. Welgemoed fietste hij in de ochtendschemering over de polderdijk. Bij de Woudaap was alles nog in diepe rust en Gerben kon de neiging om even heel hard op de deur te bonzen nauwelijks weerstaan. Gelukkig voor de familie Dijkstra, was hij ditmaal wijzer en fietste hij verder. Daar lag de boerderij van Jellema. Ook hier was alles rustig, alleen Tiras de waakhond liep over het erf te snuffelen. Toen hij

Gerben zag, wilde hij met onze vriend meegaan, maar Gerben stuurde hem terug. Bij de ingang van het erf bleef Tiras zitten en keek Gerben na.

Dan naderde Gerben de Caravan Camping Krol. Daar leek ook alles rustig te zijn, maar dat was slechts schijn. Want toen Gerben dichterbij kwam zag hij bij de achterkant van de schuur een mijnheer staan die hem wenkte om bij hem te komen. Aarzelend reed Gerben het erf op. Argwanend vroeg hij zich af wat die mijnheer van hem wilde. Was het een val waarin hij Gerben lokte? Kijk, nu verdween de man achter de schuur. Dat vond Gerben verdacht. Misschien stond de onbekende wel om het hoekje om Gerben dan onverwachts te grijpen en te beroven. Beroven? Dat was belachelijk. Gerben had geen cent op zak. Maar om niet onverhoeds te worden aangevallen ging Gerben met een wijde boog naar de hoek van de schuur. Daar wachtte hem een nieuwe verrassing. Er was niemand. Drommels, loop ik te dromen, dacht hij. Ben ik nog niet uitgeslagen? En dan hoorde Gerben een gefluister. Of was het ook verbeelding? Nee, nu hoorde hij het duidelijk. Het kwam uit de stal. Daarbinnen waren personen, die door de deur waren gegaan welke toegang tot de nieuwe toiletten gaf. Wat moesten die lui daar? De w.c.'s waren nog niet klaar. Of werd er door de heren kampeerders

aan doorgewerkt? Nieuwsgierig kwam Gerben dichterbij. Dan zag hij hoe iemand door een raampje naar hem keek. Gerben bleef staan toen de drie jongemannen van de Wielewaal naar buiten kwamen.

„Wat doen jullie hier?” vroeg Gerben verbaasd.

„Waar bemoei jij je mee, pummel!” riep de grootste van het drietal. „Zal ik je eens een paar blauwe ogen slaan?”

Hij sloeg met gebalde vuist naar Gerbens hoofd en raakte hem boven het linkeroog. Dat had hij niet moeten doen want dat maakte Gerben zo kwaad, dat hij de fiets op de grond wierp en met z'n grote vuisten zó woest op het drietal begon los te timmeren dat zij kermend op de vlucht sloegen. Door het tumult kwamen de heren uit de caravans en ook boer Krol op het erf.

„Wat gebeurt hier, Gerben?” vroeg Krol verwonderd.

„Die drie lummels uit dat kampeerschap waren hier in de schuur!” vertelde Gerben. „Toen ik hen vroeg wat zij hier kwamen doen, begonnen zij te vechten. Maar ik heb ze van katoen gegeven, die luie nietsnuten!”

„Zij kwamen hier zeker inbreken!” zei een van de kampeerders. „Vermist u iets, mijnheer Krol?”

„Dat moet ik nog bekijken,” zei Krol en ze gingen met z'n allen naar de stal. Er was echter niets dat op diefstal leek en

mijnheer Elzinga zei:

„Zij zijn zeker gestoord door de komst van Gerben. Overigens is het een vreemd geval. De deur van de stal was open, en dus viel er niets te verbreken en er wordt niets vermist, dus is het geen diefstal!”

„Dat was natuurlijk wel hun plan!” riep Gerben.

„Tja, maar moeilijk te bewijzen,” zei mijnheer Elzinga.

„Ik ga toch maar even veldwachter Zwart bellen,” zei Krol, „en ik ga ook een waakhond kopen!”

„Er was nog iets,” sprak Gerben, „ik zag duidelijk een mijnheer die mij wenkte hierheen te komen. Maar toen ik hier kwam, was hij weg. Wie was dat?”

De heren schudden allemaal ontkennend het hoofd en zo bleef het voorlopig een raadsel wie naar Gerben had gewenkt. Krol had intussen Zwart gebeld en een kwartier later kwam onze veldwachter reeds een onderzoek instellen.

Gerben wees hem hoe alles precies in z’n werk was gegaan en Zwart ontdekte voetstappen van iemand die bij de hoek van de muur had gestaan.

„Dat klopt precies!” zei Gerben, „daar stond iemand!”

De voetstappen waren verder niet te volgen en aangezien er niets vermist werd vroeg Zwart aan Gerben:

„Wil jij een aanklacht indienen tegen de jongelui die jou

aanvielen?”

„Welnee,” zei Gerben, „want het kost mij een snipperdag als ik voor het gerecht moet komen!”

Aan boer Krol vroeg Zwart ook of die een aanklacht wilde indienen wegens huisvredebreuk. Want niemand mag ongevraagd in andermans huis binnendringen.

„Geef hun maar een waarschuwing,” zei Krol, „als het weer gebeurt dien ik een dubbele aanklacht in!”

„Ik zal hen zeker waarschuwen!” zei Zwart grimmig.

„Ik ga mee!” riep Gerben, „als zij brutaal zijn zal ik u wel helpen!”

Gezamenlijk fietsten zij naar de Wielewaal, die nog steeds bij de stenen brug lag. Zwart ging aan boord en klopte op het deurtje van de kajuit.

Ben van de jongemannen kwam meteen naar buiten.

„Goedemorgen,” wenste Zwart, „jij had mij al verwacht, hè?”

„Verwacht? Waarom?” vroeg de jongeman onnozel.

„Omdat je reeds gekleed bent en meteen opendeed,” antwoordde Zwart.

„Zie je wel, Johan, hoe stom je deed!” riep een van zijn vrienden vanuit de kajuit.

„Komen jullie alle drie maar eens even aan dek!”

commandeerde Zwart. Daar kwamen de andere twee ook uit

de kajuit.

„Tjonge,” zei Zwart, „jullie zien er wel toegetakeld uit! De een heeft een gezwollen neus, de ander een blauw oog en een dik oor en jij twee gezwollen ogen? Hoe komt dat?”

„Die pummel heeft ons aangevallen!” zei de grootste en hij wees naar Gerben. „Als ik het mijn vader vertel, brengt hij hem voor het gerecht! Mijn vader is eigenaar van de grootste fabriek in de stad!”

„Dat is geweldig interessant,” zei Zwart spottend. „Vertellen jullie dan meteen aan de rechter waarom jullie in het holst van de nacht in de boerderij van Krol waren?”

„Wij hebben daar helemaal geen kwaad gedaan!” antwoordde dezelfde jongeman weer.

„Zeker nooit gehoord van huisvredebreuk?” vroeg Zwart.

„Alleen al het daar aanwezig zijn is strafbaar, jongeman. En al heeft jouw vader nog zo’n grote fabriek dat neemt niet weg dat ik jou arresteren kan, zodra jullie nogmaals proberen in te breken. Begrepen!?”

„Maar wij hebben...”

„Zeg niets meer, Louis! Jij maakt het alleen maar erger,” zei de jongeman die Johan heette.

„Juist!” bromde Zwart, „zo is het! Jullie zijn gewaarschuwd. Ik ga extra op jullie letten! En denk er om! De politie maakt

geen onderscheid, zelfs niet al waren jullie zonen van de minister-president.”

„Ik wilde gaan vissen,” vertelde Gerben, „maar ik heb er geen zin meer in. Ik heb mij veel te kwaad gemaakt!”

„Toch heb jij over succes niet te klagen,” zei Zwart, „de resultaten waren duidelijk zichtbaar!”

„Het geeft mij geen bevrediging,” zei Gerben, „ik vraag me af of ik niet wat al te hardhandig ben geweest. Het zijn immers maar zielige slappelingen?”

„Tja,” zei Zwart, „het zijn vaak de slappelingen die grote onheilen stichten. Ik zal ze extra in de gaten houden, want er zit meer achter.”

„Wat dan?” vroeg Gerben nieuwsgierig.

„Dat moet eerst nog blijken,” zei Zwart.

Die morgen voeren de jongens weer met hun Kameleon over het meer toen zij bij de boerderij van Jellema Gerben op de dijk zagen staan. De jongens voeren naar de wal en Hielke vroeg:

„Wat is er met jou aan de hand, Gerben? Jij hebt een blauw oog. Heb jij je gestoten?”

„Ja, tegen de vuist van één van die drie lummele van de Wielewaal!” zei Gerben en toen vertelde hij wat hij die morgen allemaal beleefd had.

„Voor ik dat geloof!” riep Sietse, „ga ik eerst bij de Wielewaal kijken of het klopt met al die dikke neuzen en blauwe ogen!” De jongens voeren snel naar de stenen brug. De drie jongemannen zaten op het dek van hun schip te vissen. Onze vrienden voeren er langzaam voorbij en zagen dat de heren inderdaad flink waren toegetakeld. Gerben had niets te veel verteld.

„Wat moeten jullie? Kijk niet zó!” riep Louis, de aanvoerder van het stel.

„Wij komen vragen of wij ook boodschappen voor jullie kunnen doen!” riep Kees.

„Dat is geen gek idee!” riep Louis, „haal maar brood, zes flessen bier en een fles melk.”

„Geef dan maar geld!” riep Kees.

„Zeg maar, dat wij het morgen wel komen betalen!” riep Louis.

„Daar trappen wij niet in!” riep Sietse, „doe zelf je boodschappen maar!”

De jongens voeren snel weg, omdat de drie jongelui heftig begonnen te schelden. Op de dijk naderden alweer caravans die naar Camping Krol gingen. Sietse stuurde de Kameleon ook weer naar de camping.

De jongens gingen kijken hoe de caravans op het weiland

achter de boerderij werden gereden. Het werd daar een gezellige drukte. Krol ontving veel geld, want mede door een stukje in de krant, waarin de camping werd aanbevolen, stonden er tenslotte achtenveertig caravans.

Een mijnheer kwam aan Krol vragen om een bootje.

„Drommels, die zijn allemaal verhuurd,” zei Krol. „Zeg jongens, willen jullie er nog vier halen bij Gaastra?”

„Met alle plezier,” zei Sietse.

Onze schippers voeren weer naar de scheepswerf van Gaastra waar zij nogmaals vier roeiboten op sleeptouw namen. Terwijl zij met de boten naar de boerderij voeren zagen zij hoe op de polderdijk veldwachter Zwart met zijn hand omhoog een auto deed stoppen.

„Daar ga ik even kijken,” zei Sietse en hij stuurde naar de wal. De auto, die op bevel van Zwart moest stoppen, was de fraaie sportwagen van de elegante jongedame. De jongens holden de dijk op en bleven op enige afstand staan kijken naar wat er gebeuren ging.

„Die juffrouw krijgt zeker een waarschuwing omdat zij altijd zo hard rijdt!” zei Kees.

Zwart vroeg de dame naar haar rij- en kentekenbewijs en liep rond de auto om alles te controleren. De jongedame lachte spottend en vroeg:

„Het is toch wel in orde, mijnheer de agent?“

Zwart antwoordde niet, maar trok het sleuteltje uit het contactslot.

„Wat doet u nu?“ vroeg de jongedame verbaasd, „wilt u mij het rijden beletten?“

„Ik heb ontzettend veel belangstelling voor de pruik die u op uw hoofd heeft,” zei Zwart. „Wilt u haar even afzetten?“

Daarvan zal het afhangen of u al of niet verder mag rijden.”

„Bent u helemaal dol geworden?“ riep de jongedame verontwaardigd. „U kunt wel van alles verlangen, maar dat neem ik niet!“

„Goed!” zei Zwart, „stapt u dan maar uit! Dan wandelen wij even naar het gemeentehuis!“

„Dat is best!” riep de jongedame, „dan zal ik mij beklagen bij de burgemeester!“

En mopperend ging zij met Zwart mee naar het dorp. De jongens keken hen verwonderd na en Hielke vroeg:

„Wat zou dat nu te betekenen hebben?“

„Die juffrouw ging steeds naar die mijnheer met de stationcar,” zei Sietse. „Zwart heeft die stationcar helemaal bekeken toen de accu bijgeladen moest worden.”

Maar wat dat allemaal betekende begreep geen van de vrienden. Op de dijk bij de boerderij van Krol stonden reeds

enige heren uit te kijken naar de jongens.

„Er wordt op ons gewacht, Sietse!” riep Kees, „ga maar gauw verder!”

De Kameleon begon weer te varen en toen Sietse bij de camping aanlegde werden alle vier roeiboten meteen in bezit genomen door de heren kampeerders die, gewapend met hengels, er op uit trokken om te gaan vissen.

Zo verdiende Krol ook nog extra aan het verhuren van boten en dat was voor Gerben aanleiding om tegen Klinkhamer te zeggen:

„Krol zit nu geregeld in het huis voor lichte en donkere dagen!”

„Wat voor huis?” vroeg Klinkhamer verbaasd.

„In het huis voor lichte en donkere dagen,” herhaalde Gerben. „In de spaarbank, bedoel ik. Hij brengt er steeds meer geld heen!”

„Dat is prachtig!” zei Klinkhamer. „Nog geen week geleden moest hij van armoede een stuk land verkopen en nu kan hij zelfs sparen? Daar ben ik werkelijk blij om!”

Toen kwam veldwachter Zwart in de smederij en hij vroeg aan Gerben:

„Zeg broer? Zou jij iets voor mij willen doen?”

„Moet ik uw tuin maaien?” vroeg Gerben.

„Jij mijn tuin maaien?!” riep Zwart, „jij bent de laatste persoon die ik in mijn tuin zou dulden, want dan bleef er geen struik staan! Nee vriend, ik heb een veel leuker karweitje voor je. Jij hebt zeker die open sportwagen wel op de dijk zien staan? Hier is het contactsleuteltje! Rijd jij hem even naar het gemeentehuis?”

„Aha!” riep Gerben, „maar dat doe ik met alle plezier. Ik wil ook wel eens deftig in zo’n dure wagen rijden in plaats van op de tractor!”

„Wij gaan mee, Gerben!” riepen Hielke en Sietse.

„Ik weet niet of er wel genoeg plaats is voor zulke dikke jongens,” zei Gerben. „Mogen zij mee, mijnheer Zwart?”

„Van mij wel!” zei Zwart, „en breng je de wagen dan achter het gemeentehuis?”

„Het komt in orde!” riep Gerben en hij liep met extra grote passen naar de polderdijk, zodat Hielke en Sietse hem bijna niet konden bijhouden.

„Waarom staat die wagen daar?” vroeg Gerben. „Hoe komt Zwart aan het sleuteltje? Of is de wagen gestolen en hier achtergelaten?”

„De auto is van een deftige dame,” vertelde Sietse, „Zwart heeft haar meegenomen, omdat zij haar pruik niet wilde afzetten.”

„Moest zij haar pruik afzetten?” riep Gerben verbaasd. „Was zij dan vermomd en zoekt de politie haar? Of maakte Zwart een vergissing en laat hij haar auto nu weer netjes terugbezorgen?”

Hielke en Sietse wisten het niet, maar zij wisten wel dat die auto heerlijk zou rijden. Daarom gingen zij gauw naast Gerben op de voorbank zitten. Gerben stak het sleuteltje in het contact en zei:

„Daar gaan wij dan!”

De motor startte, Gerben schakelde de eerste versnelling in en de auto schoot met een ruk vooruit!

„Dat is een fel beestje!” zei Gerben goedkeurend. Hij schakelde naar de tweede versnelling, dan naar de derde en tenslotte naar de vierde. Met grote snelheid vlogen zij nu langs de Woudaap. Dijkstra kwam uit het schuurtje en schudde zijn

vuist. Maar chauffeur Gerben zag niets, hij genoot van de snelheid en vroeg aan de jongens:

„Zullen wij het meer rondrijden?”

„Zwart staat op je te wachten,” herinnerde Hielke hem.

„Tja en ik heb ook geen tijd,” zei Gerben, „’t is jammer van de mooie rit, maar wij moeten terug!”

Hij verminderde de snelheid en reed toen het erf van boer Jellema op.

Vanuit de kamer keken Jellema en zijn vrouw bewonderend naar die prachtige auto. Gerben en de jongens wuifden vrolijk. Daarna ging de auto weer de dijk op en met steeds groter wordende snelheid terug. Maar toen onze vrienden op de weg naar het dorp kwamen stond daar de auto van de verkeerspolitie. Prompt werd Gerben aangehouden omdat de agenten hadden gezien hoe woest hij over de dijk reed.

„Mag ik uw papieren?” vroeg de ene agent bits.

„Welzeker,” zei Gerben, „alstublieft!”

Hij gaf de agent een pakje sigarettenvloeitjes.

„Wat betekent dat?!” riep de agent kwaad.

„Andere papieren heb ik niet!” zei Gerben laconiek, „maar maakt u zich niet kwaad! Ik ben ook van de politie!”

„Onzin!!” riep de agent luid.

„Het is géén onzin!” riep Gerben nog luider, „in opdracht van

veldwachter Zwart moet ik deze wagen naar het gemeentehuis brengen!”

„Ja mijnheer! Het is eerlijk waar!” riepen Hielke en Sietse.

„Rij dan maar door!” commandeerde de agent, „wij volgen je!”

Zo reden onze vrienden onder politiegeleide naar het gemeentehuis, waar Zwart de auto in ontvangst nam.

„Heren, nog wel bedankt voor het escorte,” zei Gerben tegen de beide verkeersagenten.

„Hier zijn je papieren terug!” zei de ene agent, „en draai niet te veel sigaretten, dat is niet gezond!”

„Was hij weer bezig, heren?” vroeg Zwart.

„Wanneer is hij dat niet?” riep Sietse lachend, waarna de jongens met Gerben naar de smederij teruggingen.

„Toch hebben wij even heerlijk gereden, jongens,” zei Gerben. „Als ik rijk word koop ik ook zo’n auto.”

„Hoe wil jij rijk worden als jij altijd knecht blijft op de boerderij?” vroeg Sietse.

„Misschien maak ik ook een camping net als boer Krol,” zei Gerben, „hij verdient er een lekker centje mee en dat heeft hij mede aan jullie te danken! Hij mag wel eens tracteren!”

„Welnee,” vond Hielke, „dat is niet nodig. Wij hielpen hem voor ons plezier!”

Zij hadden de smederij bereikt en Klinkhamer vroeg:

„Heeft de jongedame haar auto al teruggekregen?”

„Wij hebben haar niet gezien,” zei Gerben, „waarom moest zij mee naar het gemeentehuis?”

„Ik weet het niet,” zei Klinkhamer, „Zwart heeft het niet verteld!”

„Dan was het zeker een vergissing van hem,” beweerde Gerben, „want die vertelt hij niet!”

Maar Zwart had zich niet vergist. Dat bleek toen hij 's avonds aan Klinkhamer vertelde:

„Wij hebben een omvangrijke bende van handelaren in verdovende middelen te pakken gekregen! In de stad is een grote partij in beslag genomen. Die mijnheer met de twee accu's hoorde er ook bij.”

„En die juffrouw met de mooie auto ook?” vroeg Sietse.

„Die ook!” zei Zwart, „de jongedame vervoerde kleine pakjes heroïne onder het fraaie kapsel dat zij droeg. Die rommel werd overal heen gebracht en ook naar mijnheer Wiegman in de stationcar. Hij verkocht het onder andere aan de drie jongemannen op het schip de Wielewaal. Hoewel het alle drie rijkeluiszontjes zijn beschikten zij niet steeds over genoeg geld om dat dure spul te kunnen betalen. Daarom gingen zij onder leiding van mijnheer Wiegman overal

inbreken. Wiegman zat dan in zijn auto op de uitkijk en stond via een mobilfoon met de inbrekers in verbinding.”

„Dus wij hoorden die mobilfoon?” vroeg Hielke.

„Ja! Jullie stoorden de heren bij hun plannen en dat deed Gerben ook toen zij bij boer Krol wilden inbreken. Daar kampeerde ook een rechercheur uit de stad die dat drielat reeds verdacht.”

„Dat was zeker mijnheer Elzinga?” raadde Sietse. „Hij keek altijd door zijn kijker over het meer.”

„Juist!” zei Zwart, „mijnheer Elzinga was gestuurd door de vader van één van die jongelui. Die vader had ontdekt dat zijn zoon verdovende middelen gebruikte, maar hij wist niet hoe de jongen steeds opnieuw aan dat spul kwam. Elzinga vertelde mij alles en toen ik hoorde van een geheime zender en ik duidelijk in de auto van mijnheer Wiegman meerdere stopcontacten ontdekte, begon ik een vermoeden te krijgen. Daarom wilde ik weten waarom die jongedame steeds bij Wiegman op bezoek kwam. Zij bracht dus de verdovende middelen waarmee Wiegman de verslaafde jongemannen in zijn macht hield. Hij stuurde hen er steeds op uit om in te breken, maar zij hadden 'hier niet veel succes. In andere delen van de provincie schijnen zij nogal veel geroofd te hebben, maar dat zal de rechter wel laten uitzoeken.”

„Het lijkt mij toch vreselijk als je zoon verslaafd is aan verdovende middelen,” zei Klinkhamer. „Zo’n jong leven wordt er helemaal door verwoest!”

„Tja,” zei Zwart. „Zij zullen wel naar een inrichting gaan voor een ontwenningsskuur. Het is te hopen dat het hen helpt, want anders ziet het er donker uit voor dat drietal! Heel donker!”

En met die sombere voorspelling verliet Zwart de smederij.

„Ja, jongens,” zei Klinkhamer tegen zijn zoons, „jullie hebben weer iets kunnen leren uit dat slechte voorbeeld van die drie verslaafde jongelui. Begin er dus nooit aan! Het verwoest je gezondheid. En bedenk steeds: Het leven is wat je er van maakt!”

Gerben heeft een veel betere manier van leven. Hij zoekt steeds vrolijkheid en is altijd te vinden voor een grapje of een feestje of iets dergelijks. Zo kwam hij de volgende dag opgewekt de smederij binnen en riep:

„Jongens! Vanavond om half acht aantreden bij boer Krol! Hij geeft een feestje vanwege de opening van zijn gloednieuwe camping!”

„Maar de camping is een week geleden al geopend!” zei Sietse.

„Zo nauw moet je niet kijken!” riep Gerben, „vooral niet als er een feestje aan vast zit. Dus jullie weten het! Zegt het voort!”

Tot ziens vanavond om half acht!”

En luid fluitend ging Gerben naar huis.

„Toch leuk van boer Krol dat hij een feestje geeft,” zei Klinkhamer.

„Daar heeft Gerben voor gezorgd,” zei Sietse. „Hij heeft er vast om gevraagd. Kom Hielke, wij moeten het Louw en Kees gaan vertellen.”

En zo werden onze vrienden die avond ontvangen in de grote kamer van boer Krol waar de tafel volgeladen stond met heerlijk gebak, belegde broodjes, slaatjes, cakes en nog veel meer, waarvan de jongens zoveel mochten eten als zij maar lustten. Er was volop limonade, koffie, chocolade en nog allerlei dranken. Gerben dronk bier en at broodjes met worst. „Al die zoetheid is niet gezond!” zei hij.

Maar dat kon hij Kees niet wijsmaken, want die at het ene gebakje na het andere in recordtijd op. Midden in de smulpartij werd hij gestoord door veldwachter Zwart die ook op bezoek kwam en Kees joviaal een klap op de schouder gaf.

„Dames en heren, even attentie!” riep Zwart luid.

„Kees, ik heb groot nieuws! Jouw actie wordt bekroond!”

„Welke actie?” vroeg Kees met volle mond.

„Wel, de gemeenteraad heeft besloten om een

snelheidsbeperking op de polderdijk in te voeren. Daarvoor voerde jij toch een actie?”

„O, is dat alles?” vroeg Kees en hij nam weer gauw een nieuw gebakje. Want die smaakten hem geweldig en dat vond Kees veel belangrijker. Gerben zat genoeglijk lachend achterover in zijn stoel en rookte een hele grote sigaar.

„Tjonge, wat een sigaar!” zei Zwart plagend.

„Waarom?” zei Gerben. „Ik kan zo’n dikke sigaar net zo goed vasthouden als een rijke boer!”

„Jij ziet mij toch zeker nog niet voor rijk aan?” vroeg boer Krol lachend, „want zo ver is het nog lang niet!” „Het begin is er,” zei Zwart, „uw kapitaal gaat groeien als boerekool!”

„Als het zo doorgaat, mag ik niet mopperen,” zei Krol.

„Daarvoor ben ik de jongens dankbaar, want zij brachten hier de zaak aan het rollen.”

„Leve de bemanning van de Kameleon!” riep Gerben.

„Hiep! Hiep! Hoera!”

En dat riepen zij allemaal met hem mee.

En dan vroeg Krol aan Zwart of die een adres wist waar waakhonden te koop waren.

„Want,” zei Krol, „die heb ik wel nodig zoals gebleken is met die drie jongemannen!”

„Ik heb geen waakhond nodig!” riep Gerben, „ik kan in het

volle daglicht al bijna geen cent bij mij thuis vinden, hoe zal een inbreker het dan in een donkere nacht wel kunnen? Ha, ha, ha!”

„Jij bent weer bijzonder spraakzaam, broer,” zei Zwart, „het bier smaakt zeker best?”

„Dat heeft u goed geraden. Het is een geweldig feest en daarom jongens, zingen we allemaal uit volle borst een mooi lied voor boer Krol.”

Het feest werd steeds vrolijker en luidruchtiger. Alleen Kees werd steeds stiller. Hij had weer te veel gesnoept. Het was al laat in de avond toen de jongens met Gerben terugwandelden naar het dorp. Bij de Woudaap duwde Gerben Kees naar binnen en riep:

„Voorzichtig behandelen! De lading staat op springen!!”

„Is het weer zover?!” riep Dijkstra, „was het oog weer groter dan de maag? Jij leert het nooit, Kees!”

„Maar het is niet elke dag feest,” zei Kees.

„Als dat zo was!” riep Dijkstra, „was de ramp niet te overzien!”

Gerben en de jongens vonden het vermakelijk en lachend gingen zij verder. Vooral Gerben was bijzonder vrolijk.

De auto van de verkeerspolitie stond ook weer aan de kant van de weg en de agenten keken lachend naar Gerben.

„Moeten jullie mijn papieren weer zien?” vroeg Gerben.

„Welnee, jij bent toch een collega van ons,” zei een van de agenten.

„Dat dacht ik ook!” riep Gerben, „kijk, ik heb voor jullie ook een sigaar meegenomen!”

De agenten keken verwonderd naar die grote knotsen van sigaren en de ene zei:

„Tjonge, jij bent een rijkaard!”

„Ik heb liever dat u dat zegt, dan een belastingambtenaar!” zei Gerben en hij lachte luid om zijn eigen grapje. De jongens trokken Gerben mee, anders was hij nog een uurtje blijven praten en hij moest morgen weer vroeg op de boerderij zijn. Zo kwamen onze vrienden toch weer allemaal thuis.

„Is alles goed gegaan?” vroeg Klinkhamer zijn zoons.

„Ja hoor, als vanouds!” antwoordde Sietse. „Kees heeft zich weer ziek gegeten, Gerben werd bijzonder vrolijk, het kapitaal van Krol groeit ais boerekool en wij zijn zo vol dat ik omrol van de slaap!”

„Dan maar gauw naar bed!” zei moeder.

En zoals elke dag eindigt met naar bed gaan, eindigt ook dit verhaal. Maar dat betekent niet dat daarmee een einde is gekomen aan al de belevenissen van onze Kameleonschippers.

Wie dat denkt, kent onze rakkers niet!

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit! (1969)
29. De Kameleon treft doel! (1970)
30. Volle kracht, Kameleon! (1970)
31. Met de Kameleon op avontuur (1971)
32. De Kameleon maakt schoon schip (1971)
33. De Kameleon knapt het op! (1972)
34. Met de Kameleon vooruit (1972)
35. De Kameleon steekt van wal (1973)
36. De Kameleon doet een goede vangst! (1973)
37. De vlag in top voor de Kameleon (1974)
38. De Kameleon in de storm (1974)
39. Alle hens aan dek, Kameleon! (1975)
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden (1975)
41. Op reis met de Kameleon! (1976)
42. De Kameleon heeft succes (1976)
43. De Kameleon vaart voorop! (1977)
44. Lang leve de Kameleon! (1977)

45. De Kameleon helpt altijd! (1978)
46. De Kameleon ruikt onraad (1978)
47. De Kameleon geeft vol gas (1979)
48. De Kameleon maakt plezier (1979)
49. De Kameleon ligt op de loer (1980)
50. De Kameleon in het goud (1980)
51. De Kameleon houdt stand! (1981)
52. De Kameleon vaart door (1981)
53. De Kameleon gooit het roer om (1982)
54. Recht door zee, Kameleon (1982)
55. De Kameleon op dreef (1983)
56. De Kameleon in woelig water (1984)
57. Met de Kameleon voor de wind (1985)
58. De Kameleon heeft goed nieuws (1988)
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij (1989)
60. De Kameleon maakt het helemaal (1991)
61. De Kameleon slaat alarm (1992, door P. de Roos)
62. De Kameleon stuurloos (1995, door P. de Roos)
63. De Kameleon op jacht (1998, door P. de Roos)
64. De Kameleon scoort! (2006, door Fred Diks)
65. Zet 'm op, Kameleon! (2008, door Fred Diks)
66. De Kameleon lost het op (2009, door Fred Diks)